

HALÁLKAPU sorozat

Margaret Weis és Tracy Hickman:
Elf Csillag
első kötet

Margaret Weis and Tracy Hickman
Elf Star
Published by Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
Copyright © Margaret Weis and Tracy Hickman

A borítón Boros Zoltán és Szikszai Gábor festménye látható
Tipográfia: Boros-Szikszai Grafikai Stúdió
Cover art copyright © Boros Zoltán és Szikszai Gábor

Fordította: Lacza Katalin
Hungarian translation copyright © 1999 by Lacza Katalin
Hungarian edition copyright © 1999 by Val-Art-la Kiadói Kft.

Felelős szerkesztő: Gáspár András
Műszaki szerkesztő: Zölley Imre
Korrektor: Halmai Levente

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát.
All rights reserved!

A kötetet terjeszti:
a Vannaheim Art Könyvkereskedelmi Kft.
(1062 Budapest, Andrásy út 86.)

ISBN 963 85957 5 2
ELSŐ KIADÁS

Kiadja a Valhalla Páholy
Felelős kiadó: Novák Csanád
Szedés és tördelés: Valhalla DTP
Nyomta: Kaposvári Nyomda Kft. - 190374
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató
Készült Kaposvárott az új 1999. évében

PROLÓGUS

„...A VILÁG FÖLÖTTI HATALOM a mi kezünkben volt. Ősi ellenségeink, a sardanok nem rendelkeztek elegendő erővel, hogy akadályt állítsanak uralkodásunk útjába. A tudat, hogy a mi irányításunk alatt kell létezniük, ólomsúlyként nehezedett rájuk, és megkeserítette életüket. A sardanok drasztikus lépésre szánták el magukat:

elkeseredettségükben olyasmit vittek végbe, ami mindenkit döbbenettel töltött el. Mivel nem akarták, hogy teljesen átvegyük az irányítást a világ felett, inkább elpusztították az egészét.

A régi világ helyébe a sardanok négy újat teremtettek, melyek alapjául az őselemek szolgáltak: a Levegő, a Tűz, a Kő és a Víz. A világ azon népeit, melyek túléltek a pusztulást, a sardanok átszállították ezekbe az új világokba. Minket, ősi ellenségeiket, bezártak egy mágikus börtönbe, melyet mindenki Labirintusként ismer.

Feljegyzéseik szerint, melyekre a Nexuson bukkantam rá, a sardanok azt remélték, hogy a börtön majd átformál minket - hogy megzabolázva fogunk előjönni a Labirintusból, uralkodni vágyásunk és ahogy ők nevezték, „erőszakos” természetünk megszelídül. De számításukba hiba csúszott: sardan rabtartóink, akiknek a feladata a Labirintus őrzése lett volna, egyszer csak eltűntek. A Labirintus maga vette át az irányítást, és börtönből halálosztóvá vált.

Népünk megszámíthatatlan tagja lelte halálát azon az irtóztató helyen. Teljes generációk tűntek el a föld színéről és pusztultak el. De mielőtt végleg kihaltak volna, minden generáció hátrahagyta gyermekeit, és minden elkövetkező generációhoz egyre közelebb és közelebb került a szabadság reménye.

Végül, rendkívüli mágikus képességeim segítségével, győzelmet arattam a Labirintus felett, és elsőként szabadultam meg a hálójából. Áthaladtam az Utolsó Kapun, és kiléptem ebbe a világba, melyet Nexus néven ismerünk. Itt aztán rá kellett jöjjenek, mit tettek a sardanok a népemmel. És ami még fontosabb, felfedeztem a négy új világ létezését, és a világok közötti kapcsolatokat. Felfedeztem a Halálkaput.

Visszatértem a Labirintusba - azóta is gyakran teszem -, és mágiám segítségével megküzdöttem néhány elemével, majd megszilárdítottam őket, biztos menedéket teremtve népem azon részének, mely még mindig a Labirintus ellen küzdött. Azok, akiknek sikerült kijutniuk a Nexusra, segítettek munkámban, hogy felépítsük a várost, és felkészülten várjuk azt az időt, mikor majd ismét elfoglaljuk helyünket - mely jogosan minket illet - az Univerzum trónusán. Ezt a célt szolgálva felderítőket küldök át a Halálkapun, a négy világ mindegyikébe.”(1)

„...annak, hogy szolgálatomban álló számos ember közül éppen Haplót választottam, több oka volt: hidegvérűsége, éles esze, az, hogy számos nyelven folyékonyan beszélt, valamint tehetsége a mágia területén. Első útján, Arianus légvilágán, Haplo bizonyította rátermettségét: megtett mindent, hogy megossza és gyilkos háborúba taszítsa a világot, igen értékes információkkal szolgált, és egy tanítvánnyal, egy figyelemre méltó gyermekkel, Bane-nel tért meg.

Igen meg vagyok elégedve Haplóval és azzal, amit véghezvitt. Ha mégis rajta tartom a szemem, csak azért teszem, mert sajnálatos hajlamot mutat rá, hogy a maga feje után menjen. Még nem szólok neki - szolgálatai pillanatnyilag felbecsülhetetlen értékűek. Nem hiszem hogy, ő maga tudatában van e jellembeli fogyatékoságának. Ő úgy gondolja, teljesen az én szolgálatomnak szenteli magát. Habozás nélkül feláldozná értem az életét is... de más dolog az életünket ajánlani valakinek, és megint más a lelkünket felkínálni.

Egyesíteni a négy világot, és eltiporni a sardanokat - ez jóleső győzelem lenne, de még ennél is jobban esne, ha láthatnám Haplót és a hozzá hasonlókat, amint előttem térdepelnek, engem szolgálnak teljes szívükkel és lelkükkel, mint teljhatalmú uralkodókat és mesterüket.”(2)

Haplo, kedves fiam!

Remélem, nem haragszol, ha így szólítalak. Ugyanolyan kedves vagy számomra, mint vér szerinti gyermekeim. Lehetséges, hogy ennek oka abban keresendő, hogy úgy érzem, szerepet játszottam születésedben - vagy legalábbis újraszületésedben. Egy bizonyos, hogy visszarántottalak a halál torkából, és visszaadtam az életedet. És különben is, mit

tesz a vér szerinti apa fia születésének érdekében azon kívül, hogy néhány kellemes percet tölt egy asszonyszeméllyel?

Reméltem, segítségedre lehetek utazásod során, melyet Pryanra, a Tűz birodalmába teszel. Sajnálatomra azonban megfigyelőim jelentették, hogy valahol a négyszázhatvanharmadik kapu környékén töredezik a mágikus erőter. A Labirintus húsevő hangyák seregét szabadította ránk, máris százakat pusztítottak el a mieink közül. Vissza kell mennem, hogy harcba szálljak velük, így nem tarthatok veled. Mondanom sem kell, kívánom, bár az oldalamon állnál, mint már annyiszor a csaták során - de küldetésed halaszthatatlan, s én nem vonhatlak el feladataidtól.

Most is csak azt mondhatom, mint legutóbb, amikor az Arianusra indultál: ugyanazokat a dolgokat kell szem előtt tartanod, mint ottani látogatásod alkalmával. Magától értetődik, hogy mágikus képességeidet titkolnod kell, akár a tudást, hogy visszatértünk az élők világába. Ha a sardanok rád találnak, mielőtt belefoghatnék tervem megvalósításába, mint korábban, most is megmozgatnának eget-földet, hogy megállítsanak.

Ne feledd, Haplo, te csak megfigyelő vagy. Ha lehet, ne tegyél semmit, amivel közvetlenül beleavatkoznál a világ eseményeibe, csak közvetett eszközökkel befolyásold az eseményeket - mikor én is megjelenek, senki se vádolhasson azzal, hogy küldötteim vétkeztek a nevemben.

Az Arianuson kitűnő munkát végeztél, fiam, ezeket a figyelmeztetéseket csak emlékeztetőül szánom.

Pryanról, a Tűz Világáról keveset tudunk, leszámítva, hogy hatalmas kiterjedésű. A modell, amit a sardanok hagytak hátra, egy óriás kőgömb, mely tűzmagot vesz körül, hasonlóan az ősi világhoz, de sokkal nagyobb méretben. Tulajdonképpen a méret az, ami rejtélyes számomra. Miért érezték szükségét a sardanok, hogy ilyen mérhetetlenül hatalmasnak teremtsék ezt a világot? A másik, amit nem igazán értek: hol van ennek a világnak a napja? Többek között ezekre a kérdésekre is meg kell majd kísérelned választ találni.

Mivel Pryan hatalmas földterülettel rendelkezik, s ismervé, hogy a sardanok körülbelül hány embert telepítettek át Pryanra, feltételezéseim szerint a népesség egymástól elszigetelt kisebb csoportokra oszlott. Még ha példa nélkül álló népességrobbanás következett is be, az emberek, elfek és törpék nem szaporodhattak el annyira, hogy teljesen benépesítsenek ekkora kiterjedésű területet. Egy követő, aki összehívna az embereket, mint akit nekem hoztál Arianusról, ilyen körülmények között nemigen válhatna hasznomra.

Téged elsősorban mint megfigyelőt küldelek a Pryanra. Tudj meg mindent, amit csak tudsz erről a világról és a lakóiról. És csakúgy, mint az Arianuson, tégy meg mindent, hátha a sardanok nyomára bukkansz. Bár - egy kivételtől eltekintve - nem találtad jelét, hogy a Levegő birodalmában élnének, lehetséges, hogy elhagyták azt a világot, és Pryanon kerestek menedéket.

Légy óvatos, Haplo, légy nagyon megfontolt! Ne tégy semmit, amivel felhívhatod magadra a figyelmet. Szívembe zártalak, s már alig várom, hogy karomba is zárhassalak, mikor sikerrel járva, épségben visszatérsz küldetésedből.

Atyád és mestered.(3)

1. FEJEZET

EQUILAN, A FA CSÚCSA

CALANDRA QUINDINIAR hatalmas, fényezett, papírtekerccsekkel zsúfolt asztalnál ült, és az előző hónap bevételeit összesítette: Fakó ujjai sebesen zongoráztak az abakuszon, ide-oda lökdösték a golyókat. Halkan motyogta a számokat, mielőtt az öreg bőrkötéses iktatóba jegyezte őket. Kézírása olyan volt, mint Calandra maga: vékony, egyenes, precíz és könnyen átlátható.

Feje felett négy hattyútoll-ventillátor forgott, melyek folyamatosan kavarták a levegőt. Annak ellenére, hogy odakint a periódus közepén szokásos hőség tombolt, a ház belsejében hűvös volt. Az épület a város legfelső szintjén állt, így azon légáramok hűsítő hatásából is kijutott neki, melyek a sűrű növényzetben rendszerint erejüket veszítették.

A királyi palota után ez a ház volt a legnagyobb a városban. (Lenthán Quindiniarnak lett volna pénze arra, hogy a királyi palotánál is nagyobb házat építsen, de szerény elf volt, és tudta, hol a helye.) A szobák tágasak voltak és levegősek, magas mennyezettel és számos ablakkal, meg persze mágikus madártoll-ventillátorokkal, melyekből minden szobába jutott legalább egy. A nappali szobák a második emeleten kaptak helyet, nyitottak voltak, és gyönyörű bútorokkal rendezték be őket. A periódus világosabb óráiban leeresztett roletták sötétítették és hűtötték valamennyit. Vihar idején a rolettákat felhúzták, hogy a bentiek érezhessék a frissítő, esőszagú szellőt.

Calandra öccse, Paithan, az asztal mellett ült egy hintaszékben. Lustán hintázott előre-hátra, pálmalegyezőt tartott a kezében, és a ventillátor hattyútoll lapátjainak forgását szemlélte nővére feje felett. Számos másik ventillátorra is rálátott a dolgozószobából - a nappaliban és mögötte az ebédlőben. Már nem figyelte a tollak csapkodását: az ütemes zaj, számológép golyóinak kopogása és a hintaszék nyikorgása szinte hipnotikus álomba ringatta.

Hatalmas robbanásra rezzent fel, amely megrengette a háromemeletes épületet.

- A fenébe - bámult a szitáló vakolatra(4), amely a mennyezetről pergett hűtött italába.

Nővére felhorkant, de nem szólalt meg. Abbahagyta a munkát, amíg lefűjkodta a mézsport az iktató lapjairól, de nem hagyott ki egyetlen számot sem. Rémült sikoltás hallatszott az épület alsó szintje felől.

- Ez az új konyhalány lesz - jegyezte meg Paithan, miközben felállt. - Megyek és megnyugtatom, megmondom neki, hogy ez csak apa...

- Semmi ilyesmit nem teszel - csattant fel Calandra anélkül, hogy felemelte volna a fejét, vagy abbahagyta volna az írást - Ülj szépen és várj, amíg elkészülök, aztán rátérhetünk a küszöbön álló észaragi utazásodra. Nem sokat teszel a megélhetésedért, csak lófrálsz az előkelő barátaiddal, és Orn a tudója, miket művelsz közben. Az új szolgálólány különben is csak ember, még hozzá igen csúf példány.

Calandra folytatta az összeadást és kivonást, Paithan pedig jó fiúhoz illően visszahuppant a hintaszékbe.

Tudhattam volna, gondolta. Ha Calandra alkalmaz is embert, az csakis szerencsétlen, malacképű teremtmény lehet. Nesze neked nővéri szeretet. De hát hamarosan ismét úton leszek, és amiről nem tudsz, drága Cal, az nem is bánthat.

Paithan hintázott, a nővére halkan motyogott, és a toll-lapátok elégedetten suhogtak forgás közben.

Az elfek tisztelik az életet, és mágikus úton felruházzák vele majd minden alkotásukat. A tollak annak az illúzióknak a hatása alatt álltak, hogy még mindig a hattyúhoz tartoznak. Miközben a legyezőt nézte, Paithan arra gondolt, hogy ez jellemzi egész családját is - ők is abban az illúzióban ringatták magukat, hogy még mindig tartoznak valahová, talán éppen egymáshoz.

Békés álmodozásából egy megperzselt, kormos és zilált kinézetű ember megjelenése zökkentette ki, aki a tenyerét dörzsölve rontott a szobába.

- Ez jól sikerült, nem gondoljátok? - kérdezte.

A férfi alacsonynak számított az elfek között, és valaha nagyon kövér lehetett. Húsa megereszkedett, bőre fakóvá és petyhüdtté vált. Bár a pernye alatt nem lehetett kivenni, őszes haja, mely a feje tetején éktelenkedő kopasz foltot keretezte, arról tanúskodott, hogy erősen benne van már a korban. Őszülő hajától eltekintve azonban nehéz lett volna megállapítani mennyi idős: arca sima és ráncatlan volt, talán túlságosan is az. A szeme fénylett - túlságosan is. Megdörzsölte a kezét, és idegesen pillantott hol a lányára, hol a fiára.

- Ez jól sikerült, nem? - kérdezte ismét.

- Persze, apus - helyeselt Paithan derűsen. - Majdnem hanyatt estem.

Lenthan Quindiniar tétován elmosolyodott.

- Calandra?

- Hisztériás rohamot váltottál ki a konyhai személyzetből, és új repedéseket idéztél elő a mennyezeten, ha erre gondolsz - vágott vissza Calandra, durván összelökve a golyóbisokat.

- Számolási hiba! - nyikordult a számológép.

Calandra meglepetten bámult rá, de a számológép kitarzott:

- Tizennégyezer-hatszáznyolcvanöt meg huszonhét az nem tizennégyezer-hétszázhusz. Nem vitted át az egyest.

- Az is csoda, hogy egyáltalán tudok még számolni. Látod, mit csináltál, papa? - háborgott Calandra.

Lenthan letörtnek tűnt, de szinte azonnal visszatért a jókedve.

- Most már nem tart sokáig - dörzsölte a kezét. - Az utolsó próbálkozás már fejmagasságig emelte a rakétát. Közel járok ahhoz, hogy összehozzam a megfelelő elegyet. A laborban leszek, kedveseim, ha valaki keresne.

- Hát ez valószínű - morogta Calandra.

- Jaj, hagyd már a papát! - korholta Paithan, és vidáman szemlélte, ahogy az elf bizonytalanul kerülgette a bútorokat, majd eltűnt egy ajtón keresztül az ebédlő végében. - Jobban örülnél, ha úgy viselkedne, ahogy a mama halála után?

- Jobban örülnék, ha normális lenne, ha erre gondolsz, de azt hiszem, ez túl nagy kérés. Thea flörtjei, és apa gyengeelméjű húzásai nevetség tárgyává tesznek minket a városban.

- Ne aggódj, drága nővérkém. Lehet, hogy az emberek kuncognak rajtunk, de mivel te sepred be Thillia lordjainak pénzét, csak lopva teszik. Különben, ha apus teljesen normális lenne, rég visszatért volna az üzleti életbe.

Calandra felhorkant.

- Hányszor mondom, hogy ne beszélj ilyen útszéli stílusban? Tudod, hogy ki nem állhatom. Ezt tanulod attól a csöcseléktől, akikkel egész nap lógsz. Egy csomó haszontalan, lusta...

- Helytelen! - szólalt meg a számológép. - A helyes eredmény...

- Majd én kiszámolom - ráncolta homlokát Calandra az utolsó sor felett, majd idegesen nekilátott, hogy újra összeadja a megfelelő összegeket.

- Hagyd már azt az izét, hogy megoldja helyetted a dolgot - javasolta Paithan.

- Nem bízom a gépekben. Maradj nyugton! - mordult fel Calandra, mielőtt Paithan ismét megszólalhatott volna.

Paithan néhány percig csendben ücsörgött, legyezgette magát, és azon tűnődött, összetud-e gyűjteni annyi energiát, hogy behívjon egy szolgálot, és hozasson egy másik pohár hideg italt, olyat, amelyikben nincs vakolat. De a hosszas hallgatás nem vallott volna rá.

- Ha már Theát említetted, merre lehet? - nézett körbe, mintha csak arra várna, hogy a nevezett felbukkanjon az ágytakaró alól.

- Ágyban, természetesen. Még nincs itt a borszünet - jelentette ki a nővére. A periódus(5) viharidőként is ismert szakaszára gondolt, amikor az elfek abbahagyják a munkát, és egy pohár bor fölött pihenőt tartanak.

Paithan tovább hintázott. Kezdett unatkozni. Lord Dunderunnak volt egy kis csapata, mellyel közösen vitorláztak, majd együtt vacsoráztak, és Paithannak, ha csatlakozni akart hozzájuk, ideje lett volna készülődnie és indulnia. Bár nem volt nemesi születésű, a fiatal elf elég gazdag, elég jóképű és elég sármos volt ahhoz, hogy megtalálja az utat a jobb családból származók társaságába. Nem volt annyira iskolázott, mint a nemesek, de volt annyi esze, hogy ezt elismerje, s nem próbálta másnak beállítani magát, mint ami volt: egy középosztálybeli üzletember fia. Az a tény, hogy ez a középosztálybeli üzletember véletlenül Equilan leggazdagabb embere, gazdagabb még (legalábbis a szóbeszéd szerint) tán a királynőnél is, segített, hogy megbocsássák, ha olykor közönségesen viselkedett.

A fiatal elf kellemes társaság volt, aki könnyedén szórta a pénzt és ahogy az egyik lord megfogalmazta: „Furcsa egy fickó - a legvadabb történetekkel traktál minket”

Paithan ismeretei a világból származtak, nem a könyvekből. Mióta az anyja meghalt, körülbelül nyolc éve, és amióta az apja elmeállapota és egészsége folyamatosan romlott, Paithan és nővére vették át a családi ügyeit. Calandra otthon maradt, és a jól menő fegyvergyártó üzem pénzügyeit intézte. Az elfek nem keveredtek háborúba az elmúlt száz évben, az emberek azonban még mindig kedvelték ezt az elfoglaltságot, s talán még annál is jobban kedvelték a mágikus elf fegyvereket. Paithan feladata volt, hogy utazzon világban, hogy megkösse az üzleteket és gondoskodjon róla, hogy a szállítmányok eljussanak a megfelelő helyre.

Munkájából kifolyólag Paithan beutazta Thillia egész területét, egyszer eljutott egészen a Tengeri Császárok földjéig, messze észaragon. A nemes elfek nem voltak ilyen vállalkozó szelleműek - nagyon ritkán hagyták el fák csúcsán virágzó birtokaikat. Sokan közülük soha meg nem fordultak saját királyságuk, Equilan alsóbb szintjein sem. Épp ezért Paithanra úgy tekintettek, mint valami bámulni való különcre, és ekként is bántak vele.

Paithan tudta, hogy az urak és úrhölgyek csak úgy tűrik meg maguk mellett, mint a kedvenc háziállatukat - csak azért, hogy szórakoztassa őket. Valójában sohasem fogadták be magasabb köreikbe. Őt és családját évente egyszer meghívták a királyi palotába - a királynő így tett gesztust azok felé, akik megtömték a kincsesládáit, de ez volt minden. Paithant persze a legkevésbé sem zavarta a dolog.

A tudat, hogy azon elfek, akik feleannyira sem voltak okosak, és negyedannyira sem voltak gazdagok, mint ők, lenézték a Quindiniarokat csak azért, mert ők nem tudták visszavezetni a családfájukat egészen a Pusztulásig, mérgezett nyílként hatolt Calandra szívéig. Semmire sem tartotta az úgynevezett „nemeseket”, és ezt a véleményét nem is rejtette véka alá, legalábbis öccse előtt nem. Rendkívüli módon dühítette, hogy Paithan nem osztja nézeteit.

Akárhogyan is, Paithan legalább olyan szórakoztatónak találta a nemesek társaságát, mint azok az övét. De tudta, hogy ha a tíz hercegi leány közül bármelyiknek megkérné a kezét, a szülők levegő után kapkodnának, sírnának és zokognának a gondolatra, hogy az ő „pici lányuk” egy közemberhez megy feleségül, s megpróbálnának olyan gyorsan túlesni az esküvőn, amennyire az illem szerint lehetséges. Elvégre a nemesi udvarok fenntartása igen sokba kerül.

Az ifjúnak természetesen nem állt szándékában megnősülni, legalábbis egyelőre nem. Kutató, felfedező családban született - abban az elf családban, melynek tagjai felfedezték az ornitot. Majdnem egy egész évadot töltött otthon, és már épp ideje volt, hogy ismét útra keljen. Ez volt az egyik oka, hogy itt ült a nővérével, amikor egy elbűvölő fiatal hölgygel is csónakázgathatott volna. De Calandra annyira elmerült a számításaiban, hogy úgy tűnt,

arról is megfélekedezett, hogy Paithan egyáltalán létezik. A fiúra hirtelen rátört az érzés, hogy ha még egyszer meghallja, hogy egy golyó koppan a számológépen, „bedilizik” - ez is egy olyan kifejezés, amit a csőcselék használ, akiktől Calandra idegbajt kap.

Paithan hozott néhány hírt a nővérenek, melyeket kifejezetten egy ilyen alkalomra tartogatott. Hasonló hatást fog kelteni, mint az épületet megrázkódtató robbanás, de legalább kizökkenti Calandrát gondolataiból, és ő végre elszabadulhat.

- Mit szólsz ahhoz, hogy apa elküldött az emberekhez egy papért? - kérdezte.

Most történt meg először, amióta a szobába lépett, hogy nővére abbahagyta a számolást. Felemelte a fejét, és ránézett.

- Micsoda?

- Apa elküldött az emberek egyik papjáért. Azt hittem, tudod - Paithan ártatlanul pislogott.

Calandra sötét szeme felvillant, ajkait összehéberelte. Körültekintően és nagy gonddal törölgette meg a toll hegyét egy tintafoltos rongydarabban, melyet kifejezetten erre a célra használt, majd óvatosan a helyére fektette az iktató tetején, és megfordult, hogy teljes figyelmét öccsére irányíthassa.

Sohasem volt csinos - azt beszéltek, családja összes szépsége a húgának jutott. Csontsovány volt (Paithant gyerekkorában egyszer jól elnadrágolták, mert azt találta kérdezni, vajon a nővére orrát a szőlőprés kapta-e el), és most, hogy fiatalsága is múlóban volt, úgy tűnt, mintha egész arcát megnyúzta volna a gép. Haját feje tetején szoros kontyba fogta, s három életveszélyesnek tűnő, hegyes kontyfésűvel rögzítette. Arca halottsápadt volt, mivel igen ritkán mozdult ki a lakásból, s akkor is napernyőt vitt magával. Dísztelen ruhái egyforma szabásúak voltak, állig begombolva hordta őket, a szoknya alja pedig a földet söpörte.

Calandra sohasem bánta, hogy nem volt csinos. A szépség arra kell egy nőnek, hogy rabul ejtse a férfiakat, és Calnak sohasem volt szüksége férfira.

„Mire másra is jók a férfiak, - mondogatta gyakran, - mint arra, hogy költsék a pénzedet, és beleavatkozzanak az életedbe?”

Senkire sem szorul rá, engem kivéve, gondolta Paithan. Mi másért nevelt volna ilyen féltő gonddal?

- Nem hiszek neked - mondta Calandra.

- Dehogynem hiszel - Paithan élvezte a helyzetet. - Tudod, a fat... - bocsánat, nyelvbotlás volt, - a papa elég örült ahhoz, hogy bármit megtegyen.

- Honnan tudtad meg?

- Beugrottam... ööö, benéztem az öreg Roryhoz egy kis időre tegnap vacsoraidőben, mielőtt elmentem volna Lord...

- Cseppet sem érdekel, hová mentél. - Egy ránc jelent meg Calandra homlokán. - De nem az öreg Rorytól hallottad ezt a pletykát, remélem?

- De biza', drága nővérkém. A mi hibbant apuskánk ott járt a kocsmában, a rakétáiról locsogott, és végül kibökte, hogy elküldött egy papért az emberek népéhez.

- A kocsmában! - Calandra szeme kikerekedett a döbbenettől. - Sokan... sokan hallották, amit mondott?

- Hát persze - vigyorgott Paithan. - A szokásos időben járt ott, éppen borszünet alatt. A kocsmá dugig volt.

Calandra felsóhajtott, és ujjáival görcsösen belekapaszkodott a számológép keretébe, amely hangosan tiltakozott.

- Lehet, hogy csak kitalálta az egészet - Hangja elég reményvesztetten csengett. Az apjuk, örültsége ellenére, néha nagyon is józan volt.

Paithan megcsóválta a fejét:

- Nem, nem. Beszéltem a madarással. Az ő postapiece(6) vitte az üzenetet Lord

Gregorynak Thilliába. Az állt benne, hogy Lenthán Quindiniar Equilanból szeretne tárgyalni az emberek egy papjával a csillagokba történő utazásról. Élelem, szállás és ötszáz gránit(7) díjazás biztosítva.

Calandra ismét felsóhajtott.

- Ostrom alá vesznek minket - harapdálta idegesen az ajkát.

- Nem, nem, azért azt nem hiszem - Paithan büntudatot érzett, amiért ekkora gondot okozott a testvérének. Előrehajolt, és megsimogatta Calandra ököibe szorított kezét.

- Lehet, hogy ezúttal szerencsénk lesz, Callie. Az emberek papjai kolostorokban élnek, és szigorú szegénységi fogadalmakat tesznek meg hasonlóknak. Nem fogadhatják el a pénzt. Ráadásul egész jól eléledgelnek ott Thilliában, arról nem is beszélve, hogy erősen szervezett náluk a hierarchia. Mindannyian alárendeltjei valamilyen felsőbb úrnak, és nem tehetik meg, hogy csak úgy kapják magukat, és útra kelnek a világban.

- De a lehetőség, hogy megtérítsenek egy elfet...

- Ugyan! Ők nem olyanok, mint a mi papjaink. Nincs idejük, hogy bárkit megtérítsenek. A politikával vannak elfoglalva, és azzal, hogy megpróbálják visszahozni az Elveszett Isteneket.

- Biztos vagy ebben? - Calandra vértelen arcába visszatért némi szín.

- Hát, biztos azért nem vagyok - ismerte el Paithan. - De sok időt töltöttem emberek között, és azt hiszem, ismerem őket. Hogy csak egy dolgot említsek, nem szívesen jönnek a mi földünkre. A másik az, hogy minket sem kedvelnek. Igazán azt hiszem, hogy nem kell aggódnunk amiatt, hogy ez a pap feltűnik közöttünk.

- De miért? - erősködött Calandra. - Miért tesz a papa ilyesmit?

- Mert az emberek hite szerint az élet a csillagokból eredeztethető, melyek valójában igazi városok, és egy napon, amikor a mi itteni világunkon már a káosz uralkodik, az Elveszett Istenek visszatérnek, és újra elvezetnek minket oda.

- Badarság - jelentette ki Calandra. - Minden ismert élet Peytin Sartantól származik, a Mennyek Úrnőjétől, aki halandó gyermekei számára teremtette ezt a világot. A csillagok az ő halhatatlan gyermekei, akik öröködnék felettünk. - Arcára kiült a döbbenet, mikor hirtelen megértette, miről szól tulajdonképpen a dolog. - Csak nem azt akarod mondani, hogy papa hisz ebben? De hát ez... ez istentagadás!

- Attól tartok, tényleg kezd hinni benne - mondta Paithan most már komorabban. - Számára van értelme. Mielőtt a mama meghalt, kísérleteket folytatott, hogyan lehet rakéták segítségével árut szállítani. Aztán a mama itt hagyott minket, és a papjaink azt állítják, hogy a mennybe került és maga is halhatatlan gyermekké vált. Egy apró logikai zökkenő innen már csak egy lépés, hogy megszülessen a papa agyában az ötlet, hogy rakétáit a mama felkutatására használja. Még egy kis kihagyás az agyában, és már azt hiszi, hogy a mama nem is vált halhatatlanná, csak épp odafent él, épen és egészségesen, valami ottani városban.

- Szentséges Orn! - sóhajtott Calandra. Pár pillanatig csendben ült, a számológépet bámulta, s ujjaival görcsösen tologatott egy golyócskát ide-oda. - Megyek és beszélek vele - jelentette ki végül.

Paithan nagyon vigyázott, hogy milyen arcot vág.

- Nem rossz ötlet, Callie. Menj csak, beszélj vele.

Calandra felállt, szoknyája feszesen suhogott körülötte. Megtorpant és lenézett az öccsére.

- Ezt a következő szállítmányt majd megbeszéljük ha...

- Az várhat holnapig. Ez most sokkal fontosabb.

- Hmm. Nem kell úgy tenned, mintha borzasztóan aggasztana a dolog. Tudom, miben sántikálsz, Paithan. Eltűnsz valami agyament kiruccanásra a remek barátokkal helyett, hogy itthon maradnál és, a dolgaiddal foglalkoznál, ahogy az elvárható lenne. De igazad

van, bár valószínűleg nincs annyi eszed, hogy erre magadtól is rájöjj. Ez most valóban fontosabb.

Fojtott robbanás hallatszott odalentről, földre eső tányérok csörömpölése, majd egy sikoltás a konyha felől. Calandra sóhajtott.

- Megyek és beszélek a papával, bár meg kell mondjam, kétlem, hogy bármit is el tudnék érni nála. Ha legalább arra rá tudnám venni, hogy tartsa a száját!

Lecsapta az iktatókönyvet, összeszorította ajkát, és egyenes háttal, akár egy hídpillér, elvonult az ebédlő végében lévő ajtó felé. Csípőjét ugyanolyan egyenesen tartotta, mint a hátát: Calandra Quindiniarhoz nem illett volna a csábos szoknyaillegetés.

Paithan megcsóválta a fejét.

- Szegény apus szólalt meg, és egy pillanatig valóban sajnálatot érzett az öreg iránt. Aztán feldobta a pálmalevél legyezőt a levegőbe, és visszament a szobájába készülődni.

2. FEJEZET

EQUILAN, A FA CSÚCSA

CALANDRA LEMENT A LÉPCSŐN, és keresztülsétált a konyhán a ház első emeletén. A hőmérséklet érezhetően megemelkedett, ahogy a szellős felső régióból a zártabb és párásabb alsó szintre ért. A konyhalány - akinek szeme igencsak karikás volt, és arcán viselte a szakács széles tenyerének nyomát - mogorván sepergette a fajanszedények maradványait. A lány csúnyácska emberi lény volt, ahogy Calandra mondta, s kivörösödött szeme és feldagadt ajkai mit sem javítottak ezen az összképen.

Mindazonáltal Calandra minden embert rondának és faragatlannak látott, alig tartotta őket többre a vadaknál és barbár népeknél. Ez az emberlányka egy szolgáló volt, akit egy zsák liszttel és egy keményfa kondérral együtt vásároltak. A nap huszonegy órájából tizenöt órán keresztül kellett a legalantasabb munkákat végeznie, a legkeményebb munkafelügyelő, a szakács irányítása alatt. Az alsó szint szobalányával osztozott egy kicsiny szobácskán, nem volt semmi saját holmija, s a munkájával meg keresett csekélyke összeg talán arra lesz majd elegendő, hogy mire öregasszony lesz belőle, meg tudja váltani a szabadságát. Calandra mégis szilárdan hitte, hogy óriási szívességet tett ennek az embernek azért, hogy lehetőséget nyújtott neki, hogy civilizált személyek között éljen.

Az, hogy Calandra meglátta a lányt a konyhájában, csak olaj volt a tűzre, s még jobban felkorbácsolta dühét. Egy ember pap! Micsoda örülség! Az apjának több esze is lehetne. Az egy dolog, hogy valaki örült, de attól még nem kell, hogy elveszítse minden méltóságát. Calandra átvonult az éléskamrán, felrántotta a pince ajtaját, és megállíthatatlanul folytatta útját lefelé a pókhálós lépcsőn a pince hűvös sötétjébe.

A Quindiniar-ház egy mohaszőnyegen épült, amely Pryan felsőbb szintjein tenyészett. A Pryan név azt jelentette, hogy a Tűz Birodalma, valószínűleg azoknak az embereknek a nyelvén, akik először telepedtek le ezen a világon. Az elnevezés találó volt, hisz Pryan napja állandóan ragyogott. De talán még találóbb lett volna a „Zöld Birodalom” elnevezés, hiszen a folyamatos napsütésnek és a gyakori esőzéseknek köszönhetően Pryan talaját oly vastagon borította a növényzet, hogy azok közül az emberek közül akik abban az időben a világot lakták, nem soknak nyílt módja arra, hogy meglássák magát a földet.

Nagy kiterjedésű mohamezők szőtték be a gigantikus méretű fák ágait, melyek törzse a talaj szintjén sokszor megközelítette a kontinensnyi méretet. Szintről szintre változatos növényvilág és levelek terjeszkedtek felfelé, az egyes szintek felett újabb és újabb

szinteket alkotva. A mohaszőnyeg hihetetlenül vastag és erős volt: Equilan hatalmas városa is egy ilyen mohaszőnyegen épült. Tavak, sőt óceánok is boríthatták a vastag, zöldesbarna moharéteg felszínét. A fák legfelsőbb szintjén lévő ágak kinyúltak felettük, s hatalmas, dzsungel sűrűségű erdőket képeztek. Pryan legtöbb civilizációja mohaszőnyegre vagy a fák legfelsőbb ágaira építette városait.

A mohaszőnyegek nem borították be az egész világ felületét. Véget értek azokon a szörnyűséges helyeken, melyeket a nép a sárkányok falának nevezett. Csak kevesen merészkedtek ezeknek a szakadékoknak a közelébe. A mohatengerek vize lezúdult a szakadék szélén, és vízesésként zuhogott le a sötétségbe, olyan morajlással, amely még a hatalmas fákat is megrengette. Ha valaki a földterület peremén állt, és a végtelen dzsungelt szemlélte a lába alatt, olyan aprónak, jelentéktelenek és törékenynek érezte magát, mint egy fiatal levélke, amely még ki sem bomlott.

Egyszer-egyszer, ha a megfigyelő összegyűjtötte a bátorságát, és hosszabb ideig szemlélte a dzsungelt odalent, vészjósló mozgolódást vehetett észre - egy kígyózó testet, amint kipúposodik az ágak között, és lassan arrébb csúszik a sötétzöld árnyékok takarásában olyan észrevehetetlenül, hogy az ember elgondolkodik, vajon nem csak a szeme csalta-e meg. Ezekről a teremtményekről kapta a nevét a sárkányok fala - Pryan sárkányairól. Csak kevesen láthatták őket, hiszen a sárkányok legalább annyira féltek azoktól a különös kis lényektől, melyek a fák csúcsain éltek, mint amennyire az emberek, elfek és törpék féltek a sárkányoktól. Mindazonáltal azt tartották, hogy a sárkányok igen intelligens, óriási szárnyatlan szörnyetegek, akik igen-igen nagy mélységekben élnek, még az is lehet, hogy a legendás földfelszínen.

Lenthan Quindiniar még soha nem látott sárkányt. Az apja igen, ő többet is. Quintain Quindiniar legendás felfedező és feltaláló volt. Részt vett az elfek városának, Equilannak megalapításában is. Számos fegyvert és egyéb találmányt fejlesztett ki, melyekre az ott élő emberi telepések rögtön elkezdtek fenni a fogukat. Felhasználta a már akkor is jelentős családi vagyont, amit az ornit(8) alapozott meg, és megalapított egy kereskedelmi vállalatot, s az üzlet évről évre gyümölcsözőbbnek bizonyult. Sikerei ellenére Quintain nem ücsörgött elégedetten a babérjain, csendesen számolgatván vagyonát az otthonában. Mikor egyetlen fia, Lenthan elég idős lett, Quintain átadta neki az üzletet, és újból elindult a világba. Soha többé nem hallottak felőle, és száz év elteltével feltételezték, hogy meghalt.

Lenthan ereiben a családtól örökölt kalandor vér csörgedezett, de soha nem engedték meg neki, hogy teljesen átadja magát ennek a szenvedélynek, ráerőszakolták, hogy átvegye az Üzleti ügyek intézését. Szintén a családjától örökölte remek érzékét a pénzcsináláshoz, de Lenthan számára nem úgy tűnt, hogy a pénz, amit megkeresett, valóban az ő pénze. Tulajdonképpen ő csak azt az üzletet folytatta tovább, amit az apja épített ki. Lenthan már régóta szeretett volna valami olyasmit tenni, amivel saját magát írhatta volna be a történelembe, de sajnos már nem sok felfedezni való terület maradt a világban. Az észaragra eső földek az emberek kezében voltak, a Terinth-Óceán elzárta a kelent és nyugorot felé vezető utat, a sárkányok fala pedig a delenti irányt. Lenthan lehetőségeit tekintve, nem maradt más, amerre mehetett, mint felfelé.

Calandra belépett a pincelaboratóriumba, megemelte a szoknyája szélét, hogy ne söpörje vele a port; arckifejezésétől a jég is megolvadt volna. Közel járt ahhoz, hogy apját is megolvassza. Lenthan amint meglátta lányát ezen a helyen, melyet tudta, hogy mennyire utált, elsápadt és idegesen közelebb húzódott a másik elfhez, aki ott állt mellette a laboratóriumban. A másik elf elmosolyodott, és buzgólkodva meghajolt. Ahogy Calandra meglátta, arckifejezése elsötétült.

- Milyen kellemes... kellemes meglepetés, hogy idelent látlak, k-kedvesem, - hebegett szerencsétlenül Lenthan, és letett egy kancsó szörnyen bűdös folyadékot egy szutykos

asztalra.

Calandra elfintorította orrát. A moha falak és a moha padló átható pézsmaillatot árasztott mely a különböző kémiai elemek - leginkább a kén - szagával keveredett, s ez a kellemetlen szag belengte az egész szobát

- Quindiniar úrnő - hajolt meg a másik elf üdvözlésképpen. - Hogy jól szolgál a kedves egészsége?

- Köszönöm kérdését, jól vagyok. Remélem, ön hasonlóképp, Asztrológusmester.

- A reumám néha elővesz, de ez már szinte természetes az én koromban.

- Bárcsak sírba vinne már a reumád, öreg sarlatán! - motyogta Calandra az orra alatt.

- Mi a csodát szimatol itt ez a kis boszorkány? - dörmögte az asztrológus magas, hegyes gallérja mögött, mely a válláról egyenesedett felfelé, s majdnem az egész arcát eltakarta.

Lenthan kettejük között állt, elhagyatottnak és bűnösnek érezte magát, bár eleddig még nem volt vele tisztában, mit is követett el.

- Apa - szólalt meg Calandra komoly hangon -, beszélnem kell veled. Négyszemközt.

Az asztrológus meghajolt, és arrébb sompolygott. Lenthan, látván, hogy egyetlen támaszát kiütötték mellőle, megragadta a varázsló köpenyét.

- Nos, szívem, Elixnoir családtagnak számít...

- Az alapján, amennyit eszik, el is megy családtagnak - csattant fel Calandra, aki végleg elveszítette a türelmét az emberek papjáról szóló rémisztő híresztelések nyomása alatt. - Az igazat megvallva annyit eszik, hogy akár több családtagnak is elmenne.

Az asztrológus kihúzta magát, és lefelé bámult az orra mellett, mely majdnem olyan hegyes volt, mint a gallérja csücske, melyen keresztül láthatóvá vált.

- Callie, ne feledd, ő a vendégünk! - Lenthan annyira megbotránkozott, hogy még meg is dorgálta legidősebb gyermekét. - És egy varázslómester!

- Igen, vendég, ezt aláírom. Soha nem mulaszt el egy étkezést vagy egy lehetőséget, hogy a mi borunkat igya, vagy hogy az egyik üres hálószobánkban aludjon. De hogy varázslómester, azt kétlem. Még soha nem láttam, hogy mást is tett volna, mint hogy motyogott néhány szót a bűzös kotyvalékaid felett, papa, aztán hátralépett és azt figyelte, hogyan sistereg és füstöl. Ti ketten egyszer még leégetitek a házat a fejünk fölött! Még hogy varázsló! Ha! Aki istenkáromló történetekkel tömi a fejedet az őseinkről, akik a csillagokba utaztak tűzvitorlájú hajóikkal...

- Ez tudományos tény, fiatal hölgyem vágott közbe az asztrológus, s még gallérjának csücske is reszketett a felháborodástól - És amit mi csinálunk az édesapjával, az tudományos kutatás, és semmi köze a valláshoz...

- Nincs? Tényleg nincs? - emelte fel a hangját Calandra, s szavainak erejét lándzsaként szegezte áldozata mellének. - Akkor miért van szüksége apámnak az emberek egyik papjára?

Az asztrológus szeme kikerekedett a döbbenettől. A magas gallér Calandra felől a szerencsétlen Lenthan felé fordult, akit ez láthatóan igen csak zavarba hozott.

- Igaz ez, Lenthan Quindiniar? - kérdezte a feldühödött varázsló. Valóban elküldött egy ember papért?

- Én... én... én... - Lenthan csak ennyit tudott kinyögni.

- Ön visszaélt a bizalmammal, uram - jelentette ki az asztrológus, s orrát egyre inkább felhúzta. Úgy tűnt, gallérja is vele együtt emelkedett - Elhitette velem, hogy osztozik a csillagok iránti érdeklődésünkben, a keringési idejünkben és a pozíciójuk meghatározásában.

- De hát engem tényleg érdekelt! Azaz érdekel! - Lenthan koromtól fekete kezait tördelte kétségbeesésében.

- Úgy tett, mintha érdekelné a tudományos kutatás, hogy hogyan irányítják a csillagok az életünket...

- Ez istenkáromlás! - csattant fel Calandra, és törékeny alakja megremegett.

- És most rá kell, hogy jöjjenek, hogy egyezkedik valami... valami...

A varázslónak elcsuklott a hangja. Úgy tűnt, mintha hegyes gallérja egészen rátapadt volna az arcára, s már csak villámokat szóró, dühös tekintete volt látható fölötté.

- Nem, nem. Hadd magyarázzam meg! - hadarta Lenthán. - Tudja, a fiam, Paithán, azt mondta, hogy az emberek hite szerint a csillagokon is élnek népek, és azt gondoltam...

- Paithán azt mondta! - Calandra levegő után kapkodott, ahogy a hangja újabb áldozatra irányult.

- Még hogy ott népek élnek! - motyogta döbbsen a varázsló a gallérja mögött.

- De ez igen valószínűnek látszik... és magyarázatot ad arra, hogy miért utaztak őseink a csillagokba, és alátámasztja a mi papjaink tanításait is arról, hogy amikor meghalunk, egyesülünk a csillagokkal, és nekem nagyon hiányzik Elithenia...

Lenthán utolsó szavaiba annyi szomorúság és kétségbeesés vegyült, hogy teljesen megindította lányát. A maga módján Calandra szerette az apját, mint ahogy szerette az öccsét és a húgát is. Rideg, tartózkodó és nem éppen türelmes szeretet volt ez, de mégiscsak szeretet. Calandra odalépett az apjához, és hideg ujjával megsimogatta a karját.

- Jól van, papa, ne keseredj el. Nem akartam, hogy boldogtalan légy. Csak azt hiszem, velem kellett volna megbeszélned ezt a dolgot ahelyett, hogy a... hogy az Arany Mézbor fogadóban iszogatókkal osztod meg.

Calandra nem tudta elfojtani a zokogást: Előhúzott egy helyes-rendes csipkés szélű zsebkendőt, és az orrára szorította.

Lányának könnyei megtették a hatást (nem mondhatni, hogy véletlenül), a sírdogálás Lenthán Quindiniart a mohaszőnyegre küldte, s tizenkét kéz(9) mélységnyire alákerült Calandra sírása és a varázsló remegő gallérja már túl sok volt az öregedő elfnek.

- Mindkettőtöknek igaza van - szólalt meg Lenthán, s sajnálkozva egyikről a másikra pillantott. - Most már belátom. Rettenetes hibát követtem el, és amikor a pap megérkezik, megmondom neki, hogy azonnal menjen el.

- Amikor megérkezik! - Calandra száraz szemmel, döbbsen nézett fel az apjára - Mit értesz az alatt, hogy „amikor megérkezik”? Paithán azt mondta, nem fog eljönni.

- Ezt meg Paithán honnan veszi? - kérdezte Lenthán igencsak megrökönyödve. - Beszélte vele miután én? - Az elf viaszfehér kezét a zsebébe mélyesztette és előhúzott egy gyűrött papírlapot. - Nézd csak, kedvesem! - nyújtotta át a levelet.

Calandra kikapta a kezéből és elolvasta, tekintete szinte lyukakat égetett a papírba.

- „Ha meglátsz, ott leszek. Aláírás. Ember Pap.” Ha! - Calandra visszavágta a levelet az apjának. - Ez egyszerűen nevetséges... Paithán a bolondját járatta velünk. Senki sem küld ilyen levelet, ha épeszű, még egy ember sem. „Ember Pap”, ugyan már!

- Ki mondta, hogy épeszű? - jegyezte meg az Asztrológusmester furcsa hangsúllyal.

Egy örült ember pap jön az ő házába.

- Orn irgalmaz! - motyogta Calandra, és a laborasztal szélébe kapaszkodott, hogy össze ne essen.

- Jól van, no, kedvesem - ölelte át a vállát Lenthán. - Majd én kézbe veszem az ügyet. Csak hagyj rám a dolgot. A legkevésbé sem kell, hogy izgasd magadat.

- És ha az én hasznomat is tudják venni... Az Asztrológusmester beleszippantott a levegőbe; sült turg illata szivárgott le a konyhából. - ... boldogan ajánlom fel a segítségemet. Még arra is hajlandó vagyok, hogy elnézzek bizonyos dolgokat, amiket aggodalmukban és kétségbeesésükben vágta a fejemhez.

Calandra nem is figyelt a varázslóra. Már visszanyerte az önuralmát, s egyetlen gondolata az volt, hogy meg kell találnia azt a semmirekellő öccsét hogy kiszedjen belőle mindent. Semmi kétsége nem volt, pontosabban nem sok kétsége volt afelől, hogy ebben

a dologban az öccse keze van, az ő ötlete volt ez az ügyes kis tréfa. Valószínűleg most is éppen rajta nevet. Kíváncsi volt, akkor is fog-e majd nevetni, amikor felére csökkenti az apanázsát!

Calandra hagyta az apját és az asztrológust, robbanjanak csak apró darabokra a pincében, ha ehhez van kedvük, és felviharzott a lépcsőn. Átmasírozott a konyhán, ahol a konyhalány a konyharuha mögé bújt, amíg a félelmetes szellem eltűnt szem elől. Mikor felért a harmadik emeletre - a hálószobák szintjére -, Calandra megállt az öccse szobája előtt és bedörömbölt az ajtón.

- Paithan! Azonnal engedj be!

- Nincs itt - jött egy álmos hang a folyosó vége felől.

Calandra dühösen bámulta az ajtót, még egyszer kopogott, majd megrázta a kilincset. Semmi válasz. Calandra megfordult, méltóságteljesen végigvonult a folyosón, és belépett a húga szobájába.

Aleatha ott ücsörgött a fésülködőasztalkája előtt, fodros hálóingben, mely szabadon hagyta fehér vállát, és éppen annyira volt dekoltált, hogy izgalmassá tegye a dolgokat, és lustán fésülgette a haját, miközben saját képmását csodálta a tükörben. A mágikus tükör bókákat suttogott, és időnként tanácsokat adott például a rúzs megfelelő mennyiségét illetően.

Calandra megtorpant az ajtóban, a meglepetéstől elakadt a szava.

- Hát te meg mi a csodát csinálsz? Félmeztelenül ücsörögsz fényes nappal sarkig tárt ajtó mellett! Mi van, ha valamelyik szolgáló erre jár?

Aleatha felnézett, lassan és érzéken. Tudatában volt, és nagyon is élvezte, milyen hatást gyakorol vele. A fiatal elf lány szeme tiszta, vibráló kék volt de lapos szemhéja és vastag szempillái árnyékában mályvaszínűvé sötétült. Emiatt, ha nagyra nyitotta a szemét, úgy tűnt, mintha teljesen megváltozott volna a színe. Számos elf ifjú írt szonetteket ezekhez a szemekhez, azt beszélük, egyikük meg is halt értük.

- Á, az egyik már járt is erre. Aleatha a legkevésbé sem jött zavarba. - A lakáj. Legalább háromszor sétált fel-alá a folyosón az elmúlt fél órában. - Elfordult a nővérétől és a hálóinge ráncait rendezgette, hogy kiemelje hosszú, vékony nyakát.

Aleatha hangja telt és öblös volt, Úgy hangzott, mintha éppen mély álomba készülne merülni. A fiatal elf lány a hangjával és tekintetével mindig vonzóan gyengének hatott, bárhová is ment és bármit is tett. A királyi bálon is, a vidám mulatozás közepette, Aleatha - tudomást sem véve a zene ritmusáról - lassan, szinte álomszerűen táncolt, teste szorosan partneréhez simult, azt a benyomást keltve benne, hogy az ő támogatása nélkül minden bizonytalansággal a padlóra ájult volna. Erőtlen tekintetét a férfit emelte, a mályvaszínű szemekben valahol mélyen épp csak hogy megvillant egy szikra, s a férfi azon kezdett gondolkodni, mit is tehetne, hogy ezek az álmos szemek felébredjenek.

- Egész Equilan rólad beszél, Thea! - csattant fel Calandra, s a zsebkendőjét az orra elé tartotta. Aleatha parfümöt szórt a nyakára és a dekoltázsába. - Hol jártál tegnap estidőben?(10)

A bíborszínű szemek tágra nyíltak vagy legalábbis tágabbra. Aleatha sohasem pazarolta volna teljes csáberejüket egy egyszerű nővérekére.

- Mióta törödsz azzal, hogy én merre járok? Már megint milyen bogarat ültettek a füledbe már kora hajnalidőben?

- Hajnalidő!? Már majdnem borszünet ideje van! Átaludtad a fél napot!

- Tudhatnád, hogy Lord Kevanish-sel voltam, és lenéztünk a Sötét...

- Kevanish! - Calandra dühösen zihált - Az a gazember! Minden tisztességes nemesi házból kitiltották azután a párbaj dolog után. Őmiatta akasztotta fel magát az a szerencsétlen Lucillia, aztán megölte a bátyját is. És te, Aleatha... nyilvánosan mutatkozol a társaságában! - Calandra hangja elcsuklott.

- Ez badarság! Lucillia teljesen megőrült, ha azt hitte, hogy olyasvalaki, mint Kevanish tényleg belészerethet. A bátyja pedig még nagyobb bolond volt, hogy elégtételt követelt. Kevanish a legjobb íjász egész Equilanon.

- Létezik olyasmi is, hogy becsület, Aleatha! - Calandra a húga széke mögött állt, kezével a támlába kapaszkodott, ujjai elfehéredtek a szorítástól. Úgy tűnt, nem kell hozzá sok, és hasonló erővel ragadja meg húgocskája törékeny nyakát. - Vagy ebben a családban ezt már elfelejtették?

- Elfelejtették? - suttogta Thea álmos hangján. - Nem, kedves Callie, nem felejtették el. Csak megvásárolták, és már réges-régen megkaptuk az árát.

Mindenfajta tartózkodás nélkül, Aleatha felállt a székről, és elkezdte kikötözni a selyemszalagokat, melyek a hálóinge elejét összetűzték. Calandra a tükörből szemlélte testvérét, és kékespiros nyomokat vett észre a váll és a mellkas fehér bőrén - egy szenvedélyes szerető ajkainak nyomát. Calandra undorodva hátat fordított, keresztülsietett a szobán, majd megállt az ablak előtt és kinézett.

Aleatha lustán belemosolygott a tükörbe és engedte, hogy a hálóinge lecsússzon a padlóra. A tükör elragadtatva bókkolt.

- Nem Paithant keresed? - emlékeztette nővérét. - Úgy röppent be a szobájába, mint valami denevér a mélyből, a patyolat öltönyében, majd ugyanígy távozott. Azt hiszem, Lord Durndrunhoz ment. Engem is meghívtak, de még nem tudom, hogy elmenjek-e vagy sem. Paithan barátai olyan unalmasak!

- Ez a család kezd szétesni! - Calandra összeszorította a kezét. - A papa az emberek közül hozat egy papot! Paithan közönséges csavargó, aki semmi mással nem törődik, csak a kiruccanásaival! Te pedig! Te meg majd leányanyaként fogod végezni, terhesen, férj nélkül, aztán majd te is felakaszthatod magad, mint szegény Lucillia.

- Ez nem túl valószínű, drága Callie - tiltakozott Aleatha és lábával arrébb lökte a hálóinget a padlón.

- Ahhoz hogy az ember felakassza magát, olyan nagyon sok energiára van szükség!

Miközben karcsú alakjában gyönyörködött a tükörben, mely azonnal visszagyönyörködött rá, Aleatha a gondolataiba merült, majd kinyújtotta a kezét és meghúzott egy pacsirtatojás héjából készült csengőt.

- Hol van már ez a szobalány? Ne aggódj annyira a családért, Callie, aggódj inkább a szolgálók miatt. Soha nem láttam még ennyire lusta népséget.

- Ez az én hibám! - sóhajtott fel Calandra és szorosan összekulcsolt kezét ajkaihoz préselte. - Paithant iskolába kellett volna küldenem. Rajtad is rajtad kellett volna tartanom a szemem, nem pedig hagynom, hogy felügyelet nélkül kószálj. Papát pedig meg kellett volna akadályoznom, hogy ne kövessen el ekkora örülséget. De akkor ki vitte volna az üzletet? Már kezdett rosszabbul menni, amikor átvettem! Csődbe is mentünk volna! Csődbe! Ha apára hagytam volna...

A szobalány sietve belépett a szobába.

- Te meg hol voltál ennyi ideig? - kérdezte Aleatha álmos hangon.

- Sajnálom, kisasszony, nem hallottam, hogy csengetett.

- Pedig csengettem. De magadtól is tudnod kellene, mikor van rád szükségem. Készítsd elő a kéket. Ma estidőben itthon maradok. Nem, mégsem. Ne a kéket. A zöldet, azokkal a lápi rózsákkal. Azt hiszem, mégis elmegyek Lord Durndrun összejövételére. Még az is elképzelhető, hogy történik valami érdekes. Ha más nem, legalább gyötörhetem egy kicsit a bárót, aki egyszerűen eleped értem. Na, Callie, mi is van azzal az ember pappal? Jóképű legalább?

Calandra összeszorított foggal halkán zokogott a zsebkendőjébe. Aleatha rápillantott. Elfogadta a könnyű kis köpenyt, amit a szobalány terített a vállára, átsétált a szobán, és megállt a nővére háta mögött. Aleatha ugyanolyan magas volt, mint Calandra, de ő kerek

és formás volt, ott, ahol a testvére szögletes és csupa csont. Aleatha arcát hamvasszőke haj keretezte, mely lehullott a vállán keresztül egészen a hátára. Az elf leány sohasem a divat szerint viselte a frizuráját. Mint Aleathán minden, a haja is mindig kusza volt, s mindig úgy nézett ki, mintha éppen akkor kelt volna fel az ágyból. Kezét puhán nővére reszkető vállára helyezte.

- Az óravirág szirmai már becsukódtak efölött a dolgok fölött, Callie. Ha túl sokat vágyakozol az után, hogyan nyithatnád fel őket, ugyanúgy beleőrülsz, mint apa. Ha anya nem halt volna meg, minden másképpen lett volna... - Aleatha hangja elcsuklott. Közelebb húzódott a nővéréhez. - De meghalt. És ezen már nem lehet segíteni - tette hozzá és megvonta parfüm illatú vállát. - Azt tetted, amit tenned kellett, Callie. Nem hagyhattad, hogy éhezünk.

- Azt hiszem, igazad van - vágta rá Calandra, mert eszébe jutott, hogy a cseléd is a szobában van, és nem akarta, hogy a dolgaikat a szolgaszálláson is megvitassák. Kihúzta magát, és lesimította keményített szoknyáján a képzeletbeli ráncokat. - Tehát nem maradsz itthon vacsorázni?

- Nem, de szólok a szakácsnak, ha gondolod. Miért nem jössz el te is Lord Durndrunhoz, nővérkém? - Aleatha odasétált az ágyhoz, ahová a cseléd éppen a selyem alsóneműket terítette ki. - Randolphus is ott lesz. Tudod, Callie, soha nem nősült meg. Összetörted a szívét.

- Inkább a pénztárcáját törtem össze - jegyezte meg Calandra hidegen, miközben önmagát szemlélte a tükörben, s lesimított néhány rakoncátlan tincset a hajában, és visszatűzte a gyilkos kontyfésűt a helyére. - Nem engem akart, hanem az üzletet.

- Lehetséges - Aleatha egy pillanatra abbahagyta az öltözködést, mályvaszínű szemét a tükörre emelte, és tekintete a tükrön keresztül összefonódott a testvére tekintetével.

- De neked jó társaság lett volna, Callie. Túl sokat vagy egyedül.

- És ez azt jelenti, hogy hagynom kell, hogy egy férfi belépjen az életembe, átvegye az irányítást, lerombolja mindazt, amit hosszú évek alatt felépítettem, csak azért, hogy minden reggel az ő arcát láthassam, akár tetszik, akár nem? Nem, köszönöm szépen. Vannak rosszabb dolgok is, mint az egyedüllét, drágám.

Aleatha mályvaszínű szeme már csaknem borvörössé sötétedett - A halál. Esetleg.

A nővére nem hallotta meg.

Aleatha hátravetette a haját, és ezzel egyidőben a sötét árnyék eltűnt.

- Megmondjam Paithannak, hogy látni szeretnéd?

- Nem fontos. Mostanra már biztosan kezd kifogyni a pénzből. Dologidőben biztosan megkeres.

- Calandra az ajtó felé indult. - Még rendbe kell tennem a könyvelést. Próbálj meg emberi időben hazaérni. De legalábbis ne holnap.

Aleatha elmosolyodott a nővére szarkazmusa hallatán, és szerényen lesütötte álmoságtól elnehezült szempilláit. - Ha úgy gondolod, Callie, nem találkozom többé Lord Kevanish-sel.

Calandra megtorpant, és hátra fordult. Szigorú arckifejezése felragyogott, de csak annyit mondott:

- Remélem is, hogy nem.

Ezzel kivonult a szobából, becsapta maga mögött az ajtót.

- Már úgylis kezdett unalmassá válni - nyugtatta meg magát Aleatha. Kényelmesen visszahelyezkedett a fésülködőasztalhoz és tökéletes arcvonásait kezdte tanulmányozni a folyamatosan áradozó tükörben.

GRIFFITH, TERNCIA, THILLIA

CALANDRA VISSZATÉRT A MUNKÁJÁHOZ, és tovább vesződött a könyveléssel, ez a cselekedete valódi ellenpéldaként szolgált a családja szétszórt és hóbortos tagjaival szemben. A ház csendes volt. Az apja és az asztrológus odalent piszmogtak a pincében, de mivel Lenthán tudta, hogy lánya közelebb áll ahhoz, hogy felrobbanjon, mint a mágikus porai, úgy gondolta, hogy bölcsebb lenne egy időre felfüggeszteni ezirányú kutatásait.

Ebéd után Calandra elintézte még egy üzleti ügyet. Üzenetet küldött egy szolgálóval a madarásznak; a címzés Roland Mesternek szólt Griffithbe, a Dzsungelvirág fogadóba.

„A szállítmány Ugaridő(11) elején érkezik. Fizetés átvételkor.

Calandra Quindiniar”

A madarász ráerősítette az üzenetet a postapipec lábára, melyet úgy képeztek ki, hogy Ternciába repüljön, és feldobta a gyönyörű színekben pompázó madarat a levegőbe.

A madár könnyedén szárnyalt a levegőben, kihasználva a légáramlatokat, amelyek hol feltámadtak, hol elenyésztek az óriási fák között.

Csak egy dolgot tartott a fejében, a célállomást, ahová érkeznie kellett, ahol a párja, a hím várja őt egy ketrecbe zárva. Nem tartott a ragadozóktól, nem volt olyan teremtmény, amely az ő húsára vágyott volna. A postapipec egyfajta olajat választ ki magából, amely szárazon tartja a tollait a gyakori esőzések alatt. Ez az olaj halálos mérge minden élőlény számára, kivéve a saját fajtáját.

A madár kitartóan szárnyalt kelent-észarag irányába, elrepült az elf nemesek földjei és udvarházai, majd Enthial tava felett.

Mélyebbre szállt a felsőbb moha szinteken elhelyezkedő elf földterületek felett; a szokatlanul egyenes vonalak határolta megművelt mezők téglamintás szövetéhez hasonló képet rajzoltak a tájra. Emberi szolgák verejtékeztek a mezőkön, ők művelték a gabonaföldeket. A postapipec nem volt különösebben éhes, kapott mielőtt útjára bocsátották, de egy egér finom desszertként szolgált volna. Nem volt szerencséje, mert egy árva jószágot sem látott, így csalódottan továbbrepült.

A gondosan megművelt elf területek hamarosan véget értek, s helyüket a vad dzsungel foglalta el. A patakok, melyeket mindennapos esők tápláltak, folyóként folytatták útjukat a mohaföldek tetején; a dzsungelben tekergözve néha utat törtek a moha felsőbb rétegeiben, és vízesésként zuhantak alá a sötét mélységbe.

Párafoszlányok és felhők kezdtek gyülekezni a madár szeme előtt, s ő magasabbra szállt, felsőbb régiókba, az esős időszak viharainak szintje fölé. A vastag, fekete, villámokkal átszótt levegőréteg teljesen eltakarta szeme elől a földeket. A postapipec azonban tudta, hol van, ösztöne biztosan vezette. Lord Marcins Erdei területek el odalent - az elfek nevezték el, de sem ők, sem az emberek nem tartottak igényt erre a vidéke, mivel áthatolhatatlan dzsungel borította.

A vihar ahogy jött, úgy el is ment, mint ahogy mindig, időtlen idők óta, amióta csak világ a világ. Felragyogott a nap, és a madár megláthatta a benépesedett területeket - Thilliát, az emberek földjét. Ilyen a magasságból három is látszódott a Thilliai királyság birodalmait jelző öt bástya közül - három napfényben szikrázó, csillogó torony. Ezek az emberi számítás szerint ősi bástyák ólomkristály téglákból épültek, melyek készítésének titkát George az Egyetlen uralkodásának idején még ismerték az emberek varázslói. A titok, csakúgy, mint a varázslók legtöbbje, elveszett az öreg király halála után kitört Szeretet Háborújának pusztításai közepette.

A postapipec figyelte a tornyokra, s lebukott, alacsonyan az emberek földjei fölé. Az óriási mohamezőre épült sík mezőt néhol egy-egy fa tarkította, melyet meghagytak, hogy

árnyékot vessen, s a területet utak hálózta be, melyek az itt-ott elszórt településeket kötötték össze. Az utakon nagy volt a forgalom, az emberek különös szükségét érezték annak, hogy állandóan úton legyenek - amit az otthonülő elfek sohasem tudtak megérteni, s amit igen barbár szokásnak tartottak.

A földnek ezen része kedvező lehetőségeket nyújtott a vadászatra, s a madár szakított magának egy rövid időt, hogy lecsapjon egy nagyobbacska patkányra. Miután befejezte a lakomázást, csőrével megtisztította a karmait, megrázta a tollát, majd felemelkedett a levegőbe. Amikor látta, hogy a megművelt területek lassan teret adnak a sűrű dzsungelnek, a madár szívét öröm töltötte el, mert tudta hogy hosszú útja vége felé közeledik. Terncia felett repült, a legészaragibb birodalom felett. Mikor elérkezett a fallal körülvett városhoz, amely a Terncia fővárosát jelző kristálytorony köré épült, a madár meghallotta párjának rekedtes hívását. Lebukott a magasból, lassú körökben ereszkedett le a város szívébe, és leszállt a thilliai madarász bőrrel körbetekert karjára. A férfi levette a levelet a postapipéc lábáról, megnézte, kinek címezték, majd betette a kifáradt madarat egy kalitkába, a párja mellé, aki üdvözlésként aprókat csípett rajta a csőrével.

A madarász átadta a levelet egy helyi lovas hírvivőnek. Néhány nap múlva a hírvivő megérkezett egy félig felépült, félig kigondolt falucskába a dzsungel szélén, és betért az üzenettel a helység egyetlen kocsmájába.

Roland mester a kedvenc sarkában ült a Dzsungelvirág fogadóban, és papírtekercset tanulmányozta. Szélesen elvigyorodott és átlökte a tekercset az asztal túloldalán ülő fiatal nőnek.

- Na, tessék. Hát nem megmondtam, Rega?

- Hála Thilliának, csak ennyit mondhatok. - Rega hangja hideg volt, ő nem mosolygott. - Most végre megmutathatod az öreg Feketeszakállnak, és akkor talán békén hagy egy kis időre.

- Kíváncsi lennék, hol lehet most? - Roland rápillantott az óravirágra(12), amely az asztal közepén állt egy edényben. Már majdnem húsz szíromlevél becsukódott - Ilyenkor már itt szokott lenni.

- Itt is lesz. Ez a dolog túlságosan is fontos számára.

- Igen, és pont ez idegesít.

- Csak nem feltámadt a lelkiismereted? - Rega maga elé húzta kegrottal teli korsóját, és megpróbálta elkapni a csaposnő pillantását.

- Nem, csak nem szeretek itt üzletelni, ilyen nyilvános helyen...

- Annál jobb. Minden nyíltan és egyenesen történik. Senki sem gyanakodhat ránk. Ahá, már itt is van. Na, mit mondtam?

A kocsmá ajtaja kitárult, és az ajtóban egy törpe fürdőzött a játékorá idején szokásos tündöklő napsütésben. Impozáns látványt nyújtott, s a kocsmában szinte mindenki egy pillanatra felfüggesztette az ivást, a játékot és a társalgást csak azért, hogy megbámulja. Kissé magasabb volt, mint népének tagjai általában, bőre bronzbarna volt, s göndör fekete hajsörényt és szakállat viselt, erről kapta a gúnynevét az emberektől. Vastag fekete szemöldöke összeért kampós orra és villámló fekete szeme felett, s emiatt arckifejezése állandóan vadnak és erőszakosnak tűnt, aminek idegen földeken nagy hasznát vehette. A hőség ellenére piros-fehér selyeminget, s fölötte a törpék nehéz bőrpáncélját viselte, és élénkpíros nadrágot, melyet magas vastag csizmájába tűrködött.

A bárban lévők magukban mosolyogtak, vagy egymásra vigyorogtak a törpe öltözékének láttán. Ha tudtak volna bármit is a törpék társadalmáról, és arról, hogy mire következtethetnek öltözékének élénk színeiből, nemigen nevettek volna.

A törpe megállt az ajtóban és pislogott, elvakította a tündöklő napfény.

- Feketeszakáll, barátom! - kiáltott fel Roland, s felemelkedett a székről. - Ide, ide!

A törpe döngő léptekkel besétált a kocsmába, fekete tekintetét hol ide hol oda vetette, s félelmetes pillantást vetett mindenkire, aki túl merésznek tűnt. Thilliában ritkán lehetett törpéket látni. A törpék birodalma messze kelent-észaragra esett az emberekétől, és nem sok kapcsolat állt fenn a két nép között. De ez a bizonyos törpe már öt napja volt a városban, s alakja már nem hatott az újdonság varázsával. Griffith egy nyomorúságos városka volt két királyság határán, melyek közül egyik sem tartott rá igényt. Lakói azt tehettek, amit csak akartak - s ez a helyzet legtöbbjüknek tökéletesen megfelelt, mivel majd mindannyian Thillia más részeiből jöttek, ahol ha azt tették, amihez legjobban kedvük volt, általában akasztófára jutottak. Griffith lakói talán kíváncsiak lettek volna, mit keres egy törpe az ő városukban, de valahogy senki sem mert hangosan kíváncsiskodni.

- Kocsmáros, még hármat! - kiáltott Roland, magasba emelve korsóját. - Remek alkalmunk van az ünneplésre, barátom szolt oda a törpének, aki lassan letelepedett az asztalhoz.

- Egen? - dörmögte a törpe, s erős gyanakvással szemlélte a két embert.

Roland elmosolyodott, s mit sem törődve a törpe látványos ellenségeskedésével, átnyújtotta az üzenetet.

- Nem tudom én ezeket a betűket elolvasni - morogta a törpe, és visszalökte a tekercset az asztalon.

Megérkezett a kegrot, s ez félbeszakította őket. Az igencsak lompos felszolgálólány lerakosgatta a korsókat, egy szutykos ronggyal unottan odatörölt egyet az asztalra, vetett egy kíváncsi pillantást a törpére, majd elcsoszogott.

- Elnézést, elfelejtettem, hogy nem ismered az elf írást. A szállítmány már úton van, Feketeszakáll - mondta Roland, s hirtelen lehalkította a hangját. - Még ebben az Ugaridőben megérkezik.

- A nevem Drugar. Ez áll a papíron? - A törpe vastag ujjával megtapogatta a tekercset.

- Ez, bizony, Feketeszakáll barátom.

- Nem vagyok a barátod, ember - morogta a törpe, de ezeket a szavakat már a saját nyelvén mondta, s csak a bajusza alatt. Szája elhúzódott, amit akár mosolynak is lehetett volna nézni. - Ez már jó hír. - Szavaiból ellenézés sugárzott.

- Erre iszunk! - Roland felemelte a korsót, s oldalba lökte Regát, aki ugyanolyan gyanakvó tekintettel fürkészte a törpét, mint amilyen gyanakvóan a törpe szemlélte őket. - Az üzletre!

- Erre én is iszom - döntötte el a törpe, miután úgy tűnt, egy kis ideig fontolgatja a dolgot. Magasba emelte a korsóját. - Az üzletre!

Roland hangosan hörpölt, Rega csak belekortyolt a sajátjába. Soha nem ivott túl sokat. Egyiküknek józannak kellett maradnia. És a törpe sem ivott. Éppen csak megnedvesítette az ajkát. A törpék nem szeretik a kegrotot, mivel elismerten gyenge és seízű az ő erős főzetükhöz képest.

- Azon tűnődtem, bajtárs, - mondta Roland, miközben előrehajolt az itala felett, - vajon mire kellhetnek neked ezek fegyverek?

- Feltámadt a lelkiismereted, ember?

Roland gyors pillantást vetett Regára, aki saját szavait visszahallván vállat vont, és elnézett mellettük, magában azon tűnődve, vajon milyen más választ is várhatott Roland egy ilyen szerencsétlen kérdésre.

- Eleget fizetek ahhoz, hogy ne kérdezősködj, de nem bánom, elmondom, mert az én népem becsületes.

- Annyira becsületes, hogy csempészekkel kell üzletelned, igaz, Feketeszakáll? - Roland elvigyorodott, hogy így visszavágott a törpének.

A fekete szemöldök vészjóslnál összehúzódott, a még feketébb tekintet felvillant. - Én nyíltan és törvényesen üzletelnem volna, de a te országod törvényei nem adnak rá módot.

A népemnek szüksége van ezekre a fegyverekre. Nem hallottál az északról fenyegető veszélyről?

- A Tengeri Király Királyok?

Roland intett a felszolgálónak. Rega rátette a kezét Rolandéra, próbálta jelezni, hogy lassíthatna a tempón, de Roland elhessegette.

- Ugyan! Dehogy! - A törpe megvetően felhorkant. - Úgy értem, a saját földjeink északról fenyegető veszélyeiről. Messze észak felől, bár most már nem annyira messze.

- Nem, erről semmit sem hallottam, Feketeszakáll, öreg pajtás. Miről van szó?

- Emberek - hegy méretű emberek Északról jönnek, és mindent elpusztítanak, ami az útjukba kerül.

Roland nevetésben tört ki, és majd félrenyelte az italát. Úgy tűnt, a törpe szó szerint szétrobban a dühtől, és Rega társa karjába mélyesztette körmét. Roland nagy nehezen elfojtotta a nevetést.

- Sajnálom, barátom, sajnálom. De ezt a történetet még drága jó apámtól hallottam, amikor mélyen nézett a pohár fenekére. Tehát a titánok meg akarnak támadni minket. Gondolom, Thillia Öt Elveszett Istene meg visszatér. Roland átnyúlt az asztal felett, és megveregette a dühös törpe vállát. - Tartsd meg a titkodat, barátom. Ameddig mi megkapjuk a Pénzünköt, a feleségem és én nem foglalkozunk vele, kit akarsz legyilkolni.

A törpe tekintete fenyegetővé vált, és elrántotta karját az ember érintése elől.

- Nem kellene kimenned valahová, férjecsém? - szólalt meg Rega élesen.

Roland felállt. Magas volt és izmos, szőke és jóképű. A szolgálólány, aki jól ismerte, nekiment amikor felkelt.

- Bocs. Sürgősen meg kell látogatnom egy fát. Ez az átkozott kegrot egyenesen keresztül folyik rajtam. - Keresztülverekedte magát a termen, amely rövid idő alatt egyre zajosabbá és zsúfoltabbá vált.

Rega felöltötte leglefegyverzőbb mosolyát, átment az asztal másik oldalára, és leült a törpe mellé. A fiatal nő kinézetre tökéletes ellentéte volt Rolandnak. Alacsony volt és kövérkés, a meleghez és az üzletkötéshez volt öltözve: lenvászon blúzt viselt, amely többet mutatott, mint amennyit eltakart. Melle alatt csomóra kötötte, így a dereka szabadon maradt. Térdig érő bőrnadrág volt rajta, mely úgy tapadt a lábára, mintha csak a bőre lett volna. Egész teste mély aranybarnára sült, és a forróságtól apró izzadságcseppek csillogtak rajta. Barna haját középen elválasztotta, s a fényes tincsek egyenesen hulltak a nyakába, úgy tűnt, mintha mint valami eső áztatta fakéreg keretezné az arcát.

Rega tudta, hogy a törpe fizikailag a legkevésbé sem vonzódott hozzá. Ez talán azért van, mert nincs szakállam, mosolygott magában, arra gondolván, mit hallott a törpék asszonyairól. De úgy nézett ki, Drugar szívesen megvitatná a tündérmesét, amiről a népe susorog. Rega sohasem szerette, ha az ügyfele mérgesen távozik.

- Bocsásson meg a férjemnek, uram. Egy kicsit túl sokat ivott. De engem érdekel ez a dolog. Meséljen még valamit ezekről a titánokról.

- Titánok - Úgy tűnt, a törpe ízlelgeti ezt a különös szót. - Tehát a maguk nyelvén így hívják őket?

- Azt hiszem. Legendáinkban szó esik óriás méretű emberekről, akik nagy harcosok, s akiket a csillagok istenei teremtettek időtlen időkkel ezelőtt a saját szolgálatukra. De senki sem találkozott ilyen teremtményekkel Thillian az Elveszett Istenek előtti idők óta.

- Nem tudom, hogy ezek a... titánok... ugyanazok a titánok vagy sem. - Feketeszakáll a fejét csóválta. - A mi legendáink nem szólnak ilyen lényekről. Minket nem érdekelnek a csillagok. Mi, akik a föld alatt élünk, csak ritkán látjuk őket. A mi történeteink a Kovácsokról szólnak, akik az összes törpék atyjával, Drakarral együtt építették fel ezt a világot. A legenda szerint egy nap a Kovácsok visszatérnek, és képessé tesznek minket

arra, hogy olyan városokat építsünk, melyek mérete és pompája túlszárnyal minden képzeletet.

- De ha azt hiszi, hogy ezek az óriások maguk az... ööö... maguk a Kovácsok, akkor mire kellene a fegyverek?

Feketeszakáll arcán árnyék suhant át, s úgy tűnt, ráncai is elmélyülnek.

- Ezt hiszi népem néhány tagja. De vannak mások, akik beszéltek az észaragi területekről menekültekkel. Ők óriási pusztításokról és öldöklésről számoltak be. Azt hiszem, talán a legendák tévednek. Ezért kellene a fegyverek.

Rega először azt gondolta, hogy a törpe hazudik. Ő és a férje arra a következtetésre jutottak, hogy Feketeszakállnak arra kellene a fegyverek, hogy megtámadjanak néhány elszórt emberi kolóniát, De most, hogy látta a fekete szemeket így elsötétülni, s hallotta az aggodalmat kicsendülni a törpe hangjából, Rega véleménye megváltozott, Feketeszakáll legalábbis hitt ebben a különös ellenségben, és valóban ezért vásárolta a fegyvereket. Ez a gondolat megnyugtatta. Ez volt az első alkalom, hogy ő és Roland fegyvereket csempésztek, és - bármit is mond Roland - Rega megkönnyebbült, hogy nem ő lesz a felelős saját népéből származó emberek haláláért.

- Hé, Feketeszakáll, te meg mit csinálsz? Udvarolgatsz a feleségemnek vagy mi? - Roland újra kényelmesen elhelyezkedett az asztalnál. Egy újabb ital várta, amit jól meghúzott.

Rega észrevette a döbrent és elsötétült kifejezést Feketeszakáll arcán és egy gyors, fájdalmas rúgással illette férje sípcsontját az asztal alatt.

- Éppen a legendákról beszélgettünk, drágám. Úgy hallottam, hogy a törpék igencsak szeretik a szép dalokat. A férjemnek nagyon jó hangja van. Uraságod szeretné esetleg meghallgatni Thillia Dalát? Ez az ének mi földjeink isteneiről szól, és az öt birodalom teremtéséről.

Feketeszakáll arca felderült.

- Igen, szívesen meghallgatnám.

Rega hálát adott a csillagoknak, hogy ennyi időt szánt arra, hogy mindent megtudjon a törpék világáról. A törpék nem szeretik a zenét. Egyszerűen imádják. Minden törpe játszik valamilyen hangszeren, s legtöbbjüknek remek énekhangja van, és tökéletes zenei hallása. Elég, ha egyszer hallanak egy dallamot, máris megjegyzik, s ha másodszor is meghallgatják a dalt, már a szöveg is a fejükben van.

Rolandnak kitűnő tenor hangja volt, és páratlan átéléssel énekelte a kísértetiesen gyönyörű dalt. A bárban ücsörgő emberek mind elhallgattak, és őt figyelték, sokan a kemény fickók közül a szemüket törölgették, amikor az ének véget ért. A törpe teljesen el volt ragadtatva, s Rega tudta, hogy ismét szereztek egy elégedett ügyfelet.

Gondolatból s szerelemből
föld, lég, ég s a bölcs tenger lőn.
Kitört a fény ős sötétből
örök szabadon s tündöklőn.

Király tettét, csodás dolgot
dicsérve szóla őt fivér.
A sors keze - Uruk halott,
s a föld mind gondoskodást kér.

Őt nagy ország lett az egyből,
jó hercegek részük kapják.
Halott király úgy akarta:

uralkodjék szív s igazság.

Egyé mező, szép, szőke szél,
vihart szellővé csendesít.
Másik hajókkal révbe tér,
s parttörő hullámot csitít.

Harmadiké erdő, homály,
ágreccsenés, moha, sötét.
Negyedik hegy-völgyön király,
hol a gond lehajtja fejét.

Utolsó a forró Nap,
az örökös büszke hőség.
Tetteiket irányítja
Királyhoz és néphez hűség.

Mind az öten felelősen
országuk jól kormányozzák.
Jog és erő hathat bölcsen,
s nevüket mindenhol áldják.

Kegyetlen sors: szívük vesztik,
Harmóniát viszály váltja.
Egy tiszta nőért az öt férfit
emésztő szerelem bántja.

Szelíd volt, mint dalok lelke,
csodaszép nő született meg.
Finom, mint természet éke,
minden szívet rabul ejtett.

Az öt férj, jó fivérek
meglátták őt, szívül szárnyalt.
Édes Thilliaért égtek,
s öt királyság harcot vállalt.

Öt sereg küzd, ekéből kard,
farmert harcba parancs taszít.
Hajdan féltő, gondos testvér
könnytengert ont, sebet szakít.

Áll Thillia vérző mezőn,
keze, s karjai széttárva,
bús szívvel és szégyenkezőn,
- s elragadja a tó árja.

Csend sirat távozó lelket,
testvér szüntet üres harcot.

Teljes szívből megesküsznek:
Eljönnek, ha kell a bajnok.

S telve hittel alászállnak
tóban nyugvó Thilliahoz.
Hullám sírja bátorságnak,
népük könnykoszorút áldoz.

Gondolatból s szerelemből
kő, lég, ég, s a bölcs tenger lőn.
Kitört a fény ős sötétből
örök szabadon, s tündöklőn.

Rega befejezte a történetet:

- Thillia testét megtalálták, és egy szent sírhelyre temették a birodalom középpontjában, azon a helyen, amely mind az öt királysághoz egyformán tartozik. Szerelmeinek testét sohasem találták meg, s innen ered a legenda, mely szerint egy nap, amikor a népet rettenetes veszedelem fenyegeti, a testvérek visszajönnek majd, és megmentik népeiket.

- Ez nagyon szép volt! - kiáltotta a törpe, és ujaival az asztalon dobogott, hogy kifejezze elragadtatását. Annyira fellelkessedett, hogy tömpe kezével megragadta Roland karját. Először történt az öt nap alatt, amióta itt volt, hogy valamelyikőjükhöz is hozzáért. - Nagyon tetszett. Lássuk csak, megvan-e a motívum? - Feketeszakáll mély basszus hangon ismételte a dallamot.

- Ez az, pajtás! Pontosan! - helyeselt Roland igen jókedvűen. - Szeretnéd, ha leírnám a szöveget is?

- Már megvan. Idebent - mutatott Feketeszakáll a homlokára. - Gyorsan tanulok.

- Azt meghiszem - bólogatott Roland, és a nőre kacsintott.

Rega visszamosolygott.

- Jó lenne még egyszer meghallgatni, de most már mennem kell - mondta Feketeszakáll, miközben felkecmergett az asztaltól, és hangjából valódi sajnálkozás csendült ki. - El kell mondanom az embereimnek a jó hírt. - Majd kissé higgadtan hozzátette: - Nagyon meg fognak könnyebbülni. - Megragadott egy derékszíjára kötött bőrzacskót, leoldozta az övet és az asztalra dobta. Itt a pénz fele, ahogy megegyeztünk. A másik felét szállításkor.

Roland gyorsan megmarkolta, és odalökte Rega elé. A nő kinyitotta, belepillantott, ránézésből megsaccolta az összeget és bólintott.

- Rendben van, barátom - mondta Roland, és eszébe sem jutott, hogy felálljon. - Találkozunk a megjelölt helyen Ugaridő vége felé.

Rega attól tartott, hogy a törpe talán megsértődik, ezért felpattant, és felé nyújtotta kezét - tenyerével felfelé, hogy látsszon, nincs nála fegyver, - amivel az emberek ősidők óta a barátságukat fejezték ki. A törpéknél nem volt ilyen szokás, náluk soha nem voltak olyan idők, amikor a saját fajtájuk ellen harcoltak. De Feketeszakáll már elég időt töltött az emberek között ahhoz, hogy tudja, ez a tenyerek összefonása milyen jelentéssel bír számukra. Így megtette, amit vártak tőle, majd sietve elhagyta a kocsmát, miközben kezét az ujjasába törölgette, és Thillia Dalát dúdolgatta magában.

- Nem is rossz egy egyéjszakás munkáért jegyezte meg Roland, miközben a pénzes erszénykét övestől a derekára kötözte. Kissé szorosabbra kellett húznia, mivel az ő dereka sokkal keskenyebb volt, mint a törpéé.

- De ez a legkevésbé sem a te érdemed - morogta magában Rega. - A nő előhúzta raztarját(13) a kerek tokból, amely a combjára volt erősítve, és látványosan élezgetni

kezdte a hét pengét, s jelentőségteljes pillantásokat vetett azokra, akik egy kissé túl nagy érdeklődést mutattak a dolgaik iránt a kocsmában. - Én kapartam ki a gesztenyét Feketeszakáll már rég elment volna, ha én nem lépek közbe.

- Akar a szakállát is levághattam volna, nem mert volna megsértődni. Egyszerűen nem teheti meg.

- Tudod - jegyezte meg Rega elgondolkodva, s hangja különösen komoran csengett. -, valóban nagyon meg volt rémülve.

- Meg lett volna rémülve? Annál jobb nekünk, hugicám - vágta rá Roland.

Rega gyorsan körbepillantott, majd előrehajolt

- Ne hívj hugicámnak! Hamarosan azzal az elffel fogunk utazgatni, és egy apró kis elszólás, mint ez, mindent tönkreteszhet.

- Elnézést, „drága kis feleségem”. - Roland lehúzta a maradék kegrotot, és sajnálkozva rázta a fejét, amikor a felszolgálólány felé pillantott. Ennyi pénzzel a zsebében jobb, ha valamennyire megőrzi az éberségét. - Szóval a törpék meg akarnak támadni valami emberi települést. Minden bizonnyal a Tengeri Királyokat. Azon tűnődöm, nem tudjuk-e eladni nekik a következő szállítmányunkat.

- Arra nem gondolsz, hogy a törpék esetleg Thilliát támadják meg?

- És most kiből támadt fel a lelkiismeret? Mi közünk hozzá? Ha a törpék nem támadják meg Thilliát, majd megteszik a Tengeri Királyok, és ha a Tengeri Királyok nem teszik meg, akkor majd Thillia megtámadja saját magát. Akárhogy is lesz, az üzletnek mindenképpen hasznára válik.

Leraktak néhány fapénzt az asztalra, és kísérték a kocsmából. Roland ment elől, kezét pengefa kardjának markolatára kulcsolta. Rega néhány lépéssel lemaradva követte, szokás szerint így védte a hátát. Félelmetes párost alkottak, s elég régóta éltek Griffithben, hogy híre menjen: kemények, gyorsak és könyörtelenek. Sokan kíváncsi szemekkel méregette a két embert, de senki nem merte zaklatni őket. A pénzzel együtt épségben megérkeztek ahhoz a kalyibához, amelyet otthonuknak neveztek.

Rega behúzza maga után a nehéz faajtót, és gondosan elrejtette odabentről. Kikukkantott az utcára, majd összehúzta az ablak elé lógatott, függönyként használt rongyokat, és bólintott Rolandnak. A férfi felemelte a háromlábú faasztalát, és nekitámasztotta az ajtónak. Aztán arrébb rugott egy rongyszőnyeget a földön. Láthatóvá vált egy csapóajtó padlón, s alatta egy lyuk, mely a mohába mélyed. Roland behajította a pénzes szütyőjét a lyukba, lecsukta a csapóajtót, majd visszatette a rongyszőnyeget és az asztalt a helyére.

Rega elővett egy darab száraz kenyeret és egy kis penészes sajtot.

- Ha már az üzletnél tartunk, mit tudsz erről az elfről, erről a Paithan Quindiniarról?

Roland erős fogaival leharapott egy falatot a kenyérből, és a szájába tömött egy darab sajtot.

- Semmit - csámcsogta. - Csak egy elf, azaz valami kókatag liliomszál, kivéve, ha te veszed a kezébe a dolgokat, bájos kis húgocskám.

- Én a te bájos kis feleséged vagyok. Ezt ne felejtse el! - Rega játékosan megbökte testvére kezét raztarja egyik fapengéjével. Aztán levágott egy újabb darab sajtot. - Gondolod, hogy ez tényleg bejön?

- Naná, hogy bejön. A fickó, aki nekem tanácsolta, azt mondja, ez a trükk mindig bejön. Tudod, hogy az elf férfiak megőrülnek az ember nőkért. Úgy mutatkozunk be, mint férj és feleség, de a házasságunk nem túlzottan szenvedélyes. Te nagyon vágysz a szeretetre. Flörtölsz egy kicsit az elffel, kacérkodsz vele, majd amikor átöleli remegő testedet, hirtelen rádöbbsz, hogy te tulajdonképpen egy tiszteletreméltó férjes asszony vagy, és úgy kezdesz sikongatni, mint egy benshi.

Én pedig a segítségére sietek, megfenyegetem az elfet, hogy levágom a hegyes...

hmm... fülét. Hogy az életét mentse, nekünk adja a cuccot fél áron. Mi pedig továbbadjuk a törpéknek teljes áron; s még egy kicsit rá is teszünk "fáradozásainkért" cserébe, és már el is vagyunk látva a következő pár szezonra.

- De aztán ismét a Quindiniar családdal kell üzletelnünk...

- És fogunk is. Úgy hallottam, hogy az az elf lány, aki vezeti az üzletet és a családot, egy besavanyodott apáca. A kis öcsikéje nem meri majd elmesélni neki, hogy megpróbálta feldúlni „boldog családi életünket”. És mérget vehetsz rá, hogy igen jó árat biztosít majd nekünk a következő alkalommal.

- Elég egyszerűnek hangzik - ismerte el Rega. - Megragadott egy borostömlőt, egyenesen a szájába csorgatta az italt, majd odanyújtotta a testvérének. - A boldog házasságra, szeretett „férjecském”!

- A hűtlenségre, drága „feleségem”.

Nevetve ittak mind a ketten.

Drugar kiment ugyan a Dzsungelvirág fogadóból, de nem hagyta el rögtön Griffith-t. Megbújt egy óriási sátorpálma vetette árnyékban, s várt, amíg a férfi és a nő ki nem jött a fogadóból. Drugar szíve szerint követte volna őket, de tisztában volt saját képességeivel. A kétfalás törpéket nem pont lopakodásra teremtették. Mindamelletten ebben az emberek lakta városban nem igazán tudott volna csak úgy elvegyülni a tömegben.

Így meglepődött azzal, hogy szemével követte őket, amint elsétáltak. Drugar nem bízott bennük, de persze nem bízott volna még Szent Thilliaiban sem, ha netalán ő jelent volna meg előtte. Utálta, ha közvetítőktől kellett függenie, szíve szerint közvetlenül az elfekkel üzletelt volna. Ez persze lehetetlen volt. Thillia jelenlegi Lordjai egyezséget kötöttek a Quindiniarokkal, hogy nem adnak a mágikus, intelligens fegyverekből sem a törpéknek, sem a barbár Tengeri Királyoknak. Ennek fejében a thilliaiak vállalták, hogy minden időben meghatározott számú fegyvert megvásárolnak.

Ez a megállapodás tökéletesen megfelelt az elfeknek. És ha az elf fegyverek mégiscsak a Tengeri Királyoknak vagy a törpéknek a kezébe jutottak, hát arról már igazán nem a Quindiniarok tehetek. Ahogy azt Calandra sokszor dühösen megjegyezte, hogy várhatnák el tőle, hogy megkülönböztesse az emberek ratercsempészét Thillia Lordjainak hivatalos megbízottjától? Az ő szemében minden ember egyforma. Csakúgy, mint a pénz, amit adnak.

Mielőtt Roland és Rega eltűntek volna Drugar szeme elől, a törpe felemelt egy fekete rúnákkal teleírt követ a nyakában lógó bőrszíjról. A kő sima volt és kerek, a féltő kezek érintésétől már kissé megkopott; öregnek látszott - öregebbnek még Drugar apjánál is, aki Pryan egyik legidősebb teremtménye volt.

Drugar felemelte a követ, fel, olyan magasra, hogy az ő szemszögéből teljesen eltakarta Rolandot és Regát. A törpe ide-oda mozgatta a követ, egy bizonyos alakzatban, s a kőbe vésett rúna mintájának kirajzolása közben szavakat mormolt magában. Mikor végzett a művelettel, tisztelettudóan vissza csúsztotta a követ a ruhája alá, és most már hangosan intézett néhány szót a távozó emberekhez, akik épp befordultak a sarkon, hogy végleg eltűnjenek a szeme elől.

- Nem mondtam el a varázsigét, mert kedvellek titeket - mindkettőtöket. Védő bűbájt bocsátottam rátok, így biztos lehetek benne, hogy megkapom a fegyvereket, amikre a népemnek szüksége van. Ha sikeresen megkötjük az üzletet, megtöröm a varázst. Drakar legyen veletek!

Drugar köpött egyet, és bevetette magát a dzsungelbe, hogy utat vágjon a sűrű aljnövényzetben.

4.FEJEZET

EQUILAN, ENTHIAL TAVA

CALANDRA QUINDINIAR NEM TÁPLÁLT ILLÚZIÓKAT a két embert illetően, akikkel üzletelt. Csempészeknek tartotta őket, de úgy vélte, ez már nem az ő problémája. Calandra számára elképzelhetetlen volt, hogy egy ember képes legyen tisztességes és becsületes üzletet kötni. Szerinte minden ember csempész, szélhámos vagy tolvaj volt.

Ezért jól szórakozott - már amennyire egyáltalán megengedte magának, hogy szórakozzon - amikor látta Aleathát kísértelni apja házából, és nézte, amint átmegy a mohaszőnyegen a kocsi felé. Húga ruhájába belekapott a fa csúcsán lengedező szél, s a finom anyag légies, zöld hullámokban szálldosott körülötte. Akkoriban az elf divat hosszú, szűkített derekat diktált, magas, keményített gallért és egyenes szoknyát. Ez nem állt jól Aleathának, így nem követte a divatot. Az ő ruhája mélyen kivágott volt, mely látni engedte gyönyörű vállát, s a mellmagasságban finoman beráncolt anyag kiemelte csodaszép kebleit. A puha redőkben aláhulló leheletvékony szövet úgy vette körül, mint valami virágokkal telehímzett könnyű felhő, mely kihangsúlyozta kecses mozgását.

Ez a szabás az édesanyja korában volt divatos. Ha bárki más viselné ezeket a göncöket - vagy akár én - dühöngött magában Calandra -, nevetségesnek és teljesen divatjamúltnak tünnék a társaság szemében. Ha Aleathát nézzük, akkor meg úgy tűnik mintha a mostani divat lenne a nevetséges.

Aleatha odaért a kocsiszínhez. Háttal állt Calandrának, de nővére így is tudta, hogy mit művel Aleatha minden biztonnyal rámosolyog az ember szolgára, aki besegíti - a kocsiba.

Aleatha mosolya tökéletesen úrihölgyhöz illő volt - szempilláját lesütötte, ahogy illik, s arcát majdnem teljesen eltakarta széles karimájú, rózsákkal borított kalapja. Nővérenek igazán nem lehetett kifogása ellene. De Calandra, aki az emeleti ablakból figyelte hűgát, már ismerte Aleatha apró trükkjeit. Lehet, hogy szemháját lesütötte, de a mályvaszínű szeme fel-felvillant a hosszú fekete pillák alatt. Telt ajkait enyhén szétnyitotta, s nyelvével lassan végigsimította felső ajkát, hogy mindig nedves legyen. Az ember szolgáló magas volt és igen izmos, megizmosodott a kemény munkától. Felsőtestét csupaszon hagyta a periódusközép idején dúló hőségben. Szorosan testhez simuló bőrnadrágot viselt, ahogyan azt az emberek kedvelték. Calandra látta, ahogy válaszképpen mosoly villan át a férfi arcán, látta, hogy mennyire sokat bajlódik azzal, hogy Aleathát a kocsiba segítse, s látta, hogy húga mintegy véletlenül hozzádörgölőzik, miközben beszáll. Aleatha kesztyűbe bújtatott keze még egy pillanatra el is időzött a szolgálóén! Aztán volt képe arcátlanul kihajolni a kocsiból, felbillenteni kalapja karimáját, és felintgetni Calandrának!

A szolgáló, ahogy követte Aleatha tekintetét, hirtelen rádöbbsent, mi is a dolga, s sietve felegyenesedett. A kocsi a bentánfa leveleiből készült, melyeket elől nyitott, kerek kosár formájúra fontak össze. A kosár tetejét számos hajtókéz tartotta, s a kezek egy erős kötélhez voltak erősítve, mely Aleatha apjának házából a dzsungel belsejébe vezetett. Állandó álmos letargiától hajtva a kezek a kötélen kapaszkodva a házhoz húzták a kocsit. Amikor ismét elszenderedhettek, a hajtókezek lassan visszacsúsztak a kötélen, s magukkal vitték a kocsit egy csatlakozási ponthoz, ahol Aleatha átülhetett egy másik hasonló szerkezetbe, mely a célhoz vitte őt.

A szolgáló egy lökéssel elindította a kocsit az útján, s Calandra nézte, amint a húga - szélben lebegő zöld szoknyájában - lesiklott és eltűnt az őserdő sűrűjében.

Calandra megvetően nézett a szolgálóra, aki még mindig ott ácsorgott, és elragadtatva bámult a kocsi után. Mekkora bolondok ezek az emberek! Észre sem veszik, ha csak játszanak velük. Aleatha vadóc volt, de szerelmi partnereit legalább a saját fajtájabeli

férfiak közül választotta. Azért flörtölt az emberekkel, mert szórakoztatónak találta állatias reakcióikat. Aleatha csakúgy, mint nővére, előbb engedte volna, a kutyájuknak; hogy megcsókolja, mint hogy egy ember tegye ugyanezt.

Paithan persze egészen másmilyen volt. Calandra visszatért a munkájához, és elhatározta, hogy az új konyhalányt átküldi az íjászületbe dolgozni.

Aleatha hátradőlt a kocsiban, élvezte, ahogy a hús szellő simogatja az arcát, amint sebesen siklik a fák között, s már előre látta, miként fog elszórakoztatni egy bizonyos személyt Lord Durndrun udvarában a történettel, hogyan keltette fel egy ember szolgáló vágyait. Persze egy kissé más szemszögből fogja előadnia dolgot.

- Esküszöm, Uram, a lapát kezével megragadta az enyémet, s olyan erősen szorította, hogy végül azt hittem, összeroppantja, aztán volt képe annak a vadállatnak az izzadt testével hozzám dörgölözni.

- Ez borzasztó! - szörnyülködik majd Lord Akárki, s sápadt elf arca elpirul a felháborodástól... vagy talán attól a gondolattól, hogy két test egymáshoz simul. Közelebb hajol majd és megkérdezi: - És ő mit tett?

- Természetesen nem vettem róla tudomást. Ez a leghatásosabb eszköz arra, hogy leszereljük ezeket a barbárokat, persze a korbácon kívül. De persze én nem lettem volna képes megütni, ugyebár.

- Nem, persze, de én igen! - ajánlkozik majd a lovag gálánsan.

- Jaj, Thea, tudod, hogy örületbe kergeted a szolgálókat!

Aleatha összereszt. Honnan jött ez a zavaró hang? Egy képzeletbeli Paithan... ő zavarta meg az álmodozását. Aleatha megragadta a kalapját, melyet a szellő éppen lefújni készült a fejről, s jól az eszébe véste, hogy szabaduljon meg a fivéréától s bizonyosodjon meg róla, hogy az valahol máshol játssza a bolondot, mielőtt belefog csábító kis történetébe. Paithan nem volt rossz fiú, s nem rontotta volna el szándékosan húga mulatságát, de egyszerűen túl egyenes és őszinte volt, hogy megfeleljen az életben.

A kocsi érkezett a kötél végéig, a csatlakozási ponthoz. Egy másik szolgáló - egy visszataszító ember, aki nem keltette fel Aleatha érdeklődését - kisegítette a lányt a kocsiból.

- Lord Durndrunhoz közölte Aleatha hűvösen, és a szolgáló átsegítette a számos ott várakozó kocsi egyikébe, melyek mindegyike egy-egy kötélhez volt erősítve, melyek az őserdő különböző pontjaihoz vezettek. A szolgáló meglökdöste a hajtókezeket, azok magukhoz tértek, s a kocsi útra kelt az egyre mélyülő sötétségbe, utasát mind beljebb szállítva Equilan városába.

A kocsik a gazdagok kényelmét szolgálták, azokét, akik a városatyáknak fizettek a szolgáltatásért. Akik nem tudták kifizetni a kocsik használati díját, azok meg kellett, hogy elégedjenek az erdőt áthálózó függőhidakkal.

A hidak háztól házig vezettek, üzlettől üzletig, háztól üzletig és vissza. Akkor készültek, amikor az első elf telepések megalapították Equilant, s az volt a céljuk, hogy összekössék azt a néhány házat és üzletet, melyeket a fák közé építettek védelmi célokból. Ahogy nőtt a város, úgy nőtt a hidak száma is, mindenféle rendszer vagy átgondoltság nélkül, s ezek a hidak kötötték össze a házakat a szomszéd épületekkel és a város szívével.

Equilan felvirágzott, és az emberek is jólétben éltek. Elfek ezrei laktak a városban, s majdnem ugyanennyi híd is épült. Ha az ember gyalogosan akart közlekedni, igen nehéz dolga volt - még annak is, aki egész életében itt élt. Aki valakinek is számított az elf társadalomban, az nem használta ezeket a hidakat, hacsak nem egy merész betöréshez estidő alatt. Akárhogy is, a hidak remek védelmet nyújtottak az elfek ember szomszédaival szemben, akik - a régmúlt időkben - kapzsi módon szemet vetettek az

elfek házaira a fák között.

Az idő múlásával, ahogy Equilan egyre gazdagabbá és erősebbé vált, az emberek az észaragi szomszédságban úgy gondolták, bölcsebb lesz az elfeket békén hagyni, és inkább maguk közt csatároztak. Thillia öt királyságból állt, s mindegyik a másik négy ellensége volt, és az elfek jól megélték abból, hogy ellátták fegyverekkel mindegyik oldalt. Az elf nemesi családok és azok a középosztálybeliek, akik elegendő vagyonra és hatalomra tettek szert, felköltöztek a fák magasabb szintjeire. Lenthán Quindiniar háza Equilan legmagasabb „hegyére”(14) épült, ez magasabbrendűségét jelezte középosztálybeli társai között, de nem a nemesség köreiből, akik otthonaikat Enthial tavának partjaira építették. Mit sem számított, hogy Lenthán mellényzsebből kifizethette volna bármelyik házat a tó partján, sohasem engedték volna, hogy ott lakjon.

Őszintén szólva, Lenthán nem is akart ott élni. Teljesen meg volt elégedve azzal a hellyel, ahol lakott, ahonnan remek kilátás nyílt a csillagokra, s ahol volt egy kis szabad terület az őserdő sűrűjében, ahonnan kilőhette a rakétáit.

Aleatha azonban elhatározta, hogy a tó partján fog élni. A nemességet megszerezheti a bájával és a testével, s nem utolsó sorban a vagyonrésszel, melyet apja halálakor örökölt majd. Csak azt nem döntötte még el, hogy melyik grófra, báróra vagy hercegre veti ki a hálóját. Mindannyian olyan unalmasak voltak. Aleathának az volt a feladata, hogy nyitva tartsa a szemét, és találjon egy olyan fickót, aki egy kicsit kevésbé unalmas, mint a többiek.

A kocsi finoman letette Aleathát Lord Durndrun díszes fogadóházában. Egy ember szolgáló a kezét nyújtotta, hogy kisegítse, de egy fiatal lord, aki ugyanabban a pillanatban érkezett, elütötte ettől a tisztességtől. Az ifjú lord már nős volt, Aleatha ennek ellenére elbűvölő; édes mosollyal jutalmazta. A fiatalember el volt ragadtatva, arrébsétált Aleathával, s hagyta, hogy feleségét a szolgáló segítse le.

Aleatha gondolatban végigfutott az elf nemesek részletes listáján, melyet természetesen fejben tartott, s rájött, hogy az ifjú lord közeli rokona a királynőnek, és neki van a negyedik legszebb háza a tó partján. Hagyta, hogy odakísérje a vendéglátóhoz és feleségéhez, megkérte, hogy vezesse végig a házon (bár már ezerszer járt itt előtte), és elpirulva lelkesedett egy meghittebb séta iránt a dús növényzettel benőtt árnyas kertben.

Lord Durndrun otthona csakúgy, mint az összes többi ház a tó partján, egy hatalmas mohamedence peremére épült. Az elf nemesség házai elszórtan álltak a medence „karimáján”. Őfelsége, a Királynő palotája a legtávolabbi részen épült, a lehető legmesszebb alattvalóinak zsúfolt településétől. A többi ház mind a palotára nézett, mintha folyamatosan hódolatukat fejeznék ki előtte. A tó a medence közepén volt található, egy vastag mohaágyon, hatalmas fák ágaival kerítve. A legtöbb tó ezen a területen - mivel mohaágy volt alatta - kristálytisztá, zöld színű volt. Egy igen ritka halfajnak köszönhetően, mely a tó vizében élt, (s melyet Lenthán Quindiniar apja ajándékozott Őfelségének), Enthial tava vibráló, hihetetlenül kék színben pompázott, s Equilan egyik csodájának tartották.

A látvány hidegen hagyta Aleathát, aki már mindezt látta, s céljává tette, hogy meg is szerzi magának. Korábban már bemutatták Lord Daidlusnak, de egészen mostanáig nem vette észrt, hogy a férfi milyen okos és intelligens, s ráadásul elég jóképű is. Aleatha leült az őt csodáló fiatalember mellé egy tikfa padra és már éppen el akarta mesélni a történetét a szolgálóról, amikor álmodozását egy vidám hang szakította félbe.

- Á, hát itt vagy, Thea. Mondták, hogy eljössz. Te vagy az, Daidlus? Tudod, hogy a feleséged téged keres? Nem tűnik valami boldognak, ha megjegyezhetem.

Lord Daidlus maga sem tűnt valami boldognak. Barátságatlan tekintetet vetett Paithanra, aki ártatlan és kissé aggodalmas arckifejezéssel nézett vissza, mint akinek egyetlen gondja, hogy egy barátot segítsen.

Aleatha kísértést érezt, hogy a lorddal menjen, és lerázza Paithant, de emlékeztette magát hogy nem árt, ha hagyja előbb még egy kicsit puhulni a húst... És különben is beszélnie kellett a bátyjával.

- Igazan szégyellem magam, Uram - pirult el Aleatha elbűvölően. - Elrángattam a családjától. Ez meggondolatlanság és önző tett volt a részemről, de annyira élveztem a társaságát...

Paithan keresztbe fonta a karját a mellén, nekidőlt a kerítésnek, és érdeklődve figyelt.

Lord Daidlus biztosította, hogy szívesen lenne vele akár a világ végéig is.

- Nem, nem, drága Lordom - tiltakozott Aleatha, s hangjából némi nemes önfeláldozás csendült ki. - Menjen csak a feleségéhez. Ragaszkodom hozzá.

Aleatha udvarias csókra nyújtotta a kezét, s az ifjú lord meg is csókolta, kissé hevesebben, mint ahogy azt a társadalmi elvárások helyesnek találták volna.

- De annyira szeretném hallani a történet végét - lelkesedett a behálózott Daidlus.

- Fogja is, tisztelt uram - válaszolta Aleatha lesütött pillákkal, melyek alól kékeslila szikrákat szórt tekintete. - Fogja is.

Az ifjú lord végre elszakadt Aleathától. Paithan leült hűga mellé a padra, aki levette a kalapját, s azzal legyezgette magát.

- Ne haragudj, Thea! Megzavartalak valamiben?

- Igen, de nem is baj. Túl gyorsan történtek a dolgok.

- Tudod, elég boldog a házassága. Van három gyerekük.

Aleatha megvonta a vállát. Ez őt nem igazán érdekelte.

- A válás hatalmas botrány lenne - folytatta Paithan, s közben megszagolta a virágot, melyet hosszú, fehér lenvászon kabátjának gomblyukába tűzött. Laza szabásának köszönhetően a kabát könnyedén simult a bokánál összeszűkülő fehér nadrágra.

- Apa pénze majd elsimítja a dolgokat.

- A királynőnek kellene engedélyezni.

- Apa pénze segítene.

- Callie-t megütné a guta.

- Nem hiszem. Inkább örülne, hogy végre tisztességes házasságot kötök. Miattam ne aggódj, drága bátyuskám. Van neked éppen elég aggódnivalód. Callie keresett ma délután.

- Tényleg? - kérdezte Paithan, s megpróbált úgy tenni, mintha nem nagyon izgatná a dolog.

- Tényleg. És olyan képet vágott, hogy azzal akár fel is robbanhatta volna apa egyik ördögi szerkentyűjét.

- Kár. Már beszélt apussal, mi?

- Azt hiszem. Én nem mondtam túl sokat, nem akartam, hogy rákezdje. Akkor még most is ott lennék. Valami ember pap vagy mi? Én... Mi az Orn haragja volt ez?

- Villámlás. Paithan felnézett a sűrű növényzetre, mely teljesen elzárta a kilátást az ég felé. - Azt hiszem, vihar közeleg. A fenébe is, akkor elmarad a csónakázás.

- Lehetetlen. Még borzasztóan korán van. Aztán meg úgy éreztem, mintha a föld is megremegett volna. Te nem érezted?

- Lehet, hogy Callie, amint éppen rám vadászik. - Paithan kihúzta a virágot a gomblyukából, játékosan elkezdte tépkedni a szirmait, és a hűga ölébe szórta őket.

- Örülök, hogy ennyire szórakoztatónak találod a dolgot, Pait. Aztán majd keresztet vethetsz az apanászsodra. Szóval hogy is van ezzel az ember pappal?

Paithan elhelyezkedett a padon, továbbra is a virágot figyelte, melyet éppen lefejezett, s arckifejezése szokatlanul komoly volt. - Mikor visszatértem a múltkori utamról, Thea, döbbenetesen vettem észre a változást Apán. Neked és Callie-nek nem tűnt fel. Mivel ti állandóan vele vagytok. De... olyan... nem is tudom... szürkének tűnik, azt hiszem. És olyan búbánatosnak.

Aleatha sóhajtott.

- Az egyik tisztább pillanatában kaptad el.

- Igen, és az átkozott rakétái semmire sem jők itt a fák tetején, és még kevésbé érnek el a csillagokba. Állandóan csak a Mamára gondol... és... tudod, hogy van ez!

- Igen, tudom, hogy van ez. Aleatha összegyűjtötte a szirmokat az ölében, és akaratlanul apró síremlékké formálta őket.

- Fel akartam vidítani, ezért kimondtam az első mókás dolgot, ami az eszembe jutott. „Miért nem hozatsz egy papot az emberek közül?” - kérdeztem. - „Iszonyú sokat tudnak a csillagokról, mert azt hiszik, onnan származnak. Azt állítják, hogy a csillagok valójában városok meg hasonlók.” Nos, erre aztán felkapta a fejét az öreg. Nem láttam ilyen izgatottnak azóta, amióta az egyik rakétája berepült a városba, és a levegőbe repítette a szemétkerakót.

- És ezzel te el is intézted, Pait! - Aleatha idegesen a levegőbe szórta a virágokat - Te hamarosan lelépsz egy újabb kis kalandra, de Callie-nek és nekem itt kell élnünk, ezzel az örülltel! Apa züllött vén asztrológusa enélkül is épp elég lenne.

- Sajnálom, Thea, erre nem gondoltam. - Paithan hangja arról árulkodott, hogy tényleg szégyelli magát, s ez valóban így is volt. A Quindiniarokban egyetlen szikra égett, az egymás iránti ragaszkodás és szeretet, mely szeretet sajnos másokra nem terjedt ki.

Paithan előrenyúlt, megfogta a húga kezét és megszorította.

- Különbö meg soha semmiféle ember pap nem fog idejönni. Én ismerem őket, és tudod...

A mohaszőnyeg egy pillanatra megemelkedett alattuk, majd visszasüllyedt. A pad, amelyen ültek, borzongva megremegett, a tó vizének békés nyugalmát pedig hangos hullámok zavarták meg. A földrengést mennydörgéshez hasonló robajló hang kísérte, mely inkább odalentről, mint a magasból hallatszott.

- Ez nem vihar! - pillantott körbe Aleatha rémülten.

A távolból kiabálás és sikítás hallatszott.

Paithan felállt, arckifejezése hirtelen elkomorodott.

- Azt hiszem, Thea, jobb lenne, ha visszamennénk a házba.

Paithan a kezét nyújtotta a húgának. Aleatha nyugodtan és készségesen követte, s közben szoknyája lebegő végét higgadtan igyekezett kordában tartani.

- Mit gondolsz, mi lehet ez?

- Halvány fogalmam sincs - felelte Paithan, miközben a ház felé igyekezett a kerten keresztül. - Á, Durndrun! Mi a csoda ez? Valami újfajta kerti társasjáték?

- Bárcsak az lenne! - A lord igencsak nyugtalannak tűnt. - Egy óriási repedés keletkezett az ebédlő falán, s Anya ijedtében hisztériás rohamot kapott.

A dörgés megisméltődött, most még erősebben. A talaj megremegett és felrepedezett. Paithan nekitántorodott egy fának. Aleatha sápadtan, de nyugodtan belekapaszkodott egy lecsüngő indába. Lord Durndrun hanyatt esett, s majdnem fejbe vágta egy szobor egyik darabkája. A földrengés csak addig tartott, míg három mély lélegzetvétellel, aztán abbamaradt. A mohaszőnyeg furcsa szagot árasztott - hideg, nyirkos nedvesség szagát. A sötétség szagát. Egy olyan valami szagát, mely a sötétségben él.

Paithan odalépett, hogy talpra segítse a lordot.

- Azt hiszem - mondta Durndrun olyan hangsúllyal, melyet csak Paithan érthetett -, ideje lenne felfegyverkezni.

- Szerintem is válaszolta Paithan halkán és a szeme sarkából a húgára pillantott. - Én is éppen ezt akartam javasolni.

Aleatha hallotta, mit mondtak, és megértette. Megborzongott az ijedtségtől, amit igen kellemesnek talált. Ez legalább hoz egy kis izgalmat az amúgy elég unalmasnak ígérkező esti programba.

- Ha megbocsátanak, uraim - mondta, és megigazította a kalapját, hogy az a legelőnyösebb helyzetbe kerüljön -, bemennék a házba, hogy megnézzem, tudok-e valamiben segíteni a nagyszasszonynak.

- Köszönöm, Quindiniar kisasszony. Hálásan köszönöm... Milyen bátor! - tette hozzá Lord Durndrun, miközben Aleathát nézte, ahogy rettenthetetlenül sétált egy szál magában a ház felé - A nők egyik fele sírógörcsöt kapott és sikítozik, a másik fele inkább elájult. A húgod igen figyelemre méltó hölgy.

- Valóban - biccentett Paithan, aki látta, hogy a húga mennyire élvezi a helyzetet. - Milyen fegyvereid vannak?

Miközben a ház felé siettek, a lord egy pillantást vetett az elfre, aki mellette igyekezett.

- Quindiniar - Durndrun közelebb lépett Paithanhoz, és megragadta a karját -, ugye nem hiszed, hogy ennek köze van azokhoz a pletykákhoz, amikről tegnap este meséltél? Tudod, azokról a... hmm... azokról az óriásokról?

Paithan mintha kissé elszégyellte volna magát.

- Óriásokat emlegettem volna? Ó, Orn! Biztos nagyon erős bort szolgáltál fel tegnap, Durndrun.

- Lehetséges, hogy a pletyka nem is csak pletyka - jegyezte meg Durndrun komolyan.

Paithan a dübörgő hangra gondolt és a sötétség szagára. Megrázta a fejét.

- Én azt hiszem, örülnék, ha óriásokkal lenne dolgunk, barátom. Most értékelném ha ez csak az emberek esti meséje lenne.

A két férfi odaért a házhoz és nekiálltak leltárba venni Lord Durndrun fegyvereit. A társaság néhány férfi tagja is csatkozott hozzájuk, és Paithannak úgy tűnt, legalább olyan hisztérikusan kiabáltak és hangoskodtak, akárcsak a nők. Szórakoztatta is a dolog, de némileg idegessé vált, amikor észrevette, hogy mindannyian Őt bámulják, halálosan komoly arccal.

- Mi lesz, Quindiniar? - kiabált Lord Durndrun. Te vagy az egyetlen közöttünk, aki már járt a külvilágban. Te vagy egyedül, aki már tapasztalt hasonlót. Szükségünk van egy vezetőre, és az te leszel.

- És ha netán valami történik, akkor majd én leszek az, akire rákenhetitek az egészet - gondolta Paithan, de a véleményét megtartotta magának, csak egy kényszeredett mosoly futott át az arcán.

A dübörgés megismétlődött, ez alkalommal olyan erősen, hogy néhányukat térdre döntötte. A nők és a gyerekek, akiket a biztonság érdekében beteltek a házba, kiabálni és sikítozni kezdtek. Paithan hallotta az ágak recsegését és ropogását, s a rémült madarak rekedt káromlását az erdőben.

- Odanézz! Ott! A tóban! - kiáltott fel az egyik lord érdes hangon a tömeg széléről.

Mindannyian megfordultak és a tó fele bámultak. A tó vize erősen hullámzott és bugyborékoló, s a közepén láthatóvá vált egy felfelé kigyózó, óriási fényes zöld test. A test egy része kiemelkedett vízből, majd ismét lemerült.

- Hát, sejtettem - dörmögte Paithan.

- Egy sárkány! - kiáltotta Lord Durndrun és megragadta a fiatal elf karját. - Istenem, Quindiniar! Most mit tegyünk?

- Azt hiszem - mondta Paithan mosolyogva -, a legjobban tennénk, ha mindannyian bemennék a házba és elfogyasztanánk a minden bizonnyal utolsó italunkat az életben.

5. FEJEZET

EQUILAN, ENTHIAL TAVA

ALEATHA SZINTE AZONNAL MEGBANTA, hogy a hölgyekhez csatlakozott. A félelem fertőző betegség, és a társalgót áthatotta a félelem szaga. A férfiak minden bizonnal éppen annyira rettegtek, mint a nők, de ők legalább megtartották a bátorság látszatát, ha maguk miatt nem is, legalább a társaság többi tagja miatt. A nők nemcsak hogy aláadtak a rémületüknek, de ezt is várták tőlük. De akárhogy is, a rettegésnek is megvoltak a maga társadalmilag meghatározott korlátai.

A nagyasszonyt - Lord Durndrun édesanyját, aki a ház úrnője volt, mivel a fia mindaddig nem nősült meg - illette a jog, hogy a leghisztérikusabb legyen. Ő volt a legidősebb, a legelőkelőbb a társadalmi rangsorban, és ez az ő háza volt. Így senki másnak a jelenlétük közül nem volt joga, hogy annyira rémült legyen, mint az idős hölgy. (Egy egyszerű herceg feleségét azonnal ki is nézték a társaságból, mert el merésztél ájulni a sarokban.)

A nagyasszony elgyengülten hevert egy ágyon, a komornája ott zokogott mellette, és különféle erősítőkkal próbálkozott - levendulavízzel borogatta a halántékát és rózsaoiljat locsolt az idős hölgy széles keblére, mely erősen remegett és hullámozott, ahogy levegő után kapkodott.

- Oh... oh... oh - pihegett, s kezét a szívére szorította.

A vendégek feleségei mind körülötte legyeskedtek, kezüket tördelték és időnként halk zokogással egymásba kapaszkodtak. Félelmük átragadt a gyerekekre is, akik először inkább kíváncsian szemléltek az eseményeket, de mostanra már kórusban bömböltek, és mindenkinek láb alatt voltak.

- Oh... oh... oh! - zihált az öreg hölgy, s arca kissé elkékült.

- Adjon neki egy pofont! - javasolta Aleatha hűvösen.

Úgy tűnt, a komorna hajlik a dologra, de a feleségek annyira azért úrrá tudtak lenni félelmükön, hogy a megütközés kiüljön az arcukra. Aleatha vállat vont, megfordult, odasétált az ablakhoz, mely az ajtóhoz hasonlóan kétszárnyú volt, és kinyitotta. Az ablak egy tágas teraszra nyílt, mely a tóra nézett. Úgy tűnt, az idős hölgy a háta mögött kezdett magához térni. Valószínűleg meghallotta Aleatha javaslatát, és észrevette, hogy a komorna keze már mozdul.

- Az utóbbi pár percben nem hallottam semmi hangot - sóhajtott az egyik gróf felesége. - Talán már vége.

A megjegyzésre csak kényelmetlen hallgatás volt a válasz. Ennek még nem volt vége. Aleatha tudta ezt, s tudta az összes többi nő is a szobában. Abban a percben valóban nem hallatszott semmi, de ez rettentő, súlyos csend volt, s Aleatha már arra vágyott, inkább hallaná az öreg nő sápióztatását. Az asszonyok összebújtak, a gyerekek nyöszörögtek.

A dübörgés ismét felhangzott. A ház vészesen megremegett. Székek dőltek a földre, s az asztalokról kisebb tárgyak repültek le és csapódtak a földhöz. Akik tehették, gyorsan belekapaszkodtak valamibe, akiknek nem sikerült, azok megbotlottak és elestek. Az ablaknál állva Aleatha láthatta a zöld, pikkelyes testet, amint kiemelkedik a tóból.

Szerencsére a szobában lévő hölgyek közül senki sem vette észre a teremtményt. Aleatha az ajkába harapott, nehogy felsikoltson. Aztán a valami eltűnt - olyan gyorsan, hogy Aleatha eltűnődött, vajon valóságos jelenséget látott-e vagy csak a félelme születe víziót.

A dübörgés abbamaradt. A férfiak a ház felé rohantak, bátyjával az élen. Aleatha kivágta az ajtót, és leviharzott a széles lépcsőn.

- Paithan! Mi a csoda volt ez? - Megragadta bátyja kabátujját.

- Attól tartok, egy sárkány, Thea - felelte Paithan.

- Most mi lesz velünk?

Paithan elgondolkozott.

- Mindannyian meghalunk, ha jól látom a helyzetet.

- Ez nem igazság! - kiabálta Aleatha, és toporzékolni kezdett.

- Nem, szerintem sem. Paithan úgy gondolta, ez egy kissé furcsa megközelítése a dolgoknak, de megnyugtatóan megsimogatta a húga kezét. - Nézd, Thea, te ugye nem kezdesz el hisztizni, mint azok odabent? Ez nem lenne igazán ildomos.

Aleatha kezével végigsimította az arcát és érezte, hogy a bőre forró és kipirosodott. Igaza van, gondolta, Borzalmasan nézhetek ki. Vett egy mély lélegzetet, és kényszerítette magát, hogy lehiggadjon. Lesimította a haját, és megigazította ruhája rendetlen hajtságait. A vér lüktetése lassan alábbhagyott az arcában.

- Most mit tegyünk? - kérdezte már nyugodt hangon.

- Felfegyverkezünk. Orn tudja, ez teljesen reménytelen dolog, de legalább egy kis időre távol tudjuk tartani a bestiát.

- És a királynő testőrei?

A tó túloldalán a palotaőrség már igyekezett elfoglalni posztját.

- Ők Őfelségére vigyáznak, Thea. Nem hagyhatják el a palotát. Mondok valamit, fogd a többi nőt és a gyerekeket, és vidd le őket a pincébe...

- Nem! Nem fogok úgy meghalni, mint egy patkány a lyukban! Paithan figyelmesen szemlélte a húgát, fontolgatta, mennyire lesz hajlandó.

- Tényleg van valami, amit megtehetnél, Aleatha. Valakinek be kellene menni a városba és riasztani a katonaságot. Itt minden férfira szükség van, és ezek közül a nők közül egyik egy sem lenne képes megtenni az utat. Ez nagyon veszélyes. A leggyorsabb mód a kocsi, és ha ez a bestia elénk kerül...

Aleatha látta maga előtt, amint a sárkány hatalmas feje magasra emelkedik, előre-hátra csapkod, és elszaggatja a vezetékeket, melyek a kocsikat tartják magasan a föld felett. Látta, ahogy a nehéz kocsi lezuhan...

Aztán látta magát, egy sötét, dohos pincében, bezárva az öregasszonnyal.

- Rendben van, megyek - Aleatha felhajtotta a szoknyáját.

- Thea, várj! Figyelj! Ne menj be egészen a városba! Csak eltévednél. Szólj a városőrségnek! A kocsik csak félútig visznek, onnan gyalog kell továbbmenni, de már az első elágazástól látni fogod az épületet. Egy megfigyelőbódé egy karabetta ágán. Mondd meg nekik, hogy...

- Paithan! - Lord Durndrun rohant ki a házból, számszeríjjal és tegezzel a kezében. - Ki az ördög mászkál ott lent a tónál? - kiabált. - Nem hoztuk fel mindenkit magunkkal?

- De úgy tudom, igen. Paithan összehúzott szemmel arrafelé nézett. A napfény a tó felől elvakította, alig látott valamit. De még így is tisztán kivehető volt, amint egy alak mozog odalent a tó partján. - Add csak ide azt a nyílpuskát! Odamegyek! Könnyen előfordulhat, hogy valakit odalent felejtettünk ebben a nagy kavardásban.

- Odalent... lent... a sárkánnyal? - A lord rémülten bámult Paithanra.

Mint ahogy mindig máskor az életben, Paithan most is gondolkodás nélkül vállalkozott valamire. De még mielőtt megszólalhatott volna, hogy most jutott eszébe valami nagyon fontos dolog, amit feltétlenül el kell intéznie, Lord Durndrun már a kezébe is nyomta a nyílpuskát, és valami kitüntetésről mormogott a bátorságáért. Posztumus - minden valószínűség szerint.

- Paithan! - ragadta meg Aleatha.

Az elf megfogta testvére kezét, megszorította, majd Lord Durndrun kezébe helyezte.

- Aleatha vállalta, hogy elmegy és segítségül hívja az Árnyőrséget(15).

- Bátor teremtés! - suttogta Lord Durndrun, miközben megcsókolta a jéghideg kezét. - Bátor teremtés! - S lelkes csodálattal bámult Aleathára.

- Nem bátrabb, mint azok, akik itt maradnak, kedves Lordom. Úgy érzem, mintha megfutamodnék. - Aleatha mély lélegzetet vett, és vetett egy hűvös pillantást a bátyjára. -

Vigyázz magadra, Pait!

- Te is, Thea!

Immáron felfegyverkezve, Paithan elrohant a tó irányába.

Aleatha figyelte, ahogy távolodott, s mellkasára nyomasztó érzés telepedett; amelyet akkor érzett, azon az éjjelen, amikor az édesanyja meghalt.

- Aleatha kisasszony, engedje meg, hogy elkísérjem! - Lord Durndrun még mindig a lány kezét fogta.

- Nem, kedves Lordom, szó sem lehet róla! - tiltakozott Aleatha élesen. Gyomra és szíve összeszorult. Miért ment el Paithan? Miért hagyta magára? Semmi mást nem akart, csak elmenekülni erről a rettenetes helyről. - Önre itt van szükség.

- Aleatha! Ön annyira bátor és annyira gyönyörű! - Lord Durndrun magához húzta, karját a dereka köré fonta, és gyengéd csókot lehelt a kezére. - Ha valamilyen csoda folytán túlélénk ezt a helyzetet, azt akarom, hogy jöjjön hozzám feleségül!

Aleatha visszahőkölt, s egy pillanatra még a félelméről is megfeledkezett. Lord Durndrun volt az egyik legmagasabb rangú elf az udvarban, s az egyik leggazdagabb elf egész Equilanon. Mindig udvarias volt hozzá, de hűvös volt és visszafogott. Paithan volt olyan kedves és megsúgta neki, hogy a lord „túlzottan vadócnak és illetlennek” találta őt. Láthatólag megváltozott a véleménye.

- Ó, uram! Kérem! Mennem kell! - Aleatha megpróbált kibontakozni a Lord öleléséből, persze azért annyira nem erőlködött.

- Tudom. Nem akadályozom fontos küldetésében! De meg kell ígérnie, hogy ha túléljük ezt az egészet, akkor hozzám jön.

Aleatha nem próbált tovább elszakadni tőle, szégyenlősen lesütötte mályvaszínű szemét.

- Most szörnyű körülmények befolyása alatt állunk, kedves Lordom. Nem is vagyunk önmagunk. Ha megmenekülünk, nem várhatom el lordságotól, hogy ilyesfajta ígérethez tartsa magát. Azonban megígérhetem - Aleatha közelebb húzódott a lordhoz, úgy suttogott-, szavai meghallgatásra találnak, ha újra fel akarná tenni a kérdést.

Aleatha kibontakozott a lord öleléséből, udvariasan meghajolt, hátat fordított, és könnyű léptekkel keresztül szaladt a mohaszőnyegen, a kocsiszín fele. Tudta, hogy a lord követi őt a tekintetével.

Már az enyém. Lady Durndrun leszek - és elfoglalom a nagyasszony helyét, mint az első nő a királynő mellett.

Aleatha magában mosolygott, miközben keresztülment a gyepen, s szoknyája szélét magasra emelte, nehogy rátaposson. A nagyasszony hisztériás rohamot kapott a sárkánytól. Majd meglátjuk, mit szól, ha ezt meghallja! Egyetlen fia, Ófelsége unokaöccse, házasságot köt Aleatha Quindiniarral, egy tehetős kis cafkával. Ez lesz az év botránya.

De egyelőre csak azt adja az ég, hogy túléljük ezt az egészet!

Paithan a tó felé vette az útját a lejtős pázsiton. A talaj ismét remegni kezdett, és a fiatal elf egy gyors pillantást vetett körbe, hátha meglátja a sárkányt. De a remegés amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan abba is maradt, s Paithan tovább folytatta az útját.

Elgondolkozott magában, eltöprengett a saját bátorságán. Képzett számszeríjász volt, de ez a gyenge kis fegyver aligha fogja megvédeni a sárkány ellen. Orn vérére! Mi a csodát keresek én idelent? Rövid ideig tartó fontolgtatás után, mialatt egy bokor mögött próbált jobb kilátást találni, ráébredt, hogy szó sincs itt bátorságról. Nem más hajtotta, csupán a kíváncsiság. Mindig is ez sodorta bajba a családját.

Akárki is mászkált odalent a tóparton, igencsak felkeltette Paithan kíváncsiságát. Most már látta, hogy egy férfi az illető, és semmi esetre sem tartozott a társasághoz. De még csak a fajtájukhoz sem tartozott! Ember volt: egy idős ember, legalábbis a külsejéből

ítélve; hátába lógott hosszú fehér haja, elől pedig fehér szakállá csüngött alá. Hosszú, egérszürke színű; rongyos köpenyt viselt, és benyomott tetejű, kopott, kúpos kalap billegett bizonytalanul a fején. Úgy tűnt - bármilyen hihetetlen is volt -, mintha éppen most lépett volna ki a tóból! Ott állt a parton, a veszéllyel mit sem törődve, a vizet csavarta ki a szakállából, egyenesen a tóba, s közben magában motyogott.

- Bizonyára valakinek a szolgálja - morfondírozott Paithan. - Megzavarodott és elbarangolt. Elképzelésem sincs, minek tart valaki ilyen roskatag öregembert a szolgálatában. Hé, maga! Bácsikám! - Paithan fohászzkodott egyet Ornhoz, és megindult lefelé a dombon.

Az öregember figyelemre sem méltatta. Felemelt egy minden bizonnyal jobb napokat is látott fa sétapálcát, és a víz körül kezdett sétálgatni!

Paithan már látta maga előtt, amint a pikkelyes test előtekeredik a kék tó mélyéből. Összeszorult a szíve, és nehezen vette a levegőt.

- Ne! Öreg! Öregapám!- kiabálta már az emberek nyelvén, melyet folyékonyan beszélt. Azt a formát használta, mely az embereknél szokásos egy idős férfi megszólítására. - Öregapám! Jöjjön el onnan! Öregapám!

- He? - Az öregember megfordult, s zavaros tekintettel meredt Paithanra. - Fiacskám? Te vagy az fiam? - Eldobta a botot és szélesre tárta a karját, amitől elveszítette az egyensúlyát. - Hadd öleljelek meg, fiacskám! Gyere öreg apádhoz!

Paithan megpróbálta lefékezni saját mozgását, még időben, hogy el tudja kapni az öregembert, aki bizonytalanul topogott a parton. De megcsúszott a nedves fűvön és térdre esett. Az öregember karját lóbálva hátralepett a tó felé, és óriási csobbanással landolt a vízben. Fogai vacogtak, és vizet köpött, ahogy kiemelkedett a vízből... Paithan előrevetette magát az öregember után, elkapta valamijét, talán a szakállát, talán az egérszürke kabátujját, és kirángatta a fuldokló és köpködő férfit a partra.

- Átkozottul kedves dolog az ember fiától, hogy így fogadja öreg apját! - Az öregember Paithanra meredt. - Így belelökni a tóba!

- Nem vagyok a fia, őrega..., illetve uram. És véletlen volt. - Paithan felfelé ráncigálta az öreget a domboldalon. - Most már igazán el kell tűnnünk innen! Egy sárkány...

Az öregember hirtelen megtorpant. Paithan kibillent az egyensúlyából, és majdnem hasra esett. Megragadta a csontos kart, hogy tovább rángassa az öreget, de mintha csak egy cefrefát próbált volna pusztá kézzel kidönteni.

- A kalapom nélkül nem megyek - jelentette ki

- Orn csapjon a kalapjára! - Paithan összeszorította a fogát. Féltve tekintett vissza a tóra, minden pillanatban azt várta, hogy a víz ismét forrásba jön. - Maga kótyagos idióta! Ott egy sárk... - Ahogy visszafordult, elkerekedett a szeme, és dühösen csattant fel:

- A kalapja ott van a fején!

- Ne próbálj becsapni, fiam! - zsémbelődött az öregember. Lehajolt, hogy felvegye a botját, és a kalapja a szemébe csúszott. - Istenem, megvakultam! - kiáltott fel rémülten, és kezével a semmiben tapogatózott.

- Csak a kalapja! - Paithan odalépett, megragadta az öregember kalapját, és lerántotta a fejről. - Kalap! Kalap! - lóbálta meg az orra előtt.

- Ez nem az enyém - jelentette ki az öregember, és gyanakodva méregette a kalapot. - Elcserélted a kalapomat. Az enyém sokkal jobb állapotban volt...

- Ugyan már! - Paithan alig tudta leküzdeni ellenállhatatlan vágyát, hogy nevetésben törjön ki.

- A botom! - visította az öregember, és erősen megvetette a lábát: egy tapodtat sem volt hajlandó mozdulni.

Paithan eljátszott az ötlettel, hogy hagyja az öreget, hadd verjen itt gyökeret, ha ez minden vágya, de nem nézhette tétlenül, hogy egy sárkány felfaljon valakit, még ha csak

egy ember is az illető. Visszarohant, felkapta a botot, az öregember kezébe nyomta, és ismét a ház felé kezdte rángatni.

Attól félt, az idős embernek talán nehézségei lesznek visszafelé, hiszen hosszú utat kellett megtenniük, dombnak felfelé. Érezte, hogy már ő is sípolva veszi a levegőt, és a lába is fáj az erőltetett menettől. De úgy tűnt, az öregember remek kondícióban van; rendíthetetlenül lépkedett előre, botjával lyukakat ütve a mohaszőnyegbe.

- Én azt mondom, szerintem valami követ minket! - szólalt meg hirtelen az öregember.

- Követ minket? Paithan megpördült.

- Hol? - Az öregember meglendítette a botját, s hajszáj híján telibe találta Paithant. - Istókuccse, elkapom...

- Nyugalom! Semmi baj! - Az elf megragadta a vadul csapkodó botot. - Nincs ott semmi. Azt hittem, azt mondja...valami követ minket.

- De ha nincs ott semmi, akkor mi a fészkes fenének rángatsz fejvesztve magaddal erre a nyavalyás hegyre?

- Csak azért, mert egy sárkány van a tó...

- A tóban! - Az öregember szakála felborzolódott, bozontos szemöldöke száz irányba meredt. - Tehát ott van! Szándékosan dobott a vízbe! - Az öregember az öklét rázta a levegőben, a tó irányába. - Majd én rendberaklak, te túlméretes mocsári giliszta! Csak gyere elő! Csak kerülj a szemem elé! - Az öregember ledobta a botot és nekiállt, hogy feltörje az ingujját. - Én készen állok. Most aztán olyan varázslatot kapsz a nyakadba, hogy keresztbe áll tőle a szemed, úgy bizony!

- Várjon egy percet! - Paithan úgy érezte, jeges veríték fut végig a hátán. - Csak nem azt mondja, bácsikám, hogy az a sárkány a... a magáé?

- Az enyém? Hát persze, hogy az enyém vagy! Nem igaz, te nyavalyás hüllők szégyene?

- Úgy érti, maga parancsol neki? - Paithan fellelegzett. - Maga bizonyára varázsló.

- Az lennék? - Az öregember kissé meglepettnek tűnt a hír hallatán

- Varázslónak kell lennie, méghozzá elég hatalmasnak, ha parancsolni tud egy sárkánynak.

- Hát... ööö... tudod, fiam... - Az öregember zavartan simogatta a szakállát - Ez még némi vitára ad okot köztünk - mármint a sárkány és énköztem.

- Milyen vitára? - Paithan úgy érezte, a gyomra kezd összeszűkülni.

- Hát...- hogy ki parancsol. Nem mintha nekem a legcsekélyebb kétségem is lenne, ezt azért állíthatom. A... hmm... a sárkányom az, aki hajlamos időnként megfélekezni róla.

Nem tévedtem. Az öreg egy kissé flúgos. Most meg vagyok áldva egy sárkánnyal és egy dilis öregemberrel. De Peytin Anyánk összes szerelmére, mi a nyavalyát keresett a vén bolond a tóban?

- Merre vagy, te hosszúra nyúlt varangy? - A varázsló tovább óbégatott. - Gyere elő! Semmi értelme a bújócskának! Úgyis megtalállak...

Jeges sikoly szakította félbe a szóáradatot.

- Aleatha! - kiáltotta Paithan, és a dombtető felé bámult.

A sikoly fojtott hörgésbe csapott át.

- Thea, jövök már! - Az elf lerázta magáról pillanatnyi bénultságát, és lélekszakadva rohant a ház irányába.

- Hé, fiacskám! - kiáltotta az öregember és csípőre tett kézzel bámult utána. - Mit képzelsz, hová viszed a kalapomat?

6.FEJEZET

EQUILAN, ENTHIAL TAVA

PAITHAN CSATLAKOZOTT EGY CSAPAT FÉRFIHOZ, akik a ház felé rohantak, Lord Durndrunnal az élen. Ahogy a ház észaragi szárnyához értek, hirtelen mindannyian megtorpantak és visszahőköltek. Aleatha ott állt egy kis mohabucka tetején, mozdulatlanul. Előtte, hatalmas testével elterpeszkedve a kocsiszín és a lány között, ott feküdt a sárkány.

Mérhetetlenül nagy volt. Feje a fák koronája fölé tornyosult, testének hátsó része elveszett valahol az őserdő homályában. Nem volt szárnya, mivel egész életét a földön töltötte, a dzsungel sötét mélyében, Pryan hatalmas fáinak törzse körül tekeregve. Erős, karmos lábaival könnyedén átverekedhette magát a legsűrűbb növényzeten az erdőben, vagy akár egy embert is leteríthetett egyetlen csapással. Hosszú farka mögötte tekergőzött, ahogy mozgott, rendet vágott vele a dzsungelben, s olyan csapásokat hagyott maga után, melyeket jól ismertek (és igencsak félték) a helyi kalandozók. Intelligens vörös szemét a lányra szegezte.

A sárkány nem fenyegette Aleathát; hatalmas száját nem tátotta ki, bár alsó és felső fogai kilátszottak ajkai közül. Vörös nyelvét ki-be öltögette foga között. A felfegyverkezett emberek csak álltak ott, mozdulatlanul, tétován. Aleatha nem mozdult.

A sárkány megbillentette a fejét, és Aleathát bámulta.

Paithan előreverekedte magát a többiek között. Lord Durndrun óvatosan kezébe vette a nyílpuskáját. Ahogy Durndrun a válla felé emelte a fegyvert, az megelevenedett. A nyílvevessző a vájatban felnyikorgott:

- Célpont? Célpont?

- A sárkány - adta ki az utasítást Durndrun.

- Sárkány? - A nyílvevessző rémültnek tűnik s vitatkozni kezdett Durndrunnal: ez jelentette a legnagyobb problémát az intelligens fegyverekkel. - Kérem vegye figyelembe a használati utasítás B szakasz harmadik bekezdését. Idézem: „Nem használható nagyobb ellenfél ellen, mint...”

- Célon a szívre!

- Melyikre?

- Mi az ördögöt csinálsz? Paithan megragadta a lord nyílpuskáját.

- Beletalálhatnék a szeme közepébe...

- Megőrültél? Ha mellélősz, a sárkány azonnal elkapja Aleathát!

A lord elsápadt, zavart kifejezés űlt ki az arcára, de továbbra is készenlétben tartotta a nyílpuskáját.

- Kitűnő lövész vagyok, Paithan. Állj arrébb!

- Nem!

- Ez az egyetlen esélyünk! A fenébe, ember, nekem sem fűlik hozzá jobban a fogam, mint neked, de...

- Bocsáss meg, fiam - hallatszott egy dühös hang valahonnan a hátuk-mögül. - Összegyűröd a kalapomat!

Paithan szitkozódott. El is felejtkezett az öregemberről, aki éppen a feszült és ideges tömegben keresztül próbált meg előreverekedni.

- Semmi tisztelet az időseknek! Azt hiszik, mind csak trottyos öreg bolondok vagyunk, nem igaz? Tudtam egyszer egy varázslatot, amivel leégethettem volna a harisnyáikat! Most éppen nem jut eszembe a neve. Tűzmappa? Nem, nem igazán. Fűzővásár? Nem, ez sem hangzik igazán jól. Előbb-utóbb csak beugrik. És te, fiacskám! - Az öregember kissé idegesnek tűnt. - Látod, mit csináltál a kalappommal?

— Fogja az átkozott kalapját és...

- Pszt! - suttogta Durndrun.

A sárkány lassan feléjük fordította a fejét, és most már rájuk bámult. A vörös szemek összeszűkültek.

- Hé, te! - a sárkány olyan hangon dörgött, hogy a lord háza alapjaiban megrengett.

Az öregember megpróbált valami formát adni viharvert kalapjának. Ahogy meghallotta a sárkány dörgő hangját, zavaros tekintettel körbenézett, és megpillantotta, amint a hatalmas zöld fej a magasba emelkedik, a fák csúcsával egy szintre.

- Ahá! - kiáltott fel az öreg, és hátrébbhőkölt. - Előreszegezte mutatóujját, és vádlón a sárkány felé rázta. - Te túlméretes levelibéka! Megpróbáltál vízbe fojtani!

- Béka?!

A sárkány felkapta a fejét, karmait a mohába mélyesztette, úgy rázta a földet. Aleatha elvesztette az egyensúlyát, és sikoltva a földre esett. Paithan és Lord Durndrun kihasználta, hogy a sárkány egy pillanatra mással volt elfoglalva, s a lány segítségére siettek. Paithan leguggolt mellé és átölelte. Lord Durndrun felemelt fegyverrel állt mellette. A házból kihallatszott az asszonyok rémült sikítozása, akik biztosak voltak benne, hogy ez már a vég.

A sárkány lehajtotta a fejét, minek szelével leveleket szaggatott le az ágakról. Az elfek legtöbbje a földre vetőlt, csak néhányan maradtak állva a legbátrabbak közül. Lord Durndrun kieresztett egy nyílveesszót, amely sikoltva tiltakozott. Eltalálta a színjátzó zöld pikkelyeket, majd visszapattant, leesett a mohapázsitra, és eltűnt a sűrű aljnövényzetben. A sárkány szemmel láthatóan észre sem vette. Fejét lejjebb eresztette, s egészen közel hajolt az öregember fejéhez.

- Te varázslónak csúfolt szerencsétlenség! Átkozottul igazad van, megpróbáltalak vízbe veszejteni. De meggondoltam magam. A vízbe fúlás túl szép lenne neked, te szüette relikvia! Miután jól belakmároztam az elf húsból, kezdve azzal az étvágygerjesztő gusztusos szőkével ott, csontonként foglak szétszedni, a kisujjadnál kezdve...

- Ó, igazán? - kiabálta az öregember. A kalapját a fejébe csapta, a botját ledobta a földre, és újból nekiállt, hogy feltúrje az ingujját. - Na, majd meglátjuk!

- Most lövök, amikor nem figyel - suttozta Lord Durndrun. - Paithan, te és Aleatha addig megléptek...

- Te megőrültél, Durndrun! Nem vehetjük fel a harcot ez ellen a szörnyeteg ellen! Várjunk, nézzük meg, mit tud tenni az öreg. Nekem azt mondta, képes parancsolni a sárkánynak!

- Paithan! - Aleatha a férfi karjába mélyesztette a körmét. - Ő csak egy bolond öregember. Hallgass a lordra!

- Csitt!

Az öregember hangja elvékonyodott. Behunyta a szemét, a sárkány felé mutogatott, és kántálni kezdett, közben előre-hátra ringatózott szavainak ritmusára.

A sárkány kitátotta a száját, rémisztően éles fogai megcsillantak a szürkületben, s a nyelvével veszélyesen csettintgetett.

Aleatha lehunyta a szemét, és fejét Lord Durndrun vállába temette. Arrébb lökte a nyílpuskát, mely bosszúsan felnyikorgott. A lord eltüntette a fegyvert és ügyetlen mozdulattal szorosán átölelte a lányt.

- Te beszélsz az emberek nyelvén, Paithan! Mit mond?

Még ifjan kezdtem kutatni,
szép szerelmet hajszozni,
báránfelhő búcsút intett,
kalapom a fejemen.
Ifjú szívet még mersz hevít,
azt reméltem, isten segít,

de arra fel nem készülhettem,
ami történt énelem.

Először csatát kerestem:
a kardcsörgés kellett nekem,
úgy tereltek mint a birkát,
harcba nem is mehettem.
Álltam hosszan rétek fölött,
kopják és virágok között;
úgy döntöttem én megszökök
még éjszaka elmentem...

Negyedszáz évig bolyongtam,
csatát, királyt, s koldust láttam,
számos szép ifjút megszántam,
kikre várt még női öl.
Hej, bejártam földrészeket,
láttam józant és részeget,
de nem láttam azt, ki többet
vedelne, mint Bonnie Earl.

Paithan csak nyeldekelt és levegő után kapkodott.

- Nem... nem vagyok benne biztos. Azt hiszem, talán valami... valami varázslat lehet!

Valami nagyobb ág vagy hasonló után kutatott a földön, bármi után, amit fegyvernek
használhatott volna. Úgy gondolta, nem ez a legalkalmasabb pillanat arra, hogy
megmondja a lordnak: az öregember Thillia egyik legismertebb kocsmái dalával próbálta
elvarázsolni a sárkányt.

Jártam királyok lakában
egyik ott tartott várában:
okosodjam kecses bókban,
lordok dölyfét kitanuljam.
Ajánlatát elfogadtam,
ládáját üresen hagytam,
s aranyától súlyos zsákkal
szeme elől elillantam.

Hívtam egy hölgyet titokba'
alkonyi sötétpagonyba,
ügyes szavakkal bókoltam,
s sokáig csevegtünk halkán.
Aztán bebújtunk az ágyba,
papot hívtak, de hiába,
fejemre vérdíj kitűzve
- elmentem még hajnalban.

Negyedszáz évig bolyongtam,
csatát, királyt, s koldust láttam,
számos szép ifjút megszántam,
kikre várt még női öl.

Hej, bejártam földrészeket,
láttam józant és részeget,
de nem láttam azt, ki többet
vedelne, mint Bonnie Earl.

- Orn nevére! - sóhajtotta Lord Durndrun. Ez működik!

Paithan felkapta a fejét és döbbenetesen nézett fel. A sárkány pofázmánya a zene ritmusára ringatózott.

Az öregember folytatta az éneklést Bonnie Earlről, számtalan versszakon keresztül. Az elfek továbbra is dermedten álltak, nem mertek megmozdulni, féltek, hogy megtörik a varázslat hatását. Aleatha és Lord Durndrun egy kissé szorosabban ölelték át egymást. A sárkány szemhéja lassan lecsukódott, s az öregember hangja meglágyult. Úgy tűnt, teremtmény már majdnem álomba szenderült, amikor hirtelen felkapta a fejét.

Az elfek a fegyverek után kaptak. Lord Durndrun maga mögé tolta Aleathát. Paithan felkapott egy faágat.

- Ó, istenem, uram! - kiáltott fel a sárkány és az öregemberre bámult. - Teljesen átázott! Mi a csodát csinált?

Az öregember kissé zavartnak tűnt.

- Hát... én...

- Le kellene vennie ezeket az átázott göncöket, uram, vagy halálra fagy. Melegítő tűz és forró fürdő - ez az, amire most szüksége van.

- Már épp elegendő van a vízből...

- Ha megbocsát, uram, én tudom, mi tesz a legjobbat. - A sárkány körbetekintett. - Kié ez a szép házikó?

Lord Durndrun kérdő pillantást vetett Paithanra.

- Gyerünk, Durndrun - sziszegte Paithan a foga között.

- Ööö... hát... az enyém lenne. - A lord igencsak elveszettnek tűnt, s magában azon morfondírozott, vajon az etikett szabályai szerint mily módon kellene illendően bemutatkoznia egy hatalmas nyáladzó hullőnek. Úgy döntött, rövid lesz és lényegretörő. - Du... Durndrun vagyok. L... Lord Durndrun.

A vöröslő tekintet a hebegő lordra szegeződött. Bocsánatát kérem, kedves lordom. Elnézést kérek, amiért megzavartam a multságukat, de tudom a kötelességem, és nagyon fontos, hogy az én varázslóm azonnal a figyelem középpontjába kerüljön. Idős és törékeny már...

- Kit vezelsz te törékenynek, te penészvirág?

- Bátorodhatom remélni, hogy vendégül látja a házában az én varázslómat, kedves lordom?

- Vendégül? - Lord Durndrun kábultan pislogott. - Vendégül? Hát ööö...

- Természetes, hogy a vendégünk csattant fel Paithan elégedetten.

- Á, igen. Értem. - dörögte a lord. Udvariasan meghajolt. - Megtiszteltetésnek venném, ha vendégül láthatnám önt... ööö.. Hogy is hívják? - suttogta félre.

- Kutya legyenek, ha tudom!

- Tudd meg!

Paithan odaoldalgott az öregemberhez.

- Köszönjük, hogy megmentett minket a...

- Hallottad minek nevezett? - dühöngött az öregember. - Még hogy törékeny! Majd én töröm össze őt! Én...

- Uram! Kérem! Figyeljen rám! Lord Durndrun, az úr, aki mellettem áll, szeretné meghívni önt a házába. Ha megmondaná, hogy hívják...

- Nem valószínű, hogy menni fog.

Paithan zavarba jött.

- Nem valószínű, hogy menni fog, micsoda?

- Nem valószínű, hogy menni fog, hogy itt maradjak annál a fickónál. Már elköteleztem magam.

- Most meg mire várunk? - követelőzött a sárkány.

- Hogy mondta, uram? - Paithan aggódó pillantást vetett a szörnyetegre. - Attól tartok, nem egészen értem, és, tudja, nem akarom feldühíteni a...

- Várnak - jelentette ki az öregember. - Valahol máshol már várnak. Egy pacáknak a házában. Már megígértem. És egy varázsló sohasem szegi meg a szavát. Olyankor borzasztó dolgok történnek az ember orrával.

- Talán megmondhatná, hogy hol. A sárkánya, tudja, úgy tűnik...

- Túl atyáskodó? Főkomornyik egy B-kategóriás mozifilmekben? Valakinek a zsidó édesanyja? Ráérezett. - felelte az öregember melankolikusan. - Mindig ez történik, ha a varázslat hatása alá kerül. Teljesen megőrjíti. Jobban szeretem a másik énjét, de megvan az a bosszantó szokása, hogy embereket fal fel, ha nem akasztok pórázt a nyakába.

- Uram! - kiabált Paithan kétségbeesetten, mikor látta, hogy a sárkány szeme vörösen kezd izzani. - Hol kellene laknia?

- Nyugalom, fiam, nyugalom. Ne izgasd fel magad. Ti fiatalok mindig fejjel mentek a falnak. Miért nem kérdezted meg egyszerűen? Quindiniarnál. Valami fickónál, aki Quindiniarnak nevezi magát. Ő küldött értem tette hozzá büszkén. - Szüksége volt egy ember papra. ... Igazából nem vagyok pap. Varázsló vagyok. A papok mind odavoltak némi bevételt szerezni, amikor az üzenet érkezett...

- Orn fülére - suttogott Paithan. - Úgy érezte magát, mint aki egy álom szereplője. Ha így van, épp itt lenne az ideje, hogy Calandra a képébe lötytintsen egy pohár vizet. Visszafordult Lord Durndrunhoz. - En... sajnálom, kedves lordom. De úgy tűnik, az úrnak már más kötetettségai vannak. El kell hogy foglalja a szállását az... apámnál.

Aleatha nevetésben tört ki. Lord Durndrun nyugtalanul veregette a vállát, mivel Aleatha nevetésébe némi hisztérikus él vegyült, de a lány csak hátravetette a fejét, és még hangosabban nevetett.

A sárkány láthatólag úgy érezte, hogy a nevetés neki szól. A vörös szemek fenyegetően összeszűkültek.

- Thea! Fejezd be! - követelte Paithan. - Szedd össze magad! Még nem vagyunk kint a csávából. Nem bízom egyikőjükben, sem. És nem vagyok benne biztos, melyikük az örültebb - az öreg vagy a sárkánya.

Aleatha megtörölte könnyes szemét.

- Szegény Callie! - kacagta. - Szegény Callie! - Hadd figyelmeztessem önöket, uraim, hogy az én varázslóm itt álldogál csurom vizes ruhában - dörögte a sárkány. - Ha így folytatja, meg fog fájni és egy alapos tüdőgyulladásnak is ki van téve.

- Az égadta földön semmi baja a tüdőmnek...

- Ha megmondják, merre találok — folytatta a sárkány mártír hangon -, megyek és engedek egy forró fürdőt.

- Ne! - kiabálta Paithan. Ez... - megpróbált gondolkozni, de az agya nehezen alkalmazkodott a szituációhoz. Kétségbeesetten fordult az öregember felé. - Fent lakunk egy hegyen a város mellett. És egy sárkány látványa, ahogy éppen a városunk felé igyekszik! ... Nem akarok udvariatlannak tűnni, de nem mondhatná meg neki, hogy.... ööö...

- Menjen és dugja a fejét inkább a kamrába? - Az öregember felsóhajtott. - Azt hiszem, egy próbálkozást megér. Hé, te! Sárkány!

- Uram!

- Tudd meg, hogy egyedül is tudok levegőt venni. És soha nem fádom meg! Azonkívül nem csámboroghatsz az elfek városa körül ebben, a pikkelyes göncben. Megáll bennük az ütő!

- Ütő, uram? - a sárkány szeme elkerekedett és fejét kissé félrebillentette.

- Semmi, semmi. Csak... - az öregember intett a kezével - tűnj el valahova addig, amíg nem hívlak.

- Rendben van, uram - válaszolt a sárkány sértődötten. - Ha valóban ezt akarja...

- Igen, igen. Na, menj már!

- Csak a maga érdekeit tartom szem előtt, uram.

- Persze, persze. Tudom.

- Nagyon sokat jelent nekem, uram. - A sárkány nehézkes léptekkel elindult a dzsungel felé. Hirtelen megtorpant, és óriási fejét Paithan felé fordította. - Gondoskodna róla, uram, hogy az én varázslóm felvegye a sárcipőjét, mielőtt kimegy a szutyokba?

Paithan csak bólintott, nem volt képes megszólalni.

- És arról, hogy rendszeren felöltözik, a nyakába köti a sálját, és a sapkáját a fülére húzza? És hogy amikor felébred, első dolga legyen meginni a melegítő italát? Az én varázslóm, tudja, rendszertelenségben szenved...

Paithan elkapta az öregember karját, aki átkokat szórt a sárkányra, és rá akarta vetni magát.

- A családom és én rendszeren gondját viseljük, majd. Hiszen ő a mi kedves vendégünk.

Aleatha egy zsebkendőbe rejtette az arcát. Nehéz lett volna megmondani, hogy sír vagy nevet.

- Köszönöm, uram mondta a sárkány szigorúan. - Az önök kezére bízom az én varázslómat. Jobban teszik, ha rendszeren gondoskodnak róla, különben nem fogják élvezni a következményeket!

A sárkány mellső lábával a moharéteget kezdte kaparni maga alatt, aztán lassan bemászott a hullámozó földben keletkezett hatalmas lyukba. Hatalmas faágak recsegését és topogását hallották mélyen odalentről, majd végül egy tompa puffanást. Egy ideig még hallották a morajlást, aztán minden megnyugodott és elcsendesült. Lassan, bizonytalanul, a madarak csiripelni kezdtek.

- Biztonságban vagyunk tőle, amíg odalent van? - kérdezte Paithan az öregembertől aggódva. - Nem valószínű, hogy megszabadul a varázslat hatása alól, és visszajön bajt keverni, ugye?

- Nem, nem. Semmi ok az aggodalomra, fiacskám. Hatalmas varázsló vagyok. Hatalmas! Volt egyszer egy varázslatom...

- Tényleg? Nagyon érdekes. Ha lenne szíves velem fáradni, uram. - Paithan a kocsiszínhez vezette az öregembert. Úgy gondolta, legjobb, ha elhagyják ezt a helyet, amilyen gyorsan csak lehetséges. Azonkívül valószínűnek tűnt, hogy a partinak vége. De el kellett, hogy ismerje, ez volt Durndrun egyik legjobb bulija. Biztos, hogy hosszú ideig még erről fognak beszélni a társasági összejöveteleken.

A lord közelebb férközött Aleathához, aki egy zsebkendővel itatgatta fel a könnyeit. A karját nyújtotta felé.

- Elkísérhetem a kocsijához?

- Ha óhajtja, drága lordom felelte Aleatha, s bájos pír öntötte el az arcát, miközben ujjával végigsimította könyékhajlatát.

- Mikor lenne alkalmas, ha megkeresném? - kérdezte Durndrun halkan.

- Megkeresne?

- Az édesapját - a lord hangja komoly volt. - Kérdeznem kell tőle valamit. - Megfogta Aleatha kezét és magához húzta. - Valamit, ami a lányával kapcsolatos.

Aleatha a szeme sarkából visszapillantott a ház felé. A nagyasszony az ablaknál állt és

őket figyelte. Úgy tűnt, az öreg hölgy jobban örült a sárkánynak. Aleatha lesütötte a szemét és szemérmesen elmosolyodott.

- Bármikor, kedves lordom. Az apám mindig otthon van, és megtiszteltetésnek venné, ha láthatná magát.

Paithan besegítette az öregembert a kocsiba.

- Attól tartok, még mindig nem tudom a nevét, uram mondta az elf, miközben leült a varázsló melletti ülésre.

- Nem? - kérdezte az öreg, és úgy tűnt, megrémült.

- Nem, uram. Még nem mondta meg.

- A fenébe! - A varázsló végigsimította a szakállát. - Erősen reméltem, hogy tudni fogja. Biztos benne, hogy nem tudja?

- Teljesen, uram. Paithan kényelmetlenül pillantott hátra, szerette volna, ha húga jobban igyekszik. Ő és Lord Durndrun azonban kihasználták az időt.

- Á, igen. Lássuk csak - motyogott magában az öregember. - Fiz... Nem, ez nem lesz jó, ezt nem használhatom. Firka. Nem, ez nem hangzik elég méltóságteljesen. Megvan! - kiáltotta és rácsapott Paithan karjára. - Zifnab!

- Egészségére!

- Nem, nem. Ez a nevem! Zifnab! Mi a gond, fiacskám? - Az öregember összeráncolt szemöldökkel nézett Paithanra. - Valami baj van vele?

- Hát... ööö... természetesen nem. Ööö... szép név. Nagyon... szép. Ó, hát itt vagy, Thea!

- Köszönöm, drága lordom - hálálkodott Thea, és hagyta, hogy a lord besegítse a kocsiba. Leült Paithan és az öregember mögé és rámosolygott a lovagra.

- Hazakísérném önöket, drága barátaim, de félek, most mennem kell, hogy a szolgák körmére nézzek. Úgy néz ki, hogy a gyáva férgek felszívódtak, amikor meglátták a sárkányt. Legyenek kellemes álmaik! Tiszteltetem az édesapjukat és a nővérüket!

Lord Durndrun felébresztette a hajtókezeket, saját maga ütögette meg Őket, és saját kezével indította őket útnak. Aleatha visszanézett, és látta, ahogy ott áll, és kimeredt szemmel bámul utánuk. Kissé kényelmesebben helyezkedett el a kocsiban, és lesimította ruhája hajtásait.

- Úgy tűnik, ügyes voltál, Thea - jegyezte meg Paithan mosolyogva, és hátrahajolt, hogy cinkosan oldalba lökje a hűgát.

Aleatha felemelte a kezét, hogy megigazítsa kócos frizuráját. - A fenébe, otthagytam a kalapomat. Na mindegy. Vehet majd nekem egy újat.

- Mikor lesz az esküvő?

- Amilyen hamar csak lehetőség...

Egy horkantás szakította félbe. Összeszorította az ajkát, és enyhe megvetéssel nézett az öregemberre, aki mélyen aludt, fejét Paithan vállára hajtva.

- Mielőtt még a nagyszony rávehetné, hogy meggondolja magát, mi? - Paithan kacsintott.

Aleatha felhúzta a szemöldökét. - Meg fogja próbálni, efelől nincs semmi kétségem, de nem fog neki sikerülni. Az esküvőm...

- Esküvő? - riadt el Zifnab. - Esküvőt mondtál? Nem, kedvesem, azt hiszem, ez lehetetlen. Nem lesz rá idő.

- És miért nem, öreg? - kérdezte Aleatha, jót mulatva magában. - Miért nem lesz idő az esküvőre?

- Azért, gyermekeim - felelte a varázsló hirtelen megváltozott, komorabbá és szomorúan szelíddé vált hangon -, mert azért jöttem, hogy bejelentsem a világ végét.

7. FEJEZET

EQUILAN, A FÁK CSÚCSA

- HALÁL! - kiabálta az öregember és a fejét csóválta. - romlás és... ööö mi... bármi is jön azután. Nem jut eszembe...

- Pusztulás? - kérdezte Paithan.

Zifnab hálás pillantást vetett rá.

- Igen, pusztulás. Romlás és pusztulás. Rémisztő! Rémisztő! - Az öregember görcsösen előrenyújtotta a kezét, és megragadta Lenthán Quindiniar karját. - És te leszel, uram, aki átvezeti a népét.

- Én... én leszek? - Lenthán idegesen pillantott Calandrára. Biztos volt benne, hogy a lánya ezt nem fogja engedni. - És hová vezetem őket?

- Át! - felelte Zifnab, és éhes pillantást vetett a sült csirkére. - Megengeditek? Csak egy falatot... A kutakodás az ismeretlenben... felkelti az étvágyat...

Calandra elfintorodott, de nem szólt egy szót sem.

- Igazán, Callie! - Paithan dühösen nővéreére kacsintott. - Ez az ember a mi becses vendégünk. Uram, engedje meg, hogy megkínáljam. Másvalamit? Egy kis tohahot?

- Nem, köszönöm...

- Igen, kérünk! - hallatszott egy dörgő hang, mely olyan volt, mint amikor villám csap a földbe.

Az asztalnál ülők arcán rémület tükröződött. Zifnab behúzta a nyakát.

- Zöldséget is kell ennie, uram! - úgy tűnt, a hang, a padló alól szól. - Gondoljon az emésztésére!

A konyhából sikítás és szájalmas jajveszékélés hallatszott.

- Ez a konyhalány. Már megint sokkot kapott - konstataálta Paithan. Lerakta az öléből a szalvétát és felállt. Szeretett volna eltűnni, még mielőtt a nővére rájön, mi folyik. Ki kell mennem...

- Ez meg mi volt? - Calandra megragadta a karját.

- ... megnézni, mi történt, ha lennél szíves elengedni a karomat...

- Ne legyél már ilyen ideges, Callie szólalt meg Aleatha egykedvűen. - Csupán egy mennydörgés volt.

- Semmi közöd a nyomorult emésztésemhez! - kiabálta az öregember a föld felé. - Ki nem állhatom a zöldséget...

- Ha ez csupán egy villámlás - Calandra hangja igencsak ironikusan csengett -, akkor ez a szerencsétlen flótás a cipőjével vitatja meg az emésztését. Ez egy holdkóros! Paithan, légy szíves, dobd ki!

Lenthán könyörgő pillantást vetett a fiára. Paithan Aleathára sandított, aki megvonta a vállát és a fejét csóválta. A fiatal elf ismét magához vette a szalvétáját és visszahuppant a székre.

- Ő nem örült, Cal. A... hmm... a sárkányához beszél. És nem dobhatjuk ki, mert a sárkánya nem túlzottan örülne neki.

- A sárkánya! - Calandra összeszorította a száját, és szeme összeszűkülte. Az egész család ismerte ezt az arckifejezést, még a látogatóban lévő asztrológus is, aki az asztal végében ült. Húga és öccse maguk között csak „vészjósló arcnak” nevezték. Calandra rettenetes tudott lenni, amikor ilyen hangulatban volt.

Paithan kitartóan fixírozta a tányérját, villájával kis halmot formált az ételből és apró mélyedést vájt bele. Aleatha saját képmását szemlélte a porcelán teáskanna fényes

felületében, fejét kissé megdöntötte, úgy csodálta amint a napfény megcsillant szőke haján. Lenthan megpróbált elrejtőzni az asztalon álló virágcsokor mögött. Az asztrológus buzgón lapátolta a harmadik adag tohahot a tányérjára.

- Az a szörnyeteg, amelyik rettegésben tartotta a népet Lord Durndrunnál? Csak nem azt akarod mondani, hogy idehozta? Az én házamba?

Hangjának jegessége zúzmarás keretet vont arca köré, ahogyan a mágikus dér ölelte körbe a behűtött borospoharakat.

Paithan az asztal alatt húga lábába rúgott, s elkapta a pillantását.

- Hamarosan itt hagyom ezt az egészet és megyek tovább a saját utamon - dörmögte az orra alatt.

- Hamarosan saját házam úrnője leszek – suttogta válaszul Aleatha.

- Fejezzétek be a sustorgást ti ketten ott! Mindannyian a saját ágyunkban fogunk meghalni! - kiabálta Calandra egyre dühösebben. Minél hevesebb volt a dühe, hangja annál jegesebben csengett. - Gondolom, akkor meg leszel elégedve magaddal, Paithan! Te meg, Thea, hallottam, milyen zagyvaságokat hordtatok össze arról, hogy férjhez méysz...

Calandra szándékosan befejezetlenül hagyta a mondatot.

Senki nem mozdult, kivéve az asztrológust (aki vajás tohahot lapátolt a szájába) és az öregembert. Szemmel láthatólag nem volt tudatában, hogy ő állt a vita középpontjában, nyugodtan vágdosta a sült csirkét. Senki nem beszélt. Tisztán hallható volt a mágikus csendülés, amint a mechanikus szírom „kibontotta” a következő órát.

A csend már kényelmetlenné vált. Paithan látta az apját, ahogy kétségbeesetten kuporog a széken, és ismét arra gondolt, mennyire elesett és szürke. Szegény öregember, nincs semmije, csak a dilinyós álmái. Hadd legyen neki, miért is ne? Mit árthat vele? Megkockáztatta, hogy nővére hangja rá zúdul.

- Ööö... Zifnab, mit is mondott, hová vezetni apa a... hmm... népét?

Calandra hangos tekintettel meredt rá, de ahogyan Paithan remélte, apja felélénkült.

- Igen, hová is? - kérdezte bátoritanul Lenthan, és arca kipirult.

Az öregember az ég felé emelt egy csirkecombot.

- A tetőre? - Lenthan kissé zavartnak tűnt. Az öregember még magasabbra emelte a csirkecombot.

- Az égbe? A csillagokba?

Zifnab bólintott, pillanatnyilag nem tudott megszólalni. Csirkedarabok ragadtak bele a szakállába.

- A rakétáim! Tudtam! Hallotta ezt, Elixnoir? - Lenthan az asztrológus elf felé fordult, aki felfüggesztette a táplálkozást és az emberre meredt.

- Drága Lenthan, gondolkozzon racionálisan! A rakétái nagyszerűek, és jelentős haladást mutatunk az irányban, hogy a fák csúcsainál is magasabbra küldjük fel őket, de arról beszélni, hogy embereket szállítsunk rajtuk a csillagokba! Hadd magyarázzam el! Itt van a világunk modellje, ahogy az őseink leírták, és a saját megfigyeléseink megerősítették. Adja csak ide azt a töviskörtét! Nézze, ez - emelte fel a töviskörtét - Pryan, ez pedig a napunk.

Elixnoir körbetekintett, hirtelenjében nem talált megfelelő napot.

- Ez jó lesz napnak - emelt fel Paithan egy kamkvatot.

- Köszönöm - hálálkodott az asztrológus. - Ha nem bánná..., kifogytam a kezeimből.

- Természetesen! - Paithan remekül szórakozott. Nem mert Aleathára nézni, mert tudta, kitorne belőle a nevetés. Követte Elixnoir utasításait, és komoly képpel elhelyezte a kamkvatot a töviskörtétől nem messze.

- Ez pedig... - az asztrológus felemelt egy kockacukrot. A kamkvattól messzire tartva, a töviskörte körül kezdett körözni vele. - ... egy csillagot jelképez. Nézze csak meg, milyen

távol esik a mi világunktól! El tudja képzelni, milyen hatalmas távolságot kell megtennünk...

- Legalább hét kamkvatnyit - suttogta Paithan a hűgának.

- Akkor bezzeg sietett hinni Apának, amikor ingyen ebédre volt szó - jegyezte meg Aleatha hűvösen.

- Lenthán! - Az asztrológus Zifnabra szegezte az ujját és igen komolynak látszott. - Ez az ember egy szélhámos! Én...

- Kit nevezel te szélhámosnak?

A sárkány hangja megrengette a házat. A bor kilötyt a poharakból, és a csipketerítőre folyt. Apró, törékeny tárgyak repültek le a kisasztalokról, és koppantak a padlón. A dolgozószobából hatalmas puffanás hallatszott, feldől a könyvespolc. Aleatha kinézett az ablakon és látta, hogy egy lány rohan ki sikítva a konyhából.

- Nem hiszem, hogy tovább kell aggódnod a konyhalány miatt, Cal.

- Ez már törhetetlen! - Calandra felállt. A jég az orra körül tovább terjedt az arcán, megfagyasztotta a vonásait és azokat is, akik látták. Szikár, csontos teste csupa élnek tűnt, és minden él kemény vágással fenyegetett mindenkit, aki a közelébe került. Lenthán egészen apróra húzta össze magát. Paithan szája sarka megrándult, és minden figyelmét arra összpontosította, hogy háromszögletű kalapot hajtogasson az ölében lévő szalvétából. Aleatha sóhajtott és körmeivel az asztalon dobolt.

- Apa, - mondta Calandra rettenetes hangsúllyal, - azt akarom, hogy amint befejeztük az ebédet, az öregember és ez a... ez a...

- Vigyázz, Cal! - figyelmeztette Paithan, és nem nézett fel. - A padlónak is füle van!

- Azt akarom, hogy hagyják el a házamat! - Calandra ujjai elfehéredtek, ahogy görcsösen kapaszkodott a széktámlába. Egész teste remegett a fagyos dühtől, az egyetlen fagyos dologtól ezen a trópusi éghajlaton. - Hé, öregúr! - Hangja egyre élesebbé vált. - Hallja, amit mondok?

- He? - Zifnab körülnézett. Ahogy megpillantotta a háziasszonyt, jóságosan rámosolygott és megcsóválta a fejét. - Nem, köszönöm, kedvesem. Egy falatot sem tudnék már lenyelni. Mi lesz a desszert?

Paithanból kibuggyant egy fél nevetés, a másik felét a szalvétájába rejtette.

Calandra hátat fordított, és kiviharzott a szobából, szoknyája hangosan suttogott a bokája körül.

- Jaj, Cal! - szólt utána Paithan békítő hangon. - Sajnálom, nem szándékosan nevettem...

Az ajtó bevágódott.

- Hát tudod, Lenthán, öreg barátom - szólalt meg Zifnab, és a csirkecombbal hadonászott, amiről már lehámozta a húst -, egyáltalán nem kellene a rakétáid. Nem, nem elég nagyok. Igen sok embert kell elszállítanunk, tudod, és ehhez egy hatalmas járműre van szükségünk. Nagyon nagyra. - Elgondolkozva ütögette az orrát a csirkecsonttal. - És ahogy az a galléros kiacsoda mondta, nagyon hosszú az út a csillagokig.

- Ha megbocsát, Quindiniar, - ugrott talpra meg az elf asztrológus lángoló tekintettel -, nekem is távoznom kell.

- ...különösen, hogy úgy tűnik, a desszert elmarad - jegyezte meg Aleatha éppannyira hangosan, hogy az asztrológus biztosan meghallja. Így is lett. Az asztrológus gallérjának hegye remegni kezdett, s orra lehetetlen szögben megemelkedett.

- De semmi ok az aggodalomra, - folytatta Zifnab, tudomást sem véve a körülötte lévő felbolydulásról. - Lesz egy hajónk - egy hatalmas járgány. A hátsó udvarban fog landolni, és lesz egy fickó, aki kormányozza. Egy fiatal fickó. Van egy kutyája. Nagyon csendes - mármint a fickó, nem a kutya. Ámbátor valami nem stimmel a kezével. Mindig be van

kötözve. Ezért kell folytatni a rakéták kilövését, érted? A rakétáid nagyon fontosak.

- Igazán? - Lenthán még mindig zavartnak tűnt.

- Én megyek! - jelentette ki az asztrológus.

- Ígéreted, ígéreted. - Paithán sóhajtott, és kortyolt egyet a borából.

- Igen, természetesen a rakéták nagyon fontosak. Máskülönben ő hogyan találna meg minket? - folytatta az öregember.

- Ő mint kicsoda? - érdeklődött Paithán.

- Ő, akié a hajó. Odafigyelnél, amit beszélek? - csattant fel Zifnab mérgesen.

- Á, az az ő. - Paithán odahajolt a hűgához. - Akinek van egy kutyája - súgta oda bizalmasan.

- Szóval, Lenthán... hívhatlak Lenthánra? - kérdezte az öregember udvariasan. - Szóval, Lenthán, szükségünk tesz egy hatalmas hajóra, mert a feleséged az összes gyermekét szeretné ismét látni. Tudod, hosszú idő telt el azóta. És olyan sokat nőttek.

- Hogyan? - Lenthán szeme kikerekedett, arca elfehéredett. Remegő kézzel a szívéhez kapott. - Mit mondott? A feleségem?!

- Istenkáromlás! - kiáltott fel az asztrológus.

Csak a ventilátor lapátjainak halk forgása és a tollak csendes suhogása hallatszott a szobában. Paithán a tányérjára helyezte a szalvétáját, és haragos tekintettel meredt rá.

- Most az egyszer egyetértek ezzel a bolonddal. - Aleatha felpattant, és odalibbent az apjához, megállt a széke mögött, és kezét a vállára tette.

- Papa - mondta, s hangjában olyan gyengédség vegyült, amelyet még senki más nem hallott a családban -, fárasztó volt ez a nap. Nem gondolod, hogy le kellene feküdnöd?

- Nem, kedvesem. A legkevésbé sem vagyok fáradt. - Lenthán nem vette le a szemét az öregemberről. Kérem, uram, mit is mondott a feleségemről?

Úgy tűnt, Zifnab nem hallotta. Az ezt követő csendben az öregember feje előrehanyatlott, szakállas álla megpihent a mellkasán, szeme lecsukódott. Halkan horkolni kezdett.

Lenthán előrenyújtotta a kezét.

- Zifnab...

- Papa, kérlek! - Aleatha puha ujjával átkulcsolta apja fekete, égési hegekkel borított kezét. - A vendégünk nagyon fáradt. - Paithán, szólj a szolgálóknak, hogy kísérik a varázslót a szobájába!

Paithán és Aleatha összenéztek, mindkettőjüknek ugyanaz jutott eszébe. Egy kis szerencsével ma éjszaka ki tudjuk csempészni a házból. Talán felfalathatjuk a saját sárkányával. Aztán reggel, amikor már eltűnt, talán elhitethetjük Apával, hogy csak egy bolond öregember volt.

- Uram... - próbálkozott tovább Lenthán. Lerázta magáról a lánya kezét, és elkapta az öregemberét. - Zifnab!

Az öregember felriadt.

- Ki? - rezdült össze. Zavaros tekintettel nézett körbe. - Hol?

- Papa!

- Hallgass, kislányom! Menj, szaladj játszani! Jó kislány! A papa most nem ér rá. Nos, Uram, a feleségemről mondott valamit...

Aleatha könnyögően nézett Paithánra. Bátyja csak vállat vont. Aleatha ajkába harapott, könnyeivel küszködve megveregette apja vállát, és kimenekült a szobából. Ahogy kikerült a dolgozószoba látóteréből, kezét a szája elé szorította, zokogásban tört ki...

... A gyermek édesanyja hálósobájának ajtaja előtt ücsörgött. A kislány egyedül volt; az elmúlt három napban folyamatosan egyedül volt, és egyre jobban rettegett. Paithánt elküldték a rokonokhoz.

- A fiúcska túl lármás - hallotta Aleatha valakinek a hangját. - A házban csendnek kell lenni. - Tehát Paithan elment.

Így nem volt senki, akihez szólhatott volna, senki aki egy kicsit is figyelt volna rá. Az anyját akarta - az ő gyönyörű édesanyját, aki játszott vele, és énekelt neki; de nem engedték, hogy bemerjen az anyja szobájába. Idegen emberek nyüzsögtek a házban, gyógyítók, furcsa szagú növényekkel a kosarukban, és asztrológusok, akik az ablak előtt álltak, és az eget kémlelték.

A ház csendes volt, félelmetesen csendes. A szolgálók munka közben sírdogáltak, s a szemüket törölgették a kötényük sarkával. Egyikük meglátta Aleathát a folyosón, és megjegyezte, hogy valakinek igazán csinálni kellene már valamit a kislánnyal, de senki nem tett semmit.

Akárhányszor kinyílt anyja hálószobájának ajtaja, Aleatha felpattant és megpróbált bejutni, de bárki is jött ki onnan - általában egy gyógyító és a segédje - mindig visszahessegette a kislányt.

- De én látni akarom a Mamát!

- A mamád nagyon beteg. Nyugalomra van szüksége. Ugye nem akarsz felizgatni?

- Én nem izgatnám fel - Aleatha tudta, hogy nem tenné. Tudott csendben lenni. Már három napja csak csendben volt. A mamájának már biztos borzasztóan hiányzik. És most ki fésűli ki a Mama gyönyörű lencsőke haját? Ez Aleatha különös kiváltsága volt, s minden reggel meg is tette. Vigyázott, hogy meg ne húzza a haját, gyengéden bontogatta ki a kócos fürtöket az elefántcsont rózsabimbókkal díszített, teknősbékapáncélból készült fésűvel, amit a Mama nászajándékba kapott.

Az ajtó azonban állandóan csukva volt, s mindig kulcsra zárva. Akárhogy is próbálkozott, Aleatha nem tudott bejutni.

Aztán egyik estidőben az ajtó kitárult, és kivételesen nem csukták be. Aleatha tudta, hogy most bemehetne, de valahogy félelem kerítette hatalmába.

- Papa? - szólította meg az ajtóban álló a férfit. Nem ismerte meg.

Lenthan nem nézett rá. Nem nézett sehová. Szeme homályos volt, arca beesett, léptei bizonytalanná váltak. Hirtelen hangos zokogással a padlóra vetette magát, és ott maradt mozdulatlanul fekvé. Gyógyítók siettek ki a szobából, karjukba vették, és levitték a hallon keresztül a saját hálószobájába.

Aleatha a falhoz lapult.

- Mama! - nyöszörögte. - A Mamát akarom!

Calandra lépett ki a folyosóra. Ő volt az első, aki észrevette a kislányt.

- A mama elment, Thea - mondta Callie. Sápadt volt, de nem veszítette el az önuralmát. Szeme száraz volt. - Egyedül maradtunk.

Egyedül. Egyedül. Nem, ez nem történhet meg. Soha többé.

Aleatha kétségbeesetten nézett körbe az üres szobában, ahol ácsorgott, majd visszasietett az ebédlőbe, de ott nem volt senki.

- Paithan! - kiabált és felrohant a lépcsőn. - Calandra!

Nővére dolgozószobájának ajtaja alól fény szűrődött ki. Aleatha odaugrott. Az ajtó kitárult, és Paithan lépett ki rajta. Arca, mely általában vidám volt, most elkeseredett kifejezést öltött. Ahogy megpillantotta Aleathát, szomorúan elmosolyodott.

- Én... éppen téged kerestelek, Pait. - Aleatha egy kissé megnyugodott. Hideg kezét égő arcára tapasztotta, hogy lehűtse, s visszatérjen szokásos sápadtsága. Rossz passzban vagy?

- Nagyon rosszban. Paithan halványan elmosolyodott.

- Gyere, sétáljunk egyet. A kertben.

- Sajnálom, Thea. Csomagolnom kell. Cal holnap utamra küld.

- Holnap! - Aleatha szomorú arcot vágott, nem örült a hírnek. - De hát nem mehatsz el! Lord Durndrun eljön beszélni a Papával, aztán ott lesznek az eljegyzési partik, egyszerűen muszáj ott lenned...

- Nem tehetek semmit, Thea. Paithan lehajolt, és arcon csókolta a hűgát. - Tudod, az üzlet az üzlet. - Elindult a folyosón, a saját szobája felé. - És, - fordult vissza, - hadd adjak egy jótanácsot. Most ne menj be oda. - Fejével Calandra dolgozószobájának irányába intett.

Aleatha óvatosan elengedte a kilincset. Selyem köntösének ráncai alatt keze ökölbe szorult.

- Kellemes éjtidőt, Thea! - mondta Paithan. Bement a szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

A ház hátsó részéből robbanás hallatszott, az ablaktáblák megremegek. Aleatha kinézett, s látta az apját és az öregembert, amint vidáman eregetik a rakétákat. Hallotta a nővére dolgozószobájának zárt ajtaja mögül Cal szoknyájának suhogását s a magas sarkú, szorosan fűzött cipők kopogását. A nővére fel-alá járkált a szobában. Rossz jel. Nem, ahogy Paithan mondta, most nem lenne túl ildomos megzavarni Calandrát a gondolataiban.

Aleatha odament az ablakhoz, és látta, hogy az ember szolgáló a posztja körül ácsorog a kocsiszín közelében és élvezettel szemléli a rakétakilövést. Ahogy a férfit nézte, látta, amint az a magasba emeli a karját és eltátja a száját. Csupasz nyakán kidagadtak az izmok. Az emberek barbárszokása szerint fűttenetett. Ilyen kései órában már senki nem használta a kocsit. Nemsokára leadja a szolgálatot, amint kitör a vihar.

Aleatha végigsietett a folyosón, egyenesen a szobájába. Belépett, belenézett a tükörbe, megigazgatta és lesimította dús haját. Felkapott egy kendőt, a vállára terítette, még egyszer elmosolyodott, és könnyed léptekkel lesuhant a lépcsőn.

Paithan másnap pitymallatkor kelt útra. Egyedül indult útnak, úgy tervezte, majd felszáll a poggyász-vonatra Equilan külvárosában. - Calandra felkelt, hogy elbúcsúzzon tőle. Karját szorosan összefonta mellkasa előtt, és könnyörtelenül hideg, mogorva pillantásokkal méregette a férfit. Hangulata mit sem javult az éjszaka folyamán. Csak ketten voltak. Ha Aleatha valaha is ébren volt a napnak ebben az időszakában, az csak azért lehetet, mert még nem feküdt le.

- Idefigyelj, Paithan. Tartsd a szemed a szolgálkon, amikor átléped a határt. Tudod, hogy ezek a bestiák azonnal meglépnek, amint megérik az övéik szagát. Valószínűleg elveszítünk egy párat, ezt nem tudjuk megakadályozni. De próbáljuk meg a minimumra csökkenteni a veszteségeinket. Használd a mellékutakat, és ha lehetséges, maradj minél távolabb a civilizált területektől. Kevésbé valószínű, hogy megszöknek, ha nincsen település elérhető közelségben.

- Persze, Callie. - Paithan már nagyon sokszor utazott Thilliába, s jóval többet tudott ezekről a dolgokról, mint a nővére. Ahányszor csak elutazott, Calandra minden alkalommal elmondta ugyanezt a beszédet, s végül mar szertartássá vált közöttük.

A könnyű szívű elf végighallgatta, mosolyogva bólogatott, és tudta, hogy nővére megkönnyebbül, ha ilyen tanácsokat adhat: ilyenkor úgy érzi, valamelyest kézben tartja a dolgoknak ezt a végét is.

- És tartsd szemmel ezt a Rolandot. Nem bízom a pasasban.

- Te egyetlen emberben sem bízol, Cal.

- A többi vevőnkéről legalább tudtam, hogy nem egészen becsületesek. Tudtam, hogyan próbálnak majd átverni. Ezt a Rolandot meg a feleségét nem ismerem. Jobban örültem volna, ha a régi vevőinkkel köthetünk üzletet, de ezek ketten beléptek, és ők tették a legjobb ajánlatot. Győződj meg róla, hogy megkapod a pénzt, mielőtt átadsz egyetlen

pengét is, Pait, és bizonyosodj meg róla, hogy valódi pénzzel fizetnek, nem hamissal.

- Persze, Cal - Paithan lazított, és nekidőlt egy kerítésoszlopnak. Ez még eltart egy darabig. Megmondhatta volna a nővérenek, hogy a legtöbb ember már-már az örület határáig becsületes, de tudta, hogy úgysem hinne neki.

- Szabadulj meg a pénztől, vegyél rajta alapanyagokat, amilyen gyorsan csak tudsz. Nálad van a lista, hogy mire van szükségünk, jó lenne, ha nem hagynád el. És bizonyosodj meg róla, hogy a pengefa jó minőségű, nem az a selejt, amelyet Quintin hozott. Több, mint a felét ki kellett dobnunk.

- Hoztam én valaha is rosszat, Cal? - mosolygott Paithan a nővére.

- Nem. Csak ne is kezd el! - Calandra néhány képzeletbeli tincset vélt kibújni szoros kontyából visszasimította őket a helyükre, s dühödten a hajtűire csapott. - Mostanában minden balul üt ki. Épp elég baj, hogy nekem kell Apával törődnöm, most meg itt van még egy hibbant öregember is a nyakamon! Nem is beszélve Aleatháról és a nevetséges házassági terveiről...

Paithan kinyújtotta a kezét, és nővére vállára tette. - Hagyd Theát, Cal, engedd, hogy csinálja azt, amit szeretne. Durndrun elég kedves fickó. És ő legalább nem Thea pénzére utazik...

- Hmm! - fintorgott Calandra, és elhúzódott Paithan érintése elől.

- Engedd, hadd menjen hozzá a pasashoz, Cal...

- Engedjem?! - csattant fel Calandra. - Nem sok beleszólásom van a dologba, ebben biztos lehetsz! Á, igazán remek, hogy csak állsz ott és vigyorogsz Paithan Quindiniar, de te nem leszel itt, amikor kitör a botrány. Ez a házasság lesz a szezon fő témája! Már hallom is, hogy a nagyasszony ágynak dől a hír hallatán. Nem kétséges, hogy a királynőt is belekeveri. És nekem kell majd megbirkóznom ezzel az egésszel. Apára - természetesen - a legkevésbé sem számíthatok.

- Mi a gond, kedvesem? - hallatszott egy szelíd hang a hátuk mögül.

Lenthan Quindiniar állt az ajtóban, mellette pedig az öregember.

- Azt mondtam, rád a legkevésbé sem lehet számítani Aleatha és az Őrült elképzelése ügyében, hogy hozzámegy Lord Durndrunhoz - csattant fel Calandra. Eszében sem volt, hogy apja kedvében járjon.

- De miért ne házasodhatnának össze? Ha szeretik egymást...

- Még hogy szeretik! Thea?!?! - Paithan felnevetett. Aztán észrevette a zavart kifejezést apja arcán, és a nővére fenyegető tekintetét, s úgy döntött, ideje lelépni.

- Rohannom kell! Quintin már biztosan azt hiszi, hogy elnyelt a moha, vagy felfalt egy sárkány. - A fiatal elf előrehajolt, s csókot nyomott nővére hideg és beesett arcára. - Ugye hagyod, hogy Thea a saját kedve szerint tegyen ebben a dologban?

- Azt hiszem, nem sok választásom van. Thea mindig a saját kedve szerint cselekszik, amióta a Mama meghalt. Ne feledd, amit mondtam, és vigyázz magadra! - Calandra csücsörített, és apró pusztit nyomott öccse állára. A csók olyan volt, mintha egy madár csípte volna meg, s Paithan alig tudta megállni hogy meg ne dörzsölje a helyét.

- Viszlát, Apa! - A két elf kezét rázott. - És sok szerencsét a rakétákkal!

Lenthan láthatóan felderült.

- Láttad, amiket tegnap éjjel lőttünk fel? Micsoda fényes tűzcsóvák a fák csúcsai fölött! Már valódi magasságokba jutottunk! Egész Thillia láthatta a rakéták robbanását!

- Bizonyára így volt, uram - hagyta rá Paithan. Az öregember felé fordult. - Zifnab!

- Hol? - Az öregember megpördült.

Paithan megköszönte a torkát, és igyekezett komoly arcot vágni.

- Nem, nem, uram! Úgy értem, maga. Ez az ön neve: - Az elf felé nyújtotta a kezét. - Emlékszik? Zifnab!

- Á, örvendek, Zifnab! - mondta az öregember, és megrázta a kezét. - Tudod, mintha

valahonnan ismerős lenne ez a név. Rokonok vagyunk talán?

Calandra oldalba lökte.

- Ideje indulnod, Pait!

- Köszönj el Theától a nevemben! - kérte Paithan.

Nővére felhorkant, a fejét csóválta, és dühösen bámult rá.

- Jó utat, Fiam! - mondta Lenthán bánatos hangon. - Tudod, néha úgy érzem, nekem is útra kellene kelnem. Azt hiszem, élvezném...

Paithan látta, hogy nővére szeme összeszűkül, s gyorsan közbevágtott:

- Hagyd rám ezt az utazás dolgot, Apa. Neked itthon kell lenned, hogy a rakétáiddal foglalkozz. Vezesd a népedet, meg hasonlók.

- Igen, igazad van egyezett bele Lenthán, s hangjába némi önelégültség vegyült. - Jobban is tenném, ha most rögtön nekiállnék a dolognak. Jön, Zifnab?

- Mi? Á, nekem szólt? Persze, persze, drága barátom. Egy másodperc és ott vagyok. Azt hiszem, kicsit több fertőfahamura lenne szükségünk Nagyobb magasságokat érhetnénk el.

- Hát persze! Hogy én erre nem gondoltam! - Lenthán arca felragyogott. Bizonytalanul intett Paithannak, és besietett a házba.

- Alkalmasint nem sok marad a szemöldökünkben - motyogta az öregember. De legalább nagyobb magasságba juthatunk. Hát akkor, te már indulsz is, nemdebár?

- Igen, uram. - Paithan elmosolyodott, és bizalmasan odasúgta: - És ne hagyja, hogy ez a halál, romlás meg pusztulás elkezdődjön nélkülem!

- Nem hagyom. Az öregember tekintete hirtelen zavarba ejtően élessé és metszővé vált, úgy nézett rá, mint aki tud valamit. Görbe ujjával Paithan mellkasára bökött. - A végzet általad jön el, Fiam.

8. FEJEZET

A NEXUS

HAPLO LASSAN KÖRBESÉTÁLTA A HAJÓT, s alaposan átvizsgálta, hogy megbizonyosodjon róla, tökéletesen alkalmas a repülésre. A sárkányhajó építőivel és előző parancsnokaival ellentétben ő nem az irányító köteleket és az összetartó kötélzetet vizsgálta, amellyel a gigászi méretű szárnyakat mozgatták. Ő a fa hajótestet fürkészte áthatóan, de nem a hézagolás érdekelte. Kezét végigfuttatta a szárnyak bőrén, de nem hasadásokat vagy szakadásokat keresett. Inkább azokat a különös és bonyolult szimbólumokat vizsgálta, melyeket a hajótestre és a szárnyakra faragtak, égettek, tűztek vagy festettek.

Minden négyzetcentiméternyi területet különös alakzatok borítottak: orsók és spirálok; egyenes és görbe vonalak, pontok és vonások; cikcakkvonalak, körök és négyzetek. Miközben végighúzta kezét a jeleken, a Patryn halkán mormolt, a rúnákat olvasta. Ezek a jelek nemcsak hogy megóvják a hajót, de azt is biztosítják, hogy repülni tudjon.

Az elfek, akik a járművet építették - mely a Sárkányszárny nevet kapta, Haplo Arianuson tett utazásának tiszteletére - rá sem ismertek volna kezük munkájára. Haplo saját hajója megsemmisült a Halálkapun keresztül tett utolsó utazása során. Ő volt az elf hajó parancsnoka az Arianuson. Mivel egy ősi ellenség eredt a nyomába, sietve kellett elhagynia az Arianust, s csak azokat a rúnákat vésette fel, melyek feltétlenül szükségesek voltak ahhoz, hogy ő és fiatal utasa túléljék az utazást a Halálkapun keresztül. Amikor már biztonságban volt a Nexuson, a Patrynnak már volt elég ideje és mágikus ereje

ahhoz, hogy átalakítsa a hajót a saját szükségleteinek megfelelően.

A hajó, melyet a Tribus Birodalom elfjei terveztek, eredetileg elf mágiát használt, mechanikai szerkezetekkel ötvözve. Mivel saját mágikus ereje igen erős volt, a Patryn teljesen megszabadult a mechanikától. Haplo eltávolította a kusza köteleket és a szárnyakat irányító rabszolgák által elkoptatott szíjakat a hajóról. A szárnyakat magukat kitarva hagyta, s a sárkánybőrre újabb rúnákat festett, hogy gondoskodjon a felhajtóerőről, stabilitásról, sebességről és a biztonságról. A rúnák megerősítették a fa hajótestet, nem létezett olyan erő, mely beszakíthatta vagy akár megrepeszthette volna. Az üvegablakokba is jeleket maratott, amelyek megakadályozták, hogy betörjön az üveg, s ugyanezzel az erővel szabad kilátást biztosítottak a külvilágra.

Haplo felsétált a hajóra, végigment a taffenen, az átjárókon keresztül, amíg el nem ért a kapitányi hídig. Ott aztán elégedetten körbetekintett, érezte a rúnák abszolút hatalmát, ahogy erejük összegződött a fókuszpontban.

Kihajigálta az összes kifinomult szerkezetet, melyet az elfek terveztek a navigáláshoz és a kormányzáshoz. A kapitányi hídból, amely a sárkány „mellkasában” helyezkedett el, hatalmas, tágas terem lett, mely teljesen üres volt, kivéve egy kényelmes széket és egy obszidián gömböt, mely a padlón állt. Haplo odasétált a gömbhöz, és leguggolt, hogy alaposan megvizsgálhassa. Vigyázott, nehogy hozzáérjen. Az obszidián felületre vésett rúnák olyan rettentő érzékenyek voltak, hogy akár egy felettük elsuhanó lehelet szele aktiválhatta a mágiát, s a hajó idő előtt a levegőbe emelkedhetett volna.

A Patryn a jeleket tanulmányozta, magában felidézte erejüket. A repülési, navigációs és védelmi mágia igen összetett rendszert alkotott. Órákig tartott, míg végigmondta magában, s a hosszan tartó mozdulatlanságtól izmai megmerevedtek, s mire befejezte, teljesen elgémberedett. De elégedett volt, hisz egyetlen hibát sem talált.

Haplo felállt, és morogva tornáztatta meg sajtó izmait. Elhelyezkedett a székben, és kitekintett a városra, ahová hamarosan az útját veszi. Valami megnyalta a kezét.

- Mi van, öregem? - Haplo lenézett a meghatározhatatlan fajtájú esetlen kutyára, melynek fekete bundáját fehér foltok tarkították. - Azt hiszed, megfeledeztem rólad?

A kutya vidáman csóválta a farkát. Míg Haplo a kormánygömböt tanulmányozta, unatkozott elszenderült, s most nagyon boldog volt, hogy gazdája ismét foglalkozik vele. Fehér szemöldöke ferdén állt a világosbarna szemek felett, s különösen intelligens tekintet kölcsönzött az állatnak. Haplo megsimogatta a kutya selymes fülét, s üres tekintettel bámult kifelé az előtte elterülő világra...

... A Nexus Ura birodalmának utcáit járta, annak a világnak az utcáit, melyet ellenségei építettek, s ő uralt, s amely éppen emiatt volt igen becses számára. Minden egyes gyönyörűen cizellált márványoszlop, minden magasba nyúló gránit torony, minden kecses minaret és kerek templomkupola a sardanok dicsőségét hirdette, s ezzel az irónia szobrává vált. A Lord szívesen sétált közöttük, s csendben mosolygott magában.

A Lord nem sokszor nevetett hangosan. Azok, akiket a Labirintusban tartottak fogva, láthatóan ritkán nevettek, s ha mégis megtették, szemükben nem tükröződött vidámság. Még azok sem nevettek, akiknek sikerült megmenekülniük a pokoli börtönből, s kijutottak a Nexus csodálatos világára. Miután átértek az Utolsó Kapun, a Nexus Ura fogadta őket, az az ember, akinek elsőként sikerült kijutnia. Csak két szót intézett mindenkihez:

„Sohase felejtis!”

A patrynok nem felejtenek. Nem felejtik el társaikat, akiket még mindig fogva tart a Labirintus. Nem felejtik el a családjukat és a barátaikat, akik az elszabadult örült mágia pusztításának estek áldozatul. Nem felejtik el a sebeket, melyeket saját maguk szenvedtek el. Ők is csendben mosolyognak magukban, amikor a Nexus utcáit járják. És amikor találkoznak Urukkal, tisztelettel hajolnak meg előtte. Ő az egyetlen közülük, aki

elég bátor ahhoz, hogy visszamerészkedjen a Labirintusba.

És még számára sem könnyű a visszatérés.

Senki sem ismerte a Lord származását. Soha nem beszélt róla, s az a fajta volt, akit nehezen lehetett megközelíteni, vagy kérdésekkel megkönyékezni. Senki nem tudta, hány éves, bár bizonyos dolgokból, amiket mondott, arra lehetett következtetni, hogy már jóval több, mint kilencven kapu(16) állhat mögötte. A Lord éles elméjű volt, s hűvösen intelligens. Mágikus hatalma félelemmel vegyes tisztelettel töltötte el azt a népet, melynek saját képességei is félisteni rangot biztosítottak volna számukra a külvilágban.

Sűrűn járt vissza a Labirintosba azóta, amióta először elhagyta. Azért lépett be újra és újra erre a pokoli helyre, hogy mágikus ereje segítségével biztonságos menedékeket alakítson ki a bent rekedteknek. És minden alkalommal, mielőtt belépett, ennek a hűvös és számító férfinak remegés futott át a testén. Óriási akaraterőre volt szüksége, hogy át tudjon lépni az Utolsó Kapun, be a Labirintusba. Mindig ott lappangott a félelem, mélyen az elméjében, hogy ez alkalommal a Labirintus győz. Elpusztítja őt. Ez alkalommal nem jut vissza.

Azon a napon a Lord az Utolsó Kapu előtt állt. Körülötte a népének tagjai, azok a patrynok, akik már kijutottak. Testüket tetovált rúnák borították, melyek pajzsként, páncélként és fegyverként szolgáltak. Néhányan elhatározták, hogy urukkal együtt ők is visszatérnek a Labirintusba.

A Lord nem szólt semmit, de elfogadta a társaságukat. Odasétált a fekete borostyánkőből faragott kapuhoz, és rátette a kezét egy rúnára, melyet saját maga faragott kapuba. A rúna az érintéstől kékesen felizzott, válaszképpen a kezén lévő tetovált jelzés is kék fényt bocsátott ki, és a Kapu, mely csak kifelé nyílhatott volna meg, befelé sohasem, alávetette magát a Lord parancsának.

Eléjük tárult a kísérteties, Őrült Labirintus örökké változó, pokoli képe.

A Lord a körülötte állókra nézett. Az összes tekintet a Labirintusra szegeződött. A Lord látta, hogy az élet színe kifut az arcokból, a kezek ököibe szorulnak, és izzadságcseppek gördülnek végig a tetovált testen.

- Ki lép be velem? - kérdezte.

Mindannyiukra ránézett. Mindegyikük megpróbált a szemébe nézni, de senkinek sem sikerült, végül mindannyian lesütötték a szemüket. Néhányan bátorságot gyűjtöttek, hogy előrelépjenek, de izmaik és testük nem volt képes az elme akarata nélkül működni, s ezeknek a férfiaknak és asszonyoknak az akaratán úrrá lett a rettegés emléke. Fejüket rázták, többen nyíltan elsírták magukat, s elfordultak.

Az Úr odasétált hozzájuk, s kezét nyugtatóan a vállukra tette.

- Nem kell, hogy szégyenkezzetek a félelmeitek miatt. Használjátok ki az erejét. Réges-régen úgy gondoltuk, hogy meghódítjuk a világot, hogy uralkodni fogunk azok felett a gyenge népek felett, akik önmaguk nem képesek az uralkodásra. Erőnk és seregeink létszáma hatalmas volt, s közel jártunk ahhoz, hogy megvalósítsuk célunkat. A sardanok egyetlen módon tudtak minket legyőzni, úgy, hogy szétrobbantották magát a világot: szétrobbantották négy különálló részre. A káosz ereje megosztott minket, s így a sardanok kezére jutottunk, akik bezártak minket az általuk teremtett félelmetes börtönbe - a Labirintusba. Abban „bízunk”, hogy onnan majd „megzabolázva” kerülünk ki.

Ki is jöttünk, de a szörnyű szenvedések, melyeket el kellett viselnünk, nem gyengítettek és lágyítottak meg minket, ahogy azt az ellenségeink eltervezték. A tűz amin átmentünk éles, hideg acéllá kovácsolta népünket. Pengévé, mely keresztülhasít ellenségeinken, pengévé, mely elnyeri a hatalmat számunkra.

Menjetek vissza! Menjetek vissza a dolgokra! Mindig az lebegjen a szemetek előtt, mi lesz majd, ha visszatérünk a világokba! S a háttérben emlékezzetek arra, ami volt!

A patrynok megnyugodtak, s már nem szégyenkeztek. Figyelemmel kísérték, ahogy a

Lord belép a Labirintusba, látták, amint átmegy a Kapun, rendíthetetlen léptekkel, s istenként tisztelték és imádták őt.

A Kapu lendületet vett, hogy becsukódjon mögötte. A Lord egy határozott utasítással megálljt parancsolt neki. Egy fiatal férfit pillantott meg, aki a Kapu mögött feküdt, arccal a földre borulva. Az izmos, rúnákkal teletetovált testet szörnyű sebhelyek éktelenítették - olyan sebek helyei, melyeket a fiatal férfi saját mágikus ereje segítségével gyógyított be, de amelyek láthatólag majdnem teljesen felemésztették az életerejét. A Lord gondterhelten vizsgálta meg a fiatal patrynt, s nem látta jelét, hogy lélegezne.

Lehajolt, kezével megpróbálta kitapintani az erek lüktetését a fiatal férfi nyakán. Hirtelen egy mély morgó hang riasztotta meg. Egy bozontos fejet látott felemelkedni a fiatalember válla mellett.

Egy kutya, konstataálta a Lord döbbenetén.

Az állat maga is súlyos sérülésektől szenvedett. Bár a morgást fenyegetőnek szánta, s minden erejével a fiatal férfit próbálta védelmezni, szerencsétlen kutya nem tudta megtartani a fejét. Pofája tehetetlenül csuklott vérző mancsaira. A morgást azonban nem hagyta abba.

- Ha bántani merészeled - jelezte a morgás-, még nem tudom, hogyan, de megtalálom a módját, hogy darabokra szedjelek!

A Lord halványan elmosolyodott, ami ritkán fordult elő vele, odanyúlt, és gyengéden megsimogatta a kutya puha szőrét.

- Nyugodj meg, kis barátom! Nem akarom bántani a gazdádat!

A kutya úgy döntött, hisz neki, hasra fordult, sikerült felemelnie a fejét, és orrát odadörgölte a fiatalember nyakához. A hideg orr érintésére a fiatal patryn magához tért. Felnézett, megpillantotta maga mellett a különös alakot, s ösztöne és akarata erejével, mely a túlélést biztosította számára, megpróbált talpra állni.

- Nem kell a fegyvered után nyúlnod, fiam - biztosította a Lord. - Már az utolsó Kapu előtt állsz. Mögötte ott vár egy új világ, a béke világa, a biztonság világa. Én vagyok annak a világnak az Ura. Köszöntelek téged.

A fiatalembernek sikerült négykézlábra állnia. Bizonytalanul felemelte a fejét és kitekintett a Kapun keresztül. Tekintete fátyolos volt, alig fogott fel valamit a világ szépségéből. De lassan mosoly öntötte el az arcát.

- Megcsináltam! - suttofta rekedten, vértől duzzadt ajkakkal. - Legyőztem őket!

- Ezek voltak az én szavaim is, amikor én álltam ez előtt a Kapu előtt. Hogy hívnak?

A fiatalember köhögött, s nyelt egyet, mielőtt válaszolni tudott volna.

- Haplo.

- Illik rád ez a név. - A Lord átkarolta a fiatalember vállát - Hadd segítsek!

A Lord legnagyobb meglepetésére Haplo elhárította a segítséget. - Nem. Egyedül... a magam lábán... akarok... átjutni.

A Lord nem válaszolt, csak szélesebben mosolygott. Felállt és arrébb lépett. Haplo fájdalmában összeszorította a fogát, s megpróbált felegyenesedni. Egy pillanatra megtorpant, szédüléssel küszködött. A Lord attól félt, hogy visszaesik, s tett egy lépést a fiatalember felé, Haplo azonban kinyújtotta a kezét, és hátrébb hessegette.

- Kutya! - szólalt meg rekedten. - Hozzám!

Az állat erőltlenül felállt, és odasántikált a gazdájához. Haplo a fejére tette a kezét, amíg visszanyerte az egyensúlyát. A kutya türelmesen várt, tekintetét Haplóra szegezte.

- Menjünk! - mondta a fiatal férfi.

S egyik erőtlen lépéssel a másik után kutya és gazdája elindultak a Kapu felé. A Nexus Ura elképedten lépett hátra. A patrynok a túloldalon nem tapsoltak vagy örvendeztek, amikor a fiatalember feltűnt, hanem tiszteletteljes csenddel köszöntötték. Egyikük sem ajánlotta fel a segítségét, bár mindenki láthatta, hogy minden egyes lépés mekkora

fájdalmat okoz a fiatal férfinak. Mindannyian tudták, hogy mit jelent az, ha valaki önerejéből vagy esetleg csak egy közeli barátja segítségével jut át az utolsó kapun.

Haplo ott állt a Nexuson, s pislognia kellett a vakító napfényében. Felsőhajtott és összeesett. A kutya nyüszítve nyalogatta gazdája arcát.

A Lord odasietett a fiatalemberhez, és letérdelt mellé. Haplo nem vesztette el az eszméletét. A Lord megfogta az elfehéredett, hideg kezét.

- Sohase felejts! - suttogta a Lord, és a szívéhez emelte a kezét.

Haplo felnézett a Nexus Urára és elmosolyodott...

- Nos, kiskutyám - mondta a Patryn, s egy utolsó vizslató pillantást vetett a hajóra -, azt hiszem, készen állunk. Mit szólsz hozzá, barátom? Te is készen állsz?

Az állat a fülét hegyezte. Aztán hangosan felvakkantott.

- Jól van, jól van. A Lord áldását adta ránk, s ellátott minket utasításokkal. Most lássuk, hogy tud repülni a madárka.

Előrenyújtotta a kezét, s a kormánykőre helyezte, aztán elkezdte felolvasni az első rúnákat. A kő - mágikus ereje segítségével - felemelkedett a padlóról, s megállt Haplo tenyere alatt. A férfi ujaiból kék fény csapott elő, a kezére tetovált rúnákból pedig vörös fény áradt.

Haplo átadta a hatalmát a hajónak, mágikus erejét beszívták a hajódeszkák, érezte, ahogy az a sárkánybőrvtorlákba szivárog, mint a vér, magában hordozva az irányításhoz és védelemhez szükséges életet és erőt. Gondolatban felemelkedett, s a gondolat magával vonta a hajót. A hajótest lassan felemelkedett, s eltávolodott a földtől.

Útnak indultak. Haplo tekintetével, gondolataival és mágikus hatalmával irányította a járművet, mely felemelkedett, s a mágikus erő segítségével az elf tervezők képzeletét sokszorosan meghaladó sebességgel szelte a levegőt, fent, magasan a Nexus fölött.

A kutya gazdája lábánál kuporogva szuszogott, s átadta magát a repülésnek. Talán az első utazására emlékezett a Kapun keresztül, arra az utazásra, amely kis híján végzetesnek bizonyult.

Haplo a hajót tesztelte, próbálgatta. Könnyeden siklott a Nexus felett, s Haplo élvezte a különleges városképet, mely madártávlatból (vagy sárkánytávlatból) tárult a szeme elé.

A Nexus rendkívüli alkotás volt, csodálatos mű. Széles, fák szegélyezte sugárutak ágaztak szét a központból, mint a küllők a kerékben, egészen a távoli Határmezsgye homályba vesző horizontjáig. Kristályból és márványból, acélból és gránitból készült mesés épületek emelték az utcák fényét. Parkok és kertek, tavak és medencék szolgáltattak csodálatos helyszínt a sétához, gondolkodáshoz és elmélkedéshez. A messzi távolban, a Határmezsgye közelében, zölden hullámzó mezők és dombok terültek el, megművelésre várva.

Ezt a talajt azonban egyetlen eke sem szántotta. Egy ember sem sétálgatott a parkokban. Az utcát nem töltötte be a közlekedés nyüzsgése. A rétek, a parkok, a sugárutak és az épületek mind üresen álltak, élettelenül, várakozón.

Haplo a Nexus középpontja fölé kormányozta a hajót, ott körözött felette, a hatalmas kristálypalota felett, amely a Nexus legmagasabb épülete volt, s melyet az ő ura saját rezidenciájának használt. A kristálytoronyokban a Nexus Ura megtalálta azokat a könyveket, melyeket a sardanok hagytak hátra, könyveket, melyek a Pusztulás és a négy új világ történetét beszélik el. Könyveket, melyek a patrynok bebörtönzéséről szóltak, és a sardanok reményeiről hogy ellenségeiknek ezzel a megválthatást kínálják. A Nexus Ura megtanulta elolvasni ezeket a könyveket, s hamarosan rá jött, hogy népét a sardan árulás taszította a szenvedésbe. Miközben a könyveket olvasta, a Lord kiöltötte saját bosszútervét. Haplo meglengette a hajó szárnyait ura tiszteletére.

A sardanok úgy gondolták, hogy ezt a csodálatos földet a patrynok lakják majd - persze

csak a „megzabolázásuk” után. Haplo magában elmosolyodott, kényelembe helyezte magát a székekben. Elengedte a kormánykötvet, s csak a gondolataira hagyta a hajó irányítását. A Nexus hamarosan benépesül, de nem csak a patrynok által. Hamarosan otthont nyújt majd elfeknek, embereknek, törpéknek - az alacsonyabbrendű fajoknak. Amint átszállították az új lakókat a Halálkapun, a Nexus Ura elpusztítja a négy átkozott világot, amit a sardanok teremtettek, s visszatér a régi rend. Kivéve, hogy a patrynok uralkodnak majd, ahogy ez őket megilleti.

Ezeknek az utaknak a során Haplo egyik feladata az volt, hogy körülnézzen, lakják-e sardanok a négy új világ valamelyikét. Haplo azon kapta magát, hogy abban reménykedik, bár csak többet találna belőlük, legalábbis ne csak ezt az egyetlen Alfredet, ezt a szálanomra méltó félistenek szégyenét, akivel az Arianuson került szembe. Azt kívánta, bárcsak az egész sardan faj jelen lenne, hogy lássa saját szálanom pusztulását.

„És miután a sardanok látták, hogyan dől romba minden, amit építettek, miután látták, hogy azok az emberek, akiket ők uralkodásra szántak, hogyan kerülnek a mi hatalmunkba, akkor jön majd el a megtorlás ideje. Akkor majd őket küldjük be a Labirintusba” - gondolta.

Haplo tekintete a káosz vörössel sávozott fekete örvénylésére vetődött, amely az ablak távoli sarkából látszott. Félelem átszötte emlékek szűrődtek át a felhőkön keresztül, hogy csontvázkezeikkel belémarkoljanak. Visszaszorította őket, gyűlöletét használva fegyverként. Maga helyett a sardanokat látta szenvedni, látta, hogy alulmaradnak, ott, ahol ő győzött, s látta, hogy meghalnak, ott, ahol ő megmenekült.

A kutya éles, figyelmeztető vakkantása rázta fel sötét álmaiból. Haplo észrevette, hogy bosszúszomjas elmékedése közepette majdnem berepült a Labirintusba. Sietve rátette a kezét a kormánykőre, és hirtelen visszafordította a hajót. A Sárkányszárny utat vágott a Nexus kék egén, s lerázta magáról a sötét mágia utána kapaszkodó tekergő indáit, melyek magukhoz akarták ragadni.

Haplo tekintetét és gondolatait a csillagtalan égre irányította, az átjáró irányába, a Halálkapu felé.

9. FEJEZET

CAHNDAR, KELENTPART, EQUILAN

PAITHANNAK MÉG SOK DOLGA VOLT, hogy felkészítse a karavánt az utazásra, s az öregember vészjósló szavai teljesen kimentek a fejéből. A Királynő Városának, Cahndarnak, a határában találkozott Quintinnel, az ottani kapcsolatával. A két elf átnézte a poggyászkocsit, meggyőződtek róla, hogy a kosarakba csomagolt nyilpuskákat, nyilpisztolyokat és raztarokat szoroson odakötötték a tyronokhoz(17). Paithan felnyitotta a kosarak fedelét, ránézett a játékokra, amiket a kosarak tetejére szórtak, s különösen odafigyelt, hogy látja-e az elrejtett fegyvereket valahol kikandikálni alóluk. Úgy tűnt, minden rendben van. A fiatal elf gratulált Quintinnek a remek munkához, és megígérte, hogy szól majd néhány szót az érdekében a nővérénél.

Mire Paithan és a karaván útra készen állt, az óravirágok már azt jelezték, hogy a dologidő a végére jár, s közeleg a ciklusközép. Paithan elfoglalta a helyét a menet elején, s szólt a vezetőnek, hogy indulhatnak. Quintin a vezértyron háttára ült, a szarvak közti nyeregbe. A szolgálók hosszas hízelgéssel és nyájaskodással rávették a többi tyront, hogy sorakozzanak fel a vezetőjük mögé. A karaván útját vette a dzsungel mélyébe, s hamarosan messze maga mögött hagyta a civilizált területeket. Paithan sebes tempót

diktált, s a karaván jó időt tartott. Az elfek és az emberek földjét összekötő utakon nagy volt a forgalom, bár ez kissé csalóka volt. A birodalmak közti kereskedelem jövedelmező vállalkozásnak bizonyult. Az emberek földje nyersanyagokban gazdag - tikfa, pengefa, venyige, élelmiszerek. Az elfek ezekből az alapanyagokból használható termékeket tudtak készíteni. A birodalmak között nap mint nap közlekedtek karavánok.

Ezekre a karavánokra a legnagyobb veszélyt ember tolvajok, a dzsungel állatai és a mohaágyak közti függőleges szakadékok jelentették. A tyronok azonban különösen jól tudtak közlekedni a nehéz terepeken. Ez volt a fő oka, hogy Paithan választása rájuk esett, számos hátrányuk ellenére. Sokan, különösen az emberek nem tudtak bánni az érzékeny tyronokkal, akik gombóccá gömbölyödve duzzogtak, ha valaki megsértette az érzéseiket. A tyronok mindenhol képesek voltak közlekedni: átmásztak a mohaszőnyegen, felmásztak a fákra, s hálójuk segítségével keresztüljutottak a szakadékok felett is. A tyronok által szőtt háló olyan erős, hogy néhány helyen az elfek állandó híddá alakították ezeket a szakadék fölötti hálókat.

Paithan már sokszor megtette ezt az utat azelőtt. Ismerte a veszélyeket, és fel is készült rájuk. Épp ezért nem is nagyon idegeskedett miattuk. A rablók nem nagyon aggasztották. A karaván igen nagy volt, s alaposan felszerelték elf fegyverekkel. Az ember tolvajok magányos utazókra vadásztak, általában a saját fajtájukból. Bár tudta, hogy ha a rablók rájönnének, mit is szállítanak valójában, sokat kockáztatnának, hogy megszerezzék. Az emberek nagyra értékelték az elf fegyvereket - különösen az „intelligens” fajtákat.

Az elf nyílpuska, például, az emberek számszerűjára hasonlított: olyan löfegyver volt, melyben a fa szára egy íjat erősítettek, s egy speciális szerkezet húzta meg, illetve eresztette ki az íjhúrt. A lövedék, amit kilőtt, egy mágikus intelligenciával felruházott nyílveendő volt, mely vizuálisan érzekelte a célpontot, és magától feléje vette az irányt. A mágikus nyílpisztolyt, a nyílpuska sokkal kisebb változatát, hüvelyben a csípőre akasztva hordták, s egy kézzel is el tudták löni. Sem az emberek, sem a törpék mágikus tudománya nem volt képes intelligens fegyvereket előállítani, ezért a tolvajok a feketepiacon igencsak megkérhették az árát.

Paithan azonban megtette a megfelelő óvintézkedéseket a rablók ellen. Quintin (egy elf, aki már Paithan csecsemő kora óta a családnak dolgozott) saját kezével töltötte meg a kosarakat, és csak Paithan meg ő tudták, hogy valójában mi rejlik a babák, kishajók és dobozba zárt krampuszok alatt. Az ember szolgák, akiknek az volt a feladata, hogy a tyronokat vezessék, úgy tudták, egy rakomány gyermekjátékot szállítanak, s fogalmuk sem volt róla, hogy ezek inkább halálos játékok, felnőtt férfiaknak.

Titokban Paithan az egész célcót felesleges macerának tartotta. A quindiniar fegyverek a legjobb minőségűek voltak, s sokkal jobban kidolgozottak a közönséges elf gyártmányoknál. Minden quindiniar nyílpuska tulajdonosa kapott egy egyedi jelszót, amellyel aktiválhatta a mágiát, s ezeket a jelszavakat csak Paithan ismerte, ő árulta el a vásárlóknak. Calandra azonban meg volt győződve róla, hogy minden ember kém, tolvaj és gyilkos, s csak a lehetőségre vár, hogy lophasson, rabolhasson, fosztogathasson és valamilyen zsákmányra tegyen szert.

Paithan megpróbált rámutatni nővérének, hogy nem gondolkodik racionálisan: egyfelől elismeri, hogy rendkívül értelmesek és okosak, másfelől azonban alig tartja őket többre az állatoknál.

„Az emberek valóban nem sokban különböznek tőlünk, Cal” - jegyezte meg Paithan egy emlékezetes alkalommal.

Soha többet nem próbálkozott ezzel érvelni. Calandra annyira megrémült ettől a liberális hozzáállástól, hogy komolyan elgondolkodott rajta, hogy megtiltja Paithannak, hogy ismét az emberek földjére tegye a lábát. Annak a lehetőségnek a fenyegető réme, hogy ezentúl otthon kell maradnia, épp elég volt Paithannak, hogy örökre ejtse a témát.

Az utazás első szakasza nem jelentett nehézséget. Az egyetlen akadályt a Kithni-öböl képezte, az a hatalmas víztömeg, amely az elfek és az emberek földjét választotta el egymástól messze nyugorottra. Paithan felvette az út ritmusát, élvezte a feladatot, és azt, hogy újra saját maga lehetett. A fák smaragdzöld színekben pompáztak a napfényben, a levegőben milliárdnyi virág illata kavargott, s néha-néha rövid záporok hűtötték le a forró levegőt. Egyszer-kétszer megütötte a fülét valamiféle motozás hangja az út menti erdőből, de nem sokat törődött a dzsungel lakóival. Miután már szembekerült egy sárkánnyal, Paithan úgy érezte, mindenre fel van készülve. Ekkor kezdtek el motoszkálni a fejében az öregember szavai.

A végzet általad jön el!

Egyszer, amikor Paithan még kicsi volt, egy méhecske repült a fülébe. Az állatka veszett zümmögése majd az örületbe kergette, míg végre a mamája kiszabadította a füléből. Csakúgy, mint annak a szerencsétlen méhecskének a hangja, Zifnab jövendölése is Paithan fejében zúgott, újra és újra a gondolataiba hasított, és semmit sem tudott tenni, hogy megszabaduljon tőle.

Megpróbálta nevetéssel elütni a dolgot. Végül is, az öregemberből csak úgy dőlt a rengeteg zagyvaság, akár a csapból a víz. De éppen mikor már meggyőzte volna magát, Paithan szemei előtt megjelent a varázsló tekintete: egy tiszta, értelmes és kimondhatatlanul szomorú tekintet. Ez a szomorúság volt az, ami zavarta Paithant, s borzongással töltötte el, melyről édesanyja azt mondta volna: olyasvalaki borzongása, aki a saját sírja előtt áll. Felszínre törtek az emlékei az édesanyjáról, s Paithannak eszébe jutott, az öregember azt mondta, az édesanyja újból látni szeretné a gyermekeit. Paithan szomorúságot érzett, félig édes, félig keserű, és büntudattal telt fájdalmat. Mi van, ha mégis igaz, amiben az apja hisz? Mi van, ha ennyi év után Paithan valóban találkozhat az édesanyjával? Halkan füttyentett és megcsóválta a fejét.

„Sajnálom, mama. Azt hiszem, nem lennél elragadtatva.”

Az édesanyja azt akarta, hogy tanuljon, azt szerette volna, hogy mindegyik gyermeke tanult legyen. Elithenia gyári varázslónőként dolgozott, amikor Lenthán, Quindiniar találkozott vele, és a szívébe zárta. Elithenia közismerten az egyik legszebb nő volt Equilanon, s Lenthán soha nem tudta megérteni, miért nem érezte jól magát a nemesi társaságban.

- A ruháid a legfinomabb anyagból készülnek, kedvesem. Az ékszereid a legdrágábbak közül valók. Mi van ezeknek a hölgyeményeknek és, uraságoknak a birtokában, amitől magasabb rangúak lesznek, mint a quindiniarok? Csak mondd meg, és még ma megveszem neked!

- Ami nekik van, azt nem lehet megvenni - válaszolta a felesége szomorú vágyakozással a hangjában.

- Mi lenne az?

- Tudás.

És elhatározta, hogy az ő gyermekei is hozzá fognak jutni ehhez a tudáshoz.

Ezért felfogadott egy nevelőnőt, hogy olyan oktatásban részesítse a gyerekeket, amelyet csak a legmagasabb rangúak kaphattak. A gyerekek azonban csalódást okoztak. Calandra már egészen fiatal korában tudta, mit akar az élettől, és azt tanulta meg a nevelőnőtől, amire neki szüksége volt: az emberek és számok manipulálásának tudományát. Paithan nem tudta mit akar, de azt tudta, hogy mit nem: unalmas tanórákat. Amikor csak tudott, megszökött a nevelőnő elől, s ha nem sikerült, akkor is csak az lebegett a szeme előtt, hogy valahogy már túl legyen az egészen. Aleatha már igen kis korában felismerte hatalmát az emberek felett, csak kedvesen mosolygott, befészkelte magát a nevelőnő ölébe, és soha nem kellett többet produkálnia, mint hogy megtanult írni és olvasni.

Az apjuk az édesanyjuk halála után is megtartotta a nevelőnőt. Calandra küldte el később, hogy megtakarítson némi pénzt, s ez egyben tanulmányaik végét is jelentette.

„Nem, azt hiszem, a Mama nem lenne túlságosan elragadtatva tőlünk” - gondolta Paithan, s megmagyarázhatatlan büntudat töltötte el. Mikor rájött, min is elmélkedett, szégyenkezve elnevette magát, és megcsóválta a fejét. - „Nekem is az agyamra fog menni ez a dolog, mint szegény Apának, ha nem verem ki sürgősen a fejemből.”

Hogy elterelje gondolatait, és megszabaduljon a kellemetlen emlékektől, Paithan felmászott a vezértyron szarvaira, és beszélgetésbe elegyedett a vezetővel, egy igen értelmes elfel, aki rengeteg tapasztalattal rendelkezett a világról. Csak bánatidőben, a zuhatag óráját követő első ciklusban jutott ismét eszébe Zifnab és a jóslata, s legközelebb csak közvetlenül azelőtt, mielőtt álomba merült.

Az út Kelentportba a kompikötőbe, nyugalmasan telt, esemény nélkül, és Paithan teljesen megfeledkezett a jóslatról. Az utazás öröme, a korlátlan szabadság féktelen érzése, az otthon fullasztó légköre után, jókedvvel töltötte el a fiatal elfet. Néhány úton töltött ciklus után már szívből nevetett az öregemberen és az örült képzelgésein, s amikor pihenőt tartottak, Zifnabról szóló történetekkel traktálta Quintint. Paithan alig tudta elhinni, hogy már megérkeztek a Kithni-öbölhöz. Hihetetlenül rövidnek érezte az utazást.

A Kithini-öböl egy hatalmas tó, mely határvonalat húz Thillia és Equilan között, s útjuk során itt akadtak meg először. Az egyik komppal valami probléma volt, így csak egyet lehetett használni. Karavánok sora várakozott a mohaszőnyeggel borított parton, mind a túlpartra szerettek volna átjutni.

Amikor megérkeztek, Paithan előre küldte a vezetőt, hogy tudakolja meg, mennyit kell várniuk. Quintin egy sorszámmal tért vissza, s azt mondta, valamikor a következő ciklus folyamán valószínűleg át tudnak majd kelni.

Paithan megvonta a vállát. Igazából nem sietett annyira, s úgy tűnt, az emberek megpróbálták a legjobbat kihozni a kellemetlen szituációból. A kompikötő lassan egy sátortáborra kezdett hasonlítani. A karavánokban utazó emberek fel-alá mászkáltak a városban, nézelődtek, megosztották egymással a híreket, és megvitatták a piac aktuális helyzetét. Paithan látta, hogy a szolgálai letelepedtek és falatozni kezdtek, a tyronokat megsimogatták és megdicsérték, és biztosították a rakományt. Paithan minden feladatot ráhagyott a rátermett elf vezetőre, s elindult, hogy ő is részt vegyen a mulatságban.

Egy vállalkozó szellemű elf gazda hallván, mi történt a karavánokkal, felpakolt néhány hordónyi jeges(18) házi borgin-párlatot egy szekérre, és lesietett a városba. A borgin préselt szőlőből készült erős szeszes ital, melynek erejét erjesztett tohabból nyert folyadékkal növelték. Tüzes aromájával mind az emberek, mind az elfek körében igencsak kedvelt italnak számított. Paithan különösen kedvelte, s mikor látta, hogy egy kisebb tömeg gyülekezik a hordó körül, ő is csatlakozott hozzájuk.

Paithan sok régi barátját fedezte fel az ott ácsorgók között, akik lelkesen üdvözölték a fiatal elfet. A karavánok sokszor találkoztak az utakon, s gyakran a nagyobb biztonság érdekében és a jó társaság reményében szövetkeztek egymással. Az emberek és az elfek mind helyet szorítottak Paithannak és a kezébe nyomtak egy hűvös, gyöngyöző itallal teli korsót.

- Pundar... Ulaka... Gregor... örülök, hogy ismét összefutottunk. - Az elf üdvözölte régi társait, s bemutatott azoknak, akiket nem ismert. Leült egy ládára a Gregor nevű nagydarab, vörös hajú, bozontos szakállú ember mellé, belekortyolt a borginba, s hálát rebegett magában, hogy Calandra most nem láthatja.

Aztán néhányan udvariasan érdeklődtek ő és a családja hogyléte felől, s Paithan hasonlóan udvariasan válaszolt.

- Mit szállítasz? - kérdezte Gregor, s egy hajtással ledöntötte az egész korsó italt.

Elégedetten böfögött, s a gazda felé nyújtotta a korsót, újabb adagra várva.

- Játékokat - válaszolta Paithan és elvigyorodott.

Elismerő nevetés és cinkos kacscintások.

- Akkor észaragra megy a szállítmány, nemdebár - állapította meg egy ember, akit Hamish néven mutattak be.

- Nos, valóban - lepődött meg Paithan. - Honnan tatállad ki?

- Úgy hallottuk, odafent most nagy szükség van „játékokra” - mondta Hamish.

A nevetés elhalt, s az emberek szomorúan bólogattak. Az elf kereskedők meglepettnek tűntek, s követelték, hogy valaki velük is közölje, mi a helyzet.

- Háború a Tengeri Királyokkal? - próbálkozott Paithan, és újból odanyújtotta a korsóját. Ez a hír nagyon feldobná Calandrát. Visszaküld majd egy postapipet a nagy újsággal. Ha létezik valami, ami jókedvre derítené Calandrát, akkor az az emberek közti háború híre. Már szinte hallotta, ahogy a nyereséget számolgatja.

- Nem - felelte Gregor. - A Tengeri Királyoknak megvan a maguk baja, ha igaz, amit hallottunk. Ismeretlen emberek szelik át a Zúgó Tengert kezdetleges hajóikon, s kötnek ki a Tengeri Királyoknak parti vidékein. A Tengeri Királyok először befogadták a menekülteket, de mind többen és többen jöttek, s most már egyre nehezebben tudnak ellátni ennyi embert.

- Megtarthatják őket - vetette közbe egy másik kereskedő ember - Nekünk Thilliában megvan a magunk problémája anélkül is, hogy idegeneket fogadnánk be.

Az elf kereskedők elmosolyodtak, a kívülről elégedett mosolyával, mint akiket az egész ügy nem érint, hacsak nem üzleti szempontból. Még több ember bevándorlása csak még jobban fellendíthetné a boltot.

- De... honnan jönnek ezek az emberek? - érdeklődött Paithan. - A kereskedők parázs vitába kezdtek, melynek csak Gregor kijelentése tett pontot a végére:

- Én meg tudom mondani. Személyesen beszéltem velük Azt mondják, egy Kasnar nevű birodalomból jöttek, amely tőlünk messze észaragra esik, a Zúgó Tengeren is túlra.

- Miért menekülnek el az otthonukból? Háború folyik arrafelé? - Paithan arra gondolt, milyen nehéz lesz olyan hajót bérelni, amelyik őt és rakományát olyan messzire elviszi.

Gregor a fejét rázta, vörös szakálla a mellét verdeste.

- Nem háború - mondta komor hangon. - Pusztulás. Teljes pusztulás.

Halál, romlás és pusztulás.

Paithan úgy érezte, mintha a sírján taposnának, a lábában és a kezében hevesen kezdett lüktetni a vér. Bizonyára borgintól van, győzködte magát, és gyorsan letette a korsót.

- Mi okozza? Talán a sárkányok? Ezt nem hiszem. Mióta támadnak meg sárkányok telepeseiket?

- Nem, még a sárkányok is elmenekülnek ez elől a rémség elől.

- Hát akkor mi?

Gregor komoly arccal nézett körbe.

- Titánok.

Paithannak és a többi elfnek egy pillanatra elakadt a szava, aztán nevetésben törtek ki.

- Gregor, te vén hazudozó! Már majdnem rászédted! - Paithan egy könnycseppet törölt ki a szeméből. - Én fizetem a következő kört. Még hogy menekültek meg szerencsétlenül járt hajók!

Az emberek hallgattak, arckifejezésük elsötétült Paithan látta, hogy rémült pillantásokat váltanak, és visszafojtotta a nevetést.

- Jól van, Gregor, a tréfa az tréfa. Rászédted. Elismerem, már számolgattam a pénzemet.

- Honfitársai felé intett. - S nem csak én, azt hiszem, mindannyian. Szóval most már elég.

- Attól félek, ez nem tréfa, barátaim - mondta Gregor. - Magam beszéltem ezekkel az

emberekkel. Láttam a rémületet az arcukon, és hallottam a hangjukon. Hatalmas teremtmények lepték el a földjeiket, akik messze északról jöttek, s akiknek a teste és arca a mienkhez hasonló, de magasságuk a fák fölé ér. Csupán a hangjukkal sziklákat repesztenek meg. Embereket kapnak fel a tenyerükbe, s halálra rázzák őket vagy az öklükkel csapják agyon. Nincs fegyver, amely meg tudná állítani őket. A nyílvezzőink találata annyi nekik, mint nekünk a szúnyogcsípés. Kard nem hatolhat át vastag irhájukon, de ha mégis, egyetlen penge sem képes megsebezni őket

Gregor szavai mindenkit lesújtottak. Mindannyian néma csendben figyelték, bár néhányan még mindig hitetlenkedve csóválták a fejüket. Más karavánok tagjai, akik látták a komor gyülekezetet, odamentek hozzájuk, hogy megtudják, mi folyik, és újabb rémisztő pletykákkal gazdagították a repertoárt.

A Kaszar Birodalom hatalmas volt - folytatta Gregor. - És most vége. Teljesen elpusztították. Az egykor tekintélyes nemzetből mára csak egy maroknyi ember maradt, akik csónakokon menekültek el a Zúgó Tengeren keresztül.

A gazda látta, hogy csökken az eladás, ezért gyorsan csapra vert egy újabb hordót. Mindenki felállt, hogy feltöltse a korsóját, és a beszélgetés azon nyomban felélénkült.

- Titánok? San követői? Ez csak legenda!

- Ez szentségtörés, Paithan! Ha hiszel Anyánkban(19), akkor hinned kell Sanben és követőiben is, akik a Sötétség urai.

- Persze, Umbar, mindenki tudja, milyen vallásos vagy! Ha véletlenül besétálnál Anyánk egyik templomába, minden biztonnal a fejedre omlana! Nézd, Gregor! Te egy értelmes ember vagy. Csak nem hiszel a manókban meg a kísértéfélekben?

- Nem, de hiszek a saját szememnek és fülemnek. És a saját szememmel láttam, hogy ezeknek az embereknek a tekintete szörnyű dolgokról mesél.

Paithan kitartóan fürkészte a férfit. Már évek óta ismerte Gregort, és mindig megbízhatónak tartotta, olyasvalakinek, akinek hinni lehet, s aki nem ismeri a félelmet. - Rendben van. Elhiszem, hogy ezek az emberek menekülnek valami elől. De miért veszítjük el a fejünket? Bármilyen is legyen az a dolog, valószínűleg nem tud átkelni a Zúgó Tengeren.

- A titánok...

- Vagy akármik is...

- Átkelhetnek a törpék királyságain keresztül, Grish, Klag és Thurn földjén - folytatta Gregor komoran. S hallottunk is már olyan híreket hogy a törpék háborúra készülnek.

- Persze. Háborúra ellenetek, nem pedig óriás démonok ellen. Ezért léptették érvénybe a vezetőitek a fegyverembargót.

Gregor vállat vont, a varrások majd szétepedtek testére feszülő ingén, aztán elvagyorodott s vgyora szinte kettéhasította vörös szakállal keretezett arcát.

- Akármilyen is történik, Paithan, nektek, elfeknek, nincs mitől tartanotok. Az emberek megállítják őket. Legendáink szerint a Szarvas Isten folyamatosan próbáknak vet alá minket, s olyan harcosokat küld ellenünk, akik méltó ellenfeleink a csatában. Talán ebben a küzdelemben majd visszatér az Öt Elveszett Isten, hogy a segítségünkre legyen.

A szájához emelte az italát, majd csalódott arcot vágott, és a korsót a fenekével felfelé fordította. Üres volt.

- Még egy kis borgint!

Az elf gazda elfordította a csapot, de semmi sem folyt ki rajta. Megkopogtatta a hordókat. Mindegyik lehangelően üres hangot hallatott. Az emberek sóhajtottak, felkeltek és szétszéledtek.

- Paithan, barátom - morogta Gregor. - Van egy fogadó a kompkikötő mellett. Most biztos, hogy tele van, de azt hiszem, nekem tudnak szorítani egy asztalt. - A nagydarab ember nevetve feszítette meg az izmait.

- Hogyne - egyezett bele Paithan. Vezetőjük jó ember volt, a szolgák pedig teljesen kimerültek. Úgy gondolta, nem lesz semmi gond. - Te találsz ülőhelyet, én pedig fizetem az első két kört.

- Tisztességes ajánlat.

Átkarolták egymás vállát - Gregor karja csaknem betakarta a törékeny elfet -, s a két férfi, kissé dülöngélve, eltámolygott a Földvég Fogadó felé.

- Mondd csak, Gregor - szólalt meg Paithan -, te, aki oly sokat utazol, hallottál valaha egy Zifnab nevű ember varázslóról?

10. FEJEZET

NYUGORPORT, THILLIA

PAITHAN KARAVÁNJA a következő ciklusban valóban feljutott a kompra. Az átkelés egy teljes ciklust vett igénybe, és az elf nem igazán tudta élvezni az utat: a borgin utóhatásától szenvedett.

Az elfek közismerten rossz ivók, egyáltalán nem bírják az alkoholt, és Paithan már az elején tudta, nem kellene megpróbálnia lépést tartani Gregorral. De emlékeztette magát, hogy ünnepel - Calandra nem volt ott, hogy megrovón nézzen rá, mert megiszik egy második pohár bort az ebédhez. És a borgin arra is jó volt, hogy elhomályosítsa Paithan emlékképeit az örült varázslóról és az ostoba jóslatairól, meg Gregor óriásokról szóló, nyomasztó történeteiről.

A folyamatosan forgó csörlő szüntelen kattogása, az azt tekerő öt igába fogott vaddisznó visítása és horkantásai, és az ember hajcsár állandó nógatása mind ott zakatoltak az elf fejében. A nyálkás venyigekötél, mely a kompot húzta a vízen, tovacsusszant mellette, majd a csörlőre tekeredve eltűnt. Paithan egy ponyvasátor árnyékában nekidőlt egy halom takarónak, melyet hideg borogatásként használt a kellemetlen fejfájás ellen. Figyelte, ahogy a víz eltűnik a hajótest alatt, és roppantul sajnálta magát.

A kompjárat már vagy hatvan éve közlekedett a Kithni-öböl vizén. Paithan emlékezett rá, hogy kigyerekként is látta már, amikor a nagyapja társaságában utazott - kettejük utolsó közös útján, mielőtt az öreg elf eltűnt valahol az ismeretlenben. Paithan akkor a komphajót tartotta a világ legcsodálatosabb találmányának, és borzasztóan csalódott volt, amikor megtudta, hogy ez a remek szerkezet az embereknek köszönhető.

A nagyapja hosszasan ecsetelte neki az emberek sajnálatosan rövid életük okán kialakult pénz és hatalom iránti éhségét, melyet ők ambíciónak neveznek, s mely mindenféle nagyszabású vállalkozásra ösztönzi őket. Az elfek nem késlekedtek kihasználni a komphajó-szolgáltatást, mivel az jelentősen fellendítette a két birodalom közti kereskedelmet, de azért gyanakvással szemlélték. Nem volt kétségük afelől, hogy a komphajó-szolgáltatás - csakúgy, mint az emberek legtöbb addigi próbálkozása - valahogy szerencsétlen véget ér. De addig is, nagylelkűen megengedték az embereknek, hogy szolgálják őket.

A víz megnyugtató csobogása és a borgin utóhatása a nagy melegben elálmosította Paithant. Homályosan emlékezett rá, hogy Gregor valami verekedésbe keveredett, és őt, Paithant majdnem megölték. Aztán álomba merült. Arra ébredt, hogy Quintin, a szolgafelügyelő a vállát rázza.

- Auana! Auana(20) Quindiniar! Ébredjen! Megérkeztünk a kikötőbe.

Paithan sóhajtott és felült. Egy kicsit jobban érezte magát. Bár az agya még mindig lüktetett, legalább már nem volt az az érzése, hogy ha megmozdul, menten elájul. Talpra

kászálódott, keresztültántorgott a tömött fedélzeten, s odament a szolgákhoz, akik a deszkapalánknak támaszkodtak, ahol a szikrázó napsütés akadálytalanul érte testüket. Úgy tűnt, a szolgákat nem zavarta a hőség. Nem viseltek semmi mást, csak egy ágyékkötőt. Paithan, aki halovány bőrének minden négyzetcentiméterét eltakarta, az emberek sötétbarna, szinte fekete bőrszínét figyelte, mely ismét emlékeztette a két faj között lévő óriási szakadékra.

„Callie-nek igaza van” - motyogta magában. - „Nem többek az állatoknál, s akárhová is fejlődik a civilizáció, ezen mit sem változtat. Lehetett volna annyi eszem, hogy nem megyek el Gregorral tegnap éjjel. Maradnom kéne a magam fajtájával!”

Ez a szigorú elhatározás tartott vagy úgy egy óráig, mikor is Paithan már vígan társalgott a kék-zöld foltokkal teli, feldagadt arcú és vigyorgó Gregorral, miközben a sorban állva arra vártak, hogy átnyújthassák a papírjaikat a kikötői hatóságoknak. Paithan jókedve mit sem csappant a hosszú várakozás alatt. Mikor Gregor otthagyta, mert rá került a sor a vámnál, a fiatal elf azzal szórakoztatta magát, hogy a szolgák beszélgetését hallgatta, akik nevetségesen izgatottá váltak hazájuk láttán.

Ha ennyire szeretik a szülőföldjüket, akkor miért hagyták, hogy szolgaságba adják őket?” - gondolta Paithan szórakozottan. A mohacsiga lassúságával haladó sorban ácsorgott, míg az ember vámosok egymás után tették fel ostoba kérdéseiket és a többi karaván áruja között kotorásztak. Időnként veszekedés tört ki, többnyire az emberek között, akik - ha csempészésen kapták őket - úgy viselkedtek, mintha a törvény mindenkire vonatkozna, csak rájuk nem. Az elf kereskedőknek ritkán akadt problémájuk a határon. Egy részük gondosan betartotta a törvényt, a többiek, mint Paithan is, találtak valami egyszerű, de nehezen megfogható módszert, hogy kibújjanak alóla.

Végre valahára az egyik vámos intett nekik. Paithan és a szolgafelügyelő előreterelték a szolgákat és a tyronokat.

- Mit hoznak? - a vámos alaposan szemügyre vette a kosarakat.

- Mágikus játékokat, uram felelte Paithan elragadó mosollyal.

A vámos tekintete szigorúbbá vált.

- Kissé szokatlan időpont játékok behozatalára, nem-e?

- Mire gondol, uram?

- Hát a háborúról szóló hírekre! Ne mondja má', hogy nem hallott róla!

- Semmit sem hallottam, uram. E hónapban kivel háborúznak? Strethiával talán vagy Dourglasiával?

- Ugyan, nem vesztegetjük mink a nyilainkat arra a söpredékre. A szóbeszéd óriási harcosokat emleget, akik észaragról jönnek.

- Á, azok! - Paithan vállat vont - Hallottam valami ilyesmiről, de nem sokat foglalkoztam vele. Maguk, emberek, igazán felkészültek az ilyesfajta kihívásokra, nemde?

- Hát persze - válaszolta a hivatalnok. Attól félt, valami tréfa céltáblájává válik, s szigorúan nézett Paithanra.

Az elf behízelt arcot vágott, s szavai is hasonlóképp csengtek.

- A gyerekek annyira szeretik a mágikus játékaikat. És hamarosan itt van Szent Thillia Napja. Nem okozhatunk csalódást a kiskölyköknek, ugye maga szerint sem? - Paithan bizalmaskodva előrehajolt - Ugye maga nagypapa, ha nem tévedek? Mi lenne, ha megspórolnánk a szokásos faksznit és továbbengedne?

- Igaza van, valóba nagypapa vagyok - mondta a hivatalnok, és mogorván ráncolta a szemöldökét - Tíz onokám van, egy sem idősebb négynél, és mind az én házamba lakik! No, nyissa ki azokat a kosarakat!

Paithan látta, hogy taktikai hibát követett el. Az igazságtalanul megvádoltak ártatlanságával vállat vont, és odament az első kosárhoz. Quintin - kissé túlbuzgó szolgálai udvariassággal - meglazította a szíjakat. Paithan észrevette, hogy a szolgák, akik a

közelségben állodogáltak, leplezett vidámsággal szemlélték az eseményeket, s ettől különösen kényelmetlen érzés töltötte el. Mi az ördögöt vigyorognak? Úgy viselkednek, mintha tudnák...

A vámhivatalnok felemelte a kosár fedelét. Egy halom tiritarka játék csillant meg a napfényben. A hivatalnok sanda pillantást vetett Paithanra, és mélyen beletúrt a kosárba.

Szinte abban a pillanatban hangos szisszenéssel visszarántotta a kezét, és az ujját rázta.

- Valami megharapott! - dühöngött.

A szolgák hangosan röhögtek. A felügyelő felháborodottan megcsattogtatta az ostorát, s a rend hamarosan visszaállt.

- Borzasztóan sajnálom, uram - csapta le Paithan a kosár fedelét. - Bizonyára egy dobozba zárt krampusz volt. Nem lehet leszoktatni Őket a harapdálásról. Igazán bocsásson meg!

- Maguk tényleg a gyerekeknek szánják ezeket a szörnyetegeket? - háborgott a vámhivatalnok, miközben az ujját nyalogatta.

- A szülők egy része szereti, ha van egy kis agresszív szellem a játékokban. Nem akarhatjuk, hogy a kiskölykök puhány módra nőjenek fel, nem igaz? Öö... uram... ha kérhetném, legyen nagyon óvatos azzal a kosárral! Abban vannak a babák.

A vámtiszt már nyújtotta a kezét, de némi habozás után meggondolta magát.

- Na vigyék! Tűnjenek el innen!

Paithan kiadta az utasítást Quintinnek, aki máris munkára fogta a szolgákat a tyronok gyeplőinél. Néhány szolga, bár a legutóbbi korbácsütések helye ott éktelenkedett a bőrén, még mindig önelégülten vigyorgott, és Paithan eltűnődött az embereknek azon furcsa vonásán, hogy képesek szórakozni más szenvedésének láttán. A vámosok egy gyors pillantást vetettek a rakománylevelére, és útjára engedték. Paithan övvel összefogott utazókabátjának zsebébe mélyesztette a vaklevelet, majd udvariasan bólintott a vámtiszt felé, s sietve a poggyászkocsi felé indult, amikor valaki megragadta a karját. Az elf jókedve azonnal elillant. Heves lüktetést érzett a halántékában.

- Uram? - megfordult és mosolyt erőltetett az arcára.

A vámtiszt közelebb hajolt.

- Mennyit kér tíz ilyen krampuszért?

Az utazás az emberek földjén eseménytelenül telt. Paithan egyik szolgája megszökött, de mivel felkészült erre az eshetőségre, több segítséget hozott magával, s nem igazán aggódott a többiek miatt sem. Szándékosan olyan szolgákat választott, akiknek a családja Equilanban maradt. De úgy tűnt egyiküknek fontosabb volt a szabadsága, mint a felesége és a gyerekei.

Gregor történeteinek hatására Zifnab jóslatai ismét motoszkalni kezdték Paithan agyában. Megpróbált olyan sokat megtudni a fenyegető óriásokról, amennyit csak lehetséges, és minden kocsmában talált is valakit, aki tudott némi információval szolgálni a témáról. De egyre inkább a meggyőződésévé vált, hogy az egész nem több, mint szóbeszéd. Gregoron kívül nem volt egyetlen ember sem, aki személyesen beszélt volna valamelyik menekülttel.

„Anyám nagybátyja hárommal is találkozott közülük, ötőlük hallotta, őpedig elmesélte az anyámnak...”

„A másod-unokatestvérem fia a múlt hónapban Jendiben volt, éppen akkor, amikor a hajók érkeztek, és ő mondta a kuzinomnak, hogy mondja meg az apjának, aki elmondta nekem...”

„Egy házalótól hallottam, aki ott járt...”

Paithan végül kissé megkönnyebbülten úgy döntött, hogy Gregor csak szumicukrot(21)

adott be neki. Az elf teljesen, véglegesen és visszavonhatatlanul kitörölte Zifnab jóslatát az emlékezetéből.

A karaván anélkül jutott át a Marnciniát és Ternciát elválasztó határon, hogy a határőrök akár csak egyetlen pillantást is vetettek volna a kosarakba. Unott pillantást vetettek a nyugorporti vámos által aláírt rakománylevélre és intettek, hogy menjenek tovább. Paithan élvezte az utazást, és kellemesen töltötte az idejét. Az idő különlegesen szép volt, az emberek legtöbbször pedig barátságos és udvarias. Természetesen meghallott néha egy-egy megjegyzést, hogy „nőrablók” vagy mocskos rabszolgakereskedők”, de mivel nem volt forrófejű, vagy elengedte a füle mellett ezeket a jelzőket, vagy tréfának vette, nevetett rajtuk, és felajánlotta, hogy ő fizeti a következő kört.

Paithan éppen annyira odavolt az ember lányokért, mint akármelyik másik elf, de mivel már igen sok időt töltött az emberek földjén, tudta, hogy semmivel sem növelheted jobban az esélyeidet, hogy levágják a füledet (vagy esetleg valamely más testrészedet), mint ha az emberek asszonyaival enyelegsz. Képes volt féken tartani az étvágyát, s megelégedett a csodáló pillantásokkal vagy néhány futó csókkal egy koromsötét sarokban. Ha a kocsmáros lánya az éjszaka közepén az ajtaján kopogtatott, hogy kipróbálja az elf férfiak legendás szerelmi képességeit, Paithan mindig különös figyelmet fordított rá, hogy pitymallathasadtakor kitegye a szűrét, mielőtt bárki más felébredt és észrevehette volna.

Az elf néhány héttel a tervezett érkezési időpont után érte el úticélját - a Griffith nevű kicsi és rossz hírű városkát. Ezt igen jó időnek tartotta, ha arra gondolt, milyen kockázatos volt az út a megszakítás nélkül háborúban álló thilliai államokon keresztül. Mikor megérkeztek a Dzsungelvirág Fogadóhoz, a szolgálknak és a tyronoknak helyet kért az istállóban, a felügyelőnek egy padlásszobában, magának pedig foglalt egy szobát a főépületben.

A Dzsungelvirágban láthatóan nem voltak hozzá szokva, hogy elfeket szállásoljanak el, a tulajdonos sokáig vizsgálta Paithan pénzét, még az asztal lapjához is hozzáütögette, hogy meggyőződjön róla, valóban keményfa hangja van. Mikor hallotta, hogy a pénz hangja valódi, valamivel udvariasabb lett.

- Mit mondott, hogy hívják?

- Paithan Quindiniar.

- Ahá - dörmögte a férfi. - Van a két üzenetem a maga számára. Az egyiket személyesen hozták, a másikat postapíccsel küldték.

- Igazán nagyon köszönöm - Paithan a kezébe nyomott még egy érmét.

A tulajdonos észrevehetően még sokkal udvariasabb lett.

- Bizonyára szomjas. Üljön le a teremben, rögtön hozok valamit, amivel meglocsolhatja kiszáradt torkát.

- Csak borgint ne! - Paithan a levelekkel a kezében odébb ballagott.

Az egyikről látta, hogy emberek küldték – az olcsó pergament már használták egyszer. Látszott némi próbálkozás nyoma, hogy eltüntessék az eredeti írást, de ez nem nagyon sikerült. Paithan kibontotta a koszos és foszlott szalagot, kitekerte a pergament, és némi nehézség árán olvasni kezdte az üzenetet, melyet egy hajdani adófizetési felszólítás szövegének maradványai fűszereztek.

Quindiniar! Késtél. Ez..... neked. El kellett útra ... vevők meg legyenek elégedve...
...vissza.

Paithan odasétált az ablakhoz, és a fény felé tartotta a pergament, de így sem tudta kisilabizálni, azt írják-e, hogy visszajönnek. Az aláírás egy macskakaparás: Roland Redleaf. Paithan előhalászta a megkopott hajóraklevelet, és megkereste a vevő nevét. Ott is volt, Calandra egyenes gyöngybetűivel: Roland Redleaf. Paithan vállat vont, visszatette a pergament a tokjába, és gondosan megtörölte a kezét. Sosem lehet tudni, milyen helyeken fordult meg azelőtt.

A kocsmáros egy korsó habzó sörrel sietett oda hozzá. Paithan belekóstolt, közölte a férjével, milyen kitűnő az ital, s ezzel egy életre a lekötelezte a hálás kocsmárost - de legalábbis arra az időre, amíg a pénze kitartott. Leült egy boxba, feltette a lábát a szemközti székre, hátradőlt és élvezettel tekerte ki a másik pergament.

A levél Aleathától jött.

11. FEJEZET

QUINDINIAR HÁZA, EQUILAN

KEDVES PAITHAN!

Bizonyára meglepődsz, hogy hallasz felőlem. Nem vagyok az az írogató fajta. De biztos vagyok benne, nem fogsz haragudni, ha megmondom az igazat, és elárulom, hogy pusztán az unalom vitt rá, hogy írjak neked. Őszintén remélem, hogy ez az eljegyzés nem tart soká, mert lassan megőrülök.

Igen, drága bátyám, felhagytam a „vad és kicsapongó” életmóddal. Legalábbis egy időre. Amikor „megfontolt asszonyság” válik majd belőlem, akkor érdekesebb életet is élhetek majd, csak diszkréten kell csinálni.

Ahogy azt előre láttam, küszöbön álló házasságom híre kisebbfajta botrányt kavart. A nagyasszony egy sznob vén kurva, aki kis híján mindent elrontott. Volt képe közölni Drundrunnal, hogy viszonyom volt Lord K.-val, hogy gyakran látogattam bizonyos intézvényeket Odalent, s hogy még az ember szolgálókkal is kikezdtem! Röviden, én egy szánalmas kis ribanc vagyok, aki nem érdemes arra, hogy köze legyen a Durndrunok pénzéhez, a Durndrunok házához és a Durndrun névhez.

Szerencsére, én számítottam rá, hogy valami ilyesmi fog történni, és kicsikartam egy ígéretet a „kedvesemtől”, hogy a drága mamának minden állításáról informál engem, és lehetőséget ad rá, hogy megcáfoljam. El is mesélte, mit mondott az anyja, minden alkalommal, amikor pitymallatkor eljött hozzám. Ez az egyik szokása, amiről le kell majd szoktatnom! Orn nevére! Mit csinálhat valaki ilyen istentelen korai órában? Nem tudtam mit tenni. Elő kellett bújnom. Szerencsére, más nőekkel ellentétben, én mindig jól nézek ki, amikor felkelek.

Durndrun a szalonban találtam, különösen komoly és szigorú képet vágott, éppen Calandra szórakoztatta, aki láthatólag rendkívül élvezte a helyzetet.

Magunkra hagyott minket - tudod, ahogy azt illik egy jegyespárral -, és ha hiszed, ha nem, kedves bátyám, az az ember elkezdte a fejemhez vagdosni az anyja rágalmait!

Én, természetesen, felkészülten fogadtam.

Mikor teljesen megértettem a panaszok pontos mibenlétét (és forrását), alétan estem a padlóra. (Az elájulásnak is megvan a maga művészete. Úgy kell elesni, hogy ne tegyünk kárt semmiben, és lehetőleg ne szerezzünk kék-zöld foltokat a könyökünkre. Ez nem is olyan könnyű, mint amilyennek látszik.) Mindenesetre Durndrun igencsak megrémült, s - természetesen - kénytelen volt a karjába venni, úgy fektetett a díványra.

Éppen a megfelelő időben tértem magamhoz, mielőtt még Durndrun segítségért csengethetett volna, s amint megláttam, hogy fölém hajol, gazfickónak neveztem és zokogásban törtem ki.

Ismét kénytelen volt a karjaiba venni. Sírva motyogtam valamit arról, hogy besározták a becsületemet, és hogy sohasem tudnék szeretni egy olyan férfit, aki nem bízik meg bennem, megpróbáltam eltolni magamtól, s úgy intéztem, hogy ezen igyekezetem közben a köntösöm elszakadjon, s a lord észrevette, hogy a keze olyan helyre vándorolt, ahová

nem lett volna szabad.

„Hát ezt gondolja rólam!” - A díványra vettem magam, s ahogy kétségbeesetten igyekeztem, hogy összefogjam a szakadást, gondosan ügyeltem rá, hogy még tovább tépjem. Csak egyetlen dolog aggasztott, nehogy a szolgálókért csengessen. Ezért úgy igyekeztem, hogy a zokogás ne fajuljon hisztériává.

Durndrun felállt, és én a szemem sarkából láttam, hogy küszködik magában. Kissé lecsillapodtam, elfordítottam a fejem, arany haj fűrtjeimen keresztül felpillantottam rá, s tekintetemet kedvesen rávillantottam.

„Beismerem, viselkedésem néhányak szemében felelőtlennek tűnhetett” - mondtam elcsukló hangon, - „de nekem sohasem volt nagymamám, aki felügyelt volna! Olyan sokáig kerestem valakit, akit teljes szívemből szerethetek és becsülhetek, és most, amikor megtaláltam önt...”

Nem tudtam folytatni. Arcomat a könnyáztatta párnába temettem, és kinyújtottam a kezem.

„Menjen!”, - kértem. - „Az édesanyjának igaza van. Nem érdelek meg ilyen szeretetet.”

Hát, Pait, azt hiszem, a többit már magadtól is ki tudod találni. Mielőtt még annyit mondhattam volna „házasság”, Lord Durndrun már a lábaim előtt hevert, és a bocsánatomért esedezett! Még egy csókot és egy hosszú, epekedő pillantást engedélyeztem neki, mielőtt eltakartam volna a „kincset”, melyet majd csak a nászéjszakánkon kaphat meg.

Annyira elragadta a hév, hogy még azt is találta mondani, hogy kidobja az anyját a házából! Csak hosszas, rábeszélés árán tudtam meggyőzni, hogy a nagyasszony éppolyan kedves lesz számomra, mint a saját édesanyám, akit sohasem ismertem. Terveim vannak az idős hölgygel. Ő persze nem tudja, de ő fogja fedezni az én kis „kiruccanásaimat”, amikor a házasság túlágosan unalmassá válik.

Így hát jó úton vagyok az oltár felé. Lord Durndrun kész helyzet elé állította a nagyasszonyt, közölte vele, hogy elvesz feleségül, és ha ez neki nem tetszik, akkor majd máshol fogunk élni. Ez persze semmiképpen nem történhet meg. A ház a legfőbb oka, hogy hozzámegyek. De nem izgattam magam túlágosan. Az öregasszony majomszeretettel csüng a fián, és természetesen beadta a derekát. Én mindig tudtam, hogy így lesz.

Az, esküvőt úgy négy hónap múlva tartjuk. Én reméltem, hogy hamarabb, de vannak bizonyos formások, melyeket be kell tartani, és Callie ragaszkodik hozzá, hogy minden az előírásoknak megfelelően történjék. Ez alatt az idő alatt nincs más választásom, mint hogy a jólnevelt, erényes kislányt játsszam, és ahogy ezt az érdekeim diktálják, otthon töltsöm a napjaimat. Biztos vagyok benne Paithan, hogy nevensz majd, amikor ezeket a sorokat olvasod. De biztosíthatlak, hogy az elmúlt hónapban nem volt dolgom egyetlen férfival sem. Mire eljön a nászéjszaka, addigra már Durndrun is megfelelőnek fogom tartani!

(Nem vagyok benne biztos, hogy kibírom addig. Nem hiszem, hogy feltűnt neked, de az egyik ember szolga elég jóképű darab. Nagyon jó vele beszélgetni, s még néhány állati jó kifejezést is megtanított a nyelvükön. Ha már az állatoknál tartunk, szerinted igaz, amit az ember férfiokról mondanak?)

...

Bocs, az elmosódott szövegért a végén. Callie bejött a szobámba, s a fehéreneműim alá kellett csúsztatnom a papírt, mielőtt még a tinta megszáradt volna. El tudod képzelni, mit tett volna, ha meglátja ezt az utolsó fejezetet?

Szerencsére nem kell aggódnia. Ha jobban belegondolok, nem lennék képes arra, hogy viszonyt kezdjek egy emberrel. Nem akarlak megbántani, Pait, de hogy vagy képes egyáltalán hozzájuk érni? Gondolom, ez a férfiaknál másképp van.

Kíváncsi vagy, mit keresett nálam Callie a viharidőnek ebben az órájában. Nem tudott aludni a rakétától.

Ha már a rakétáknál tartunk, az itthoni helyzet rosszról még rosszabbra fordult, mióta elmentél. A Papa és az a dilis öreg varázsló az egész dologidőt a pincében töltik a rakéták előkészítésével, estidőben pedig hátul az udvarban lövöldözik ki őket. A házat elhagyó szolgák számát illetően minden bizonnyal rekordot döntöttünk. Calnek pedig hatalmas összegeket kellett kifizetnie azoknak a családoknak, akiknek a háza tüzet fogott odalent a városban. Tudod, a Papa és a varázsló azért lövöldözgetik fel a rakétákat, hogy a „bekötött kezű ember” tudja, hol kell leszállnia!

Hát, Paithan, tudom, hogy most nevetsz a dolgon, de ez nagyon is komoly. Szegény Callie már a haját tépi idegességében, és azt hiszem, én sem állok sokkal jobban. Persze, ő a pénz és az üzlet miatt aggódik, és a polgármester miatt, aki arra szólít fel, hogy azonnal szabaduljunk meg a sárkánytól.

Aggódok szegény Papa miatt. Az az alattomos öregember teljesen elhitette a Papával ezt a marhaságot a hajóról meg arról, hogy meglátogathatja a Mamát a csillagokban. A Papa másról sem beszél. Annyira izgatott, hogy nem is eszik, s napról napra soványabb. Callie meg én tudjuk, hogy az öreg varázsló valamiben mesterkedik, talán azt tervezi, hogy meglép a Papa pénzével. De ha így is van, semmi jel sem mutat rá.

Cal már kétszer is megpróbálta lefizetni Zifnabot - vagy akárminek is nevezi magát -, több pénzt ajánlott neki, mint amennyit egy ember egész életében láthat, csak tűnjön el, és hagyjon minket békén. Az öregember megfogta a kezét, és szomorú arccal azt mondta neki: „De kedvesem, hamarosan eljön a nap, amikor a pénz semmit sem számít majd.”

„Nem számít! A pénz nem számít!” Callie már azelőtt is bolondnak tartotta az öreget, de most már meg van róla győződve, hogy dühöngő örült, és be kellene zárni valahová. Azt hiszem, meg is tenné, csak attól fél, hogyan reagálna a papa. Aztán meg ott volt az a nap, amikor a sárkány majdnem elszabadult.

Emlékszel, hogyan tartja varázslat hatása alatt azt a dögöt? (Orn tudja, hogyan és miért.) Éppen reggelihez készültünk, amikor rettenetes zűrzavar támadt odakint, a ház úgy megremegett, hogy majdnem darabjaira esett, faágak törtek le, és zuhantak a mohaszőnyegre, és az ebédlőablakban megjelent egy vörösen izzó szempár.

„Vegyél még egy süteményt, öreg!” - sziszegte egy rettenetes hang. - „Sok mézzel. Szükséged van egy kis kalóriára, vén bolond. Csakúgy, mint azoknak a kövér, szaftos husikáknak körülöttem!”

Fogai kivillantak, nyál csöpögött a villás nyelvéről. Az öregember olyan sápadt lett, mint egy kísértet. Az a néhány szolga, aki még maradt, sikítózva rohant ki az ajtón.

„Hahó!” - dörögte a sárkány. - „Gyors kaja!”

A szempár eltűnt. Az ajtóhoz szaladtunk, és láttuk, hogy a sárkány feje alácsap, s állkapcsa már majdnem csattant a szakácson!

„Ne, őt ne!” kiabálta az öregember. - „Csodálatos dolgokra képes a csirkével! Próbálkozz inkább a komornyikkal. Őt sohasem kedveltem” - mondta. Apa felé fordulva. - „Öntelt egy alak!”

„De hát,” - tiltakozott szegény Papa, - „nem engedheti, hogy felfalja a személyzetet!”

„Miért ne? - kiabált Calandra. - „Hagyja, hadd faljon fel mindannyiunkat! Mit érdekli ez magát?”

Látnod kellett volna Callie-t, Bátyuskám. Rémisztő volt. Olyan merev és kimért lett, s csak állt ott a teraszon a ház előtt, karját keresztbe fonta a mellkasán, s az arca olyan kemény volt, mint a szikla. A sárkány mintha csak játszott volna az áldozataival, úgy terelgette őket, mint a birkákat, s figyelte, ahogy a fák mögött keresnek menedéket, és rájuk vetette magát, amikor végre előmerészkedtek.

„Mi lenne, ha hagynánk, hogy megegye a komornyikot,” - kérdezte az öregember

idegesen, - „és esetleg még egy-két lakájt? Csak hogy letörjük a bika szarvát, hogy úgy mondjam.”

„Sze... szerintem ez nem jó ötlet” - dadogta a Papa, és reszketett, mint a nyárfalevél.

Az öregember felsóhajtott.

„Azt hiszem, igaza van. Nem élhetek vissza a vendégszeretetével. Milyen kár. Az elfek olyan könnyen emészthetők. És olyan könnyen lecsúsznak. Habár, nem sok kell hozzá, hogy ismét megéhezzen utána.” - Az öregember nekiállt, hogy felgyúrja az ingujját. - „Most a törpék jönnek. Sosem engedtem, hogy törpét egyen, egészen a legutóbbi alkalomig. Egész éjjel virraszthattam vele. Lássuk csak! Hogy is van ez a varázslat? Nézzük csak kell egy adag denevérguanó és egy csipet kén. Nem, várjunk csak! Összekevertem a varázslatokat”.

Kicsoszog az udvarra, halálos lelki nyugalommal a káosz kellős közepén, s valami denevértrágyáról motyog magában! Addigra már többen is odaértek a városból, fegyverrel a kezükben. A sárkány felderült a láttukra és valami olyasmit kiabált, hogy „svédasztal”. Callie a teraszon állt és sikítozott: „Faljon csak fel mindannyiunkat!” Papa csak a kezét tördelte, aztán ernyedten csuklott egy székre.

Nem szívesen ismerem be, Pait, de kitört belőlem a nevetés. Miért van ez? Bizonyára valami szörnyű hiba lehet bennem, hogy vészhelyzetben mindig nevetni kezdek. Teljes szívemből azt kívántam, bárcsak ott lettél volna, hogy segíts, de nem voltál. Papa használhatatlan volt, Cal sem volt sokkal jobb állapotban. Kétségbeesve kirohantam az udvarra, és megragadtam az öregember karját, éppen amikor a levegőbe emelte.

„Nem énekelnie kellene?” kérdeztem. - „Tudja, „pampam, pampam, Bonnie Ear!””

Ennyit értettem összesen abból az átkozott dalból Az öregember pislogott, az arca felderült. Aztán megpördült, rám bámult, és a szakálla százfelé meredt. A sárkány ezalatt a város polgárait hajkurászta a gyepen.

„Maga meg mit akar?” - dühöngött az öregember. - „Átveszi a dolgomat?”

„Nem, én csak...”

„Sose üsse az orrát varázslók dolgába,” - mondta kissé öntelt hangon, - „mert érzékenyek és könnyen megharagszanak”. Ezt egy másik varázsló mondta. Ügyes volt, sokat tudott az ékszerekről. És nem volt rossz tűzijátékban sem. De nem az a kikent-kifent Merlin volt. Lássuk csak, hogy is hívták? Raist... - nem, az a bosszantó fiatal fickó, aki állandóan köhögött és vért köpködött. Undorító. A másik meg valami Ganda-miacsoda...”

Órülten nevetni kezdtem, Pait! Nem tudtam megállni! Halvány gőzöm sem volt, miről karattyol. Annyira nevetséges volt ez az egész! Olyan gonosz vagyok!

„A sárkány!” - megragadtam az öregembert, és úgy megráztam, hogy a fogai is összeverődtek - „Fékezze meg!”

„Hát persze. Te könnyen beszélsz!” Zifnab rémült pillantást vetett rám. „Neked nem kell majd vele élned.”

Zifnab ismét felsóhajtott, majd énekelni kezdett azon a magas, reszketős hangján, mely belehasít az ember agyába. Ahogyan az első alkalommal, a sárkány most is felkapta a fejét, és az öregemberre szegezte a tekintetét. A bestia szeme fátyolossá vált, és hamarosan a zene ütemére kezdett ringatózni. Aztán hirtelen tágra nyitotta a szemét, és rémülten meredt az öregemberré.

„Uram!” - dörögte a teremtmény. - „Mit keres az udvaron hálóruhában? Nem szégyelli magát?”

A sárkány feje előrecsusszant a pázsiton, és szegény Papa feje fölé tornyosult, aki szék alatt húzta meg magát. Az emberek, amikor látták, hogy a bestia figyelme másra terelődött, készenlétbe helyezték a fegyvereiket és megpróbálták közelebb osonni hozzá.

„Bocsásson meg Quindiniar Mester” - mondta a sárkány dörgő hangon. - „Ez teljes

egészében az én hibám. Ma reggel nem sikerült elkapnom, mielőtt kijött”. - A sárkány az öregember felé fordította a fejét. - „Kikészítettem a mályvaszínű reggeli kabátját, Uram, a hajszálcsíkos nadrággal és a citromsárga ujjatlan mellénnyel...”

„Mályvaszínű reggeli kabát?” - csattant fel az öreg. - „Láttad te valaha is Merlint Camelot körül bókászni, és varázslatokat sütögetni mályvaszínű reggeli kabátban? Nem, a fűzfánfűtülőjét, nem bizony! És engem sem fogsz ilyesmin kapni...”

A párbeszéd többi részéről lemaradtam, mert meg kellett győződnöm a városiakat, hogy menjenek haza. Nem mintha különösebben ellenemre lett volna, ha megszabadulunk a sárkánytól, de teljesen nyilvánvaló volt számomra, hogy ezekkel a nyamvadt fegyverekkel nem tehetnek komoly kárt a bestiában, csak azt érhetnék el, hogy esetleg megtörik a varázslat hatását. Jut eszembe, nem sokkal ezután érkezett meg a polgármester a petícióval.

Úgy tűnik, Pait, Callie-ben ekkor megpattant valami. Mostanában teljesen átnéz a varázslón és a sárkányon. Egyszerűen úgy tesz, mintha itt sem lennének. Egy pillantást sem vet az öregemberre, és nem is beszél vele. Minden idejét az üzemben tölti, vagy bezárkózik az irodájába. Szegény Papához is alig szól egy szót. Nem mintha Papának feltűnne a dolog. Túlságosan lefoglalják a rakétái.

Hát, Pait, ennyit mára. Befejezem, mert most már le kell feküdnöm. Holnap a nagyasszonnyal teázom. Remélem, sikerül kicserélnem a csészémet az övével, hátha egy kis mérget csepegtetett bele.

Ó, majd elfelejtettem. Callie megkért, hogy tájékoztassalak: az üzlet igencsak fellendült. Pletykák keringenek valami fenyegetésről észarag felől. Bocs, hogy nem figyeltem oda jobban, de tudod, hogy mennyire untatnak az ilyen üzletről szóló beszélgetések. Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy több pénzünk lesz, de ahogy az öregember mondja, mit számít az?

Siess haza, Pait, és szabadíts ki ebből az örültekházából!

Szerető húgod,

Aleatha

12. FEJEZET

GRIFFITH, TERNCIA, THILLIA

MIKÖZBEN A HÚGA LEVELÉBE TEMETKEZETT, Paithan lépéseket halott. Érzékelte, hogy valaki belép a fogadóba, de nem foglalkozott a dologgal, amíg valaki durván ki nem rúgta a zsámolyként használt széket a lába alól.

- Épp ideje - szólalt meg egy hang az emberek nyelvén.

Paithan felnézett. Egy férfiember állt ott, és őt bámulta. Magas volt, jó felépítésű és izmos, hosszú szőke haját bőr szalaggal kötötte össze a tarkóján. Bőrét alaposan megfogta a nap, kivéve, ahol a ruhái takarták, s Paithan láthatta, hogy azokon a helyeken épp olyan világos és halovány volt, mint akármelyik elfé. A kék szempár barátságosságot és őszinteséget sugárzott, s a férfi szája megnyerő mosolyra húzódott. Rojtos bőr térdnadrágot viselt és ujjatlan bőr zubbonyt, ahogyan az emberek kedvelték.

- Quincejar? - a férfi kezet nyújtott. - Roland vagyok. Roland Redleaf. Örvendek.

Paithan a feldőlt székre pillantott, melyet Roland a terem közepére rúgott. Barbárok. De a dühöngés nem sokat változtat a dolgon. Felállt, előrenyúlt és megragadta a férfi kezét, az emberek furcsa szokása szerint, melyet a törpék és az elfek igencsak nevetségesnek tartottak.

- A nevem Quindiniar. Foglalj helyet - mondta Paithan, és visszaült az asztalhoz. - Mit iszol?

- Nagyon jól beszéled a nyelvünket. Nem selypítesz olyan idétlenül, mint a legtöbb elf. - Roland odarántott egy széket, és leült. - Te mit iszol? - megragadta Paithan korsóját, amely még majdnem színültig volt, és beleszagolt. - Valami jó kis lőre? A legtöbb ital ezen a környéken olyan, mint a majomhúgy. Hé, kocsmáros! Hozz még egy kört!

- A játékokra! - Roland a magasba emelte a korsóját.

Paithan belekortyolt az italba. Az ember egy hajtásra ledöntötte az egésztestet. Pislogott, megtörölgette a szemét, és borgőzös hangon megjegyezte:

- Nem is rossz. Te még megiszod? Nem? Akkor vállalom helyetted. Nem engedhetem, hogy kárba vesszen.

Nekiesett-a másik korsónak is, majd amikor kiürült az asztalra csapta.

- Mire is ittunk? Á, már emlékszem. A játékokra. Már épp ideje, ahogy mondtam. - Roland keresztülhajolt az asztalon, és sörszagú lehelete Paithan arcába csapódott. - A gyerekek már kezdtek türelmetlenkedni! Nem sokat tehettem, hogy kiengeszteljem a kis mókuskákat... ha érted, mire gondolok.

- Hát, nem biztos - válaszolta Paithan mosolyogva. - Kérsz még egyet?

- Naná. Kocsmáros! Még kettőt!

- Én állom - biztosította az elf a kocsmárost, amikor látta, hogy az a szemöldökét ráncolja.

Roland lehalkította a hangját:

- A gyerekek a vásárlók. A törpék. Kezdek elveszíteni a türelmüket. Az öreg Feketeszakáll majd' leszedte a fejemet, mikor megmondtam neki, hogy a szállítmány késni fog.

- Te a törpéknek adod el a... hmm... játékokat?

- Ja. Ez gondot jelent, Quinpar?

- Quindiniar. Nem, csak most már értem, hogy tudod megfizetni ezt a magas árat.

- Köztünk szólva, ezek a fattyak a dupláját is megadták volna, hogy megkapják a cuccokat. Teljesen odavannak valami óriás emberekről szóló gyermeteg tündérmesétől. De majd magad is meglátod - Roland nagyot húzott a sörből.

- Én? - mosolygott Paithan, és a fejét rázta. - Tévedsz. Ahogy kifizetted pénzt, a játék a tiéd. Nekem haza kell mennem. Mostanában nagyon sok dolgunk van.

- És mit gondolsz, hogyan fogjuk elszállítani a babákat? - Roland megtörölte a száját a kézfejevel. - A fejünkön talán? Láttam a tyronjaitokat az istállóban. Minden katonás rendben felpakolva. Elindulunk, és észre sem veszed, már vissza is értünk.

- Sajnálom, Redleaf, de ez nem volt benne az egyezésben. Fizesd ki a pénzem, aztán...

- Nem gondold, hogy érdekesnek találnád a törpék birodalmát?

A női hang Paithan háta mögött csendült fel.

- Quincetart - lendítette meg Roland a korsóját. - Bemutatom a feleségemet.

Az elf udvariasan felállt, és hátrafordult a nő felé.

- A nevem Quindiniar.

- Örvendek. Rega vagyok.

Az ember nő alacsony volt, sötét hajú és sötét szemű. Rolandéhoz hasonló rojtos bőr öltözéke csak itt-ott takarta izmos testét, igen keveset hagyott a képzelőerőre. Barna szemét hosszú fekete pillák keretezték, s tekintete rejtélyességet sugárzott. Telt ajkai kimondatlan titkokat rejtegettek. Kezet nyújtott. Paithan megfogta és ahelyett, hogy megrázta volna, ahogy azt a nő láthatólag elvárta volna, ajkához húzta és megcsókolta.

A nő arcát előntötte a pír. Keze egy pillanatig még elidőzött Paithanében.

- Látod, férjcském? Te sosem bánsz velem ilyen kedvesen.

- A feleségem vagy - vont a vállát Roland, s ezzel elintézettnek tekintette az ügyet.
- Ülj le, Rega. Mit iszol? A szokásosat?

- Egy pohár bort a hölgynek - rendelt Paithan. Átsétált a termen és odavitt egy széket az asztalhoz, majd segített Regának leülni. A nő a székbe csusszant, mozgása tiszta, gyors és határozott volt, mint egy erdei vadé.

- Bort? Hát... miért is ne? - Rega az elfre mosolygott, fejét kissé félrebiccentette, s fényesen csillogó haja csupasz vállára hullott.

- Beszélj rá ezt a Quiuspart itt, hogy jöjjön velünk, Rega!

A nő az elfre szegezte a tekintetét, és továbbra is mosolygott.

- Nem kellene kimenned valahová, Roland?

- Igazad van. Ez az átkozott sör egyenesen keresztül folyik rajtam.

Roland felállt, és kiballagott a teremből a hátsó udvar felé.

Rega egyre szélesebben mosolygott. Paithan látta az éles fogakat, melyek az ajkak között fehérlettek, s az ajkak olyan pirosak voltak, mintha áfonyalével festették volna meg őket. Kellemes érzés lehet megcsókolni...

- Szeretném, ha velünk jönne. Nincs olyan messze. Ismerjük a legjobb utat. Keresztülvág a Tengeri Királyok földjén, de lakatlan területeket. Azon a részen, ahol mi mennénk, nincsenek határőrök. Az út néha veszélyes lehet, de ön nem úgy néz ki, mint aki megijed egy kis veszélytől. - Közelebb hajolt, és Paithan orrát megcsapta egy gyenge, édeskés illat, mely a nő izzadságtól csillogó testéből áradt. Rega lassan megfogta Paithan kezét. A férjem és én már nem élvezzük egymás társaságát.

Paithan észrevette, hogy céltudatosan próbálják elcsábítani. Rá kellett jönnie, hiszen a húga, Aleatha, egyetemi szinten oktathatná ezeket a trükköket. Ez a fiatal, éretlen ember nő minden bizonnyal nagy hasznát venné egy-két leckének. Az elf nagyon szórakoztatónak találta a dolgot, és igen élvezetes programnak az úton töltött hosszú napok után. Bár elgondolkozott, hogy vajon mi készítette Regát arra, hogy belemenjen ebbe a játékba, s valahol mélyen azon is eltűnődött, vajon meg is tenné-e, amire ajánlkozik.

Sohasem jártam még a törpe birodalomban, fordult meg Paithan fejében. Mint ahogy egyetlen elf sem. Talán érdemes lenne elmenni.

Paithan előtt megjelent Calandra. képe - ajkai összepréselve, az orra fehér, a szeme villog. Őrjöngene. Legalább egy idénnyel később érne haza.

De, Cal, kérlek, hallotta önmagát. Kereskedelmi kapcsolatot létesítettem a törpékkel! Közvetlen kereskedelem! Nincsenek közvetítők, akik leszedik a sápot...

- Mondja, hogy velünk jön! - Rega megszorította a kezét. Az elfnek feltűnt, hogy Rega a nőkre általában nem jellemző erővel bír, s tenyerén a bőr durva és kemény.

- Hárman nem bírunk el az összes tyronnal - keresett Paithan valamilyen kifogást.

- Nincs mindre szükségünk. - A nő gyakorlatias volt, és értett a dologhoz. Kezét továbbra is az elfében tartotta. - Játékokat tett a tetejére, ha nem tévedek? Azoktól szabaduljon meg! Adja el! És a... hmm... értékesebb portékát pedig átpakoljuk három tyronra.

Hát, ez így jó is lenne. Paithan kénytelen volt elismerni. És a játékok eladásából befolyó pénzzel bőven fedezni tudná a visszautat a vezetőjükért, Quintinért. A nyereség talán élet venné Calandra dühének.

- Hogy is utasíthatnám vissza? - Paithan kissé megszorította Rega forró kezét.

A fogadó hátsó traktusából ajtócsapódás hallatszott. Rega elpirult, és elrántotta a kezét.

- A férjem - suttopta. - Rettenetesen féltékeny!

Roland visszafelé igyekezett a terembe, és a nadrágja elején lógó bőrszíjat csomózta. Ahogy elsétált a pult mellett, felkapott három korsó sört, melyeket a kocsmáros valaki másnak készített oda, és odavitte az asztalukhoz. Ahogy vigyorogva lecsapta a korsókat, a sör mindenre rálötyt.

- Nos, Queesinard, sikerült rávennie az én drága feleségemnek, hogy velünk gyere?
- Igen felelte Paithan, és arra gondolt, hogy Roland egyáltalán nem úgy viselkedik, mint bármelyik féltékeny férj, akivel életében találkozott. - De vissza kell küldenem a vezetőnket és a szolgálkat. Szükség van rájuk otthon. És a nevem Quindiniar.
- Jó ötlet. Minél kevesebben tudnak az utunkról, annál jobb. Nem bánod, ha Quinnekn hívlak?
- A keresztnevem Paithan.
- Jól van, Quin igyunk akkor a törpékre. A szakállukra és a pénzükre. Az egyiket megtarthatják, a másikat viszem. - Roland felnevetett. Idesüss Rega, fejezd be a szőlőlé iszogatást! Tudom, hogy ki nem állhatod.
Rega ismét elpirult. Rosszalló pillantást vetett Paithanra, félrelökte a borospoharat, áfonyapiros ajkához emelt egy korsó sört, és rutinos mozdulattal felhajította.
Mi a fene? - gondolta Paithan, és egy hajtással ledöntötte saját adagját.

13. FEJEZET

VALAHOL PRYAN FELETT

NEDVES, ÉRDES NYELV ÉS KÖVETELŐZŐ NYÜSZÍTÉS ébresztette Haplót. Azonnal felült, érzékszervei teljesen ráhangolódtak a külvilágra, bár az elméje még mindig harcolt azzal a valamivel, ami megfosztotta az eszméletétől.

A hajómban vagyok, ismerte fel.

Valóban a kapitányi priccsen feküdt - egy matracon, a hajótestbe épített fa ágykeretben. A kutya ott kuporgott mellette, szeme csillogott és a nyelvét lógatta. Láthatóan unatkozott, és úgy döntött, gazdája már épp elég ideig volt távol.

Úgy tűnt, megcsinálta. Ismét átjutottak a Halálkapun.

A patryn nem mozdult. Lassabban lélegzett, figyelt, érzett. Semmi rosszat nem tapasztalt, nem úgy, mint a legutóbbi alkalommal. A hajó egyensúlyban volt. Nem érzett semmilyen mozgást, de úgy gondolta, repülnek, mert még nem végezte el a szükséges változtatásokat a mágikus irányításon, hogy a bárka le tudjon szállni. A hajótest belsejében néhány rúna halványan izzott látszott, hogy működésben vannak, Haplo rövid tanulmányozás után megállapította, hogy ezek a levegő, a nyomás és a gravitáció ellenőrzését végzik. Furcsa. Vajon miért?

Nyugodtan feküdt tovább, és a kutya fülét vakargatta. Ragyogó napfény szűrődött be az ágya fölötti ablakon. A patryn lustán megfordult, és kíváncsian kukucskált kifelé a hajóablakon az új világra, ahová érkezett.

Nem látott mást, csak az eget, és valahol a távolban egy fényes tűzkarikát, a napot, mely a ködfátylon keresztül szórta ragyogó sugarait. Legalább ennek a világnak van napja - sőt, négy napja is. Emlékezett rá, hogy a mestere pontosan erre volt kíváncsi, s néhány pillanatig azon tűnődött, vajon a sardanok miért nem ábrázolták a napokat térképeiken. Talán azért, mert ahogy észrevette, a Halálkapu pontosan a szoláris rendszer középpontjában helyezkedett el.

Kimászott az ágyból, és a híd felé vette útját. A hajótesten és a szárnyakon lévő rúnák megvédik a hajót az ütközéstől, de bölcsebb lenne megbizonyosodni róla, hogy nem egy óriási gránitszikla előtt röpködnek.

De nem. A kormányzófülkéből kitekintve minden irányban csak a nyílt ég tárult a szeme elé, egészen a látóhatárig, alatta, felette és körülötte.

Haplo lekuporodott a földre, s szórakozottan vakargatta a kutya fülét, csak hogy az

csendben maradjon. Nem számított erre, és nem tudta, mit tegyen. Sajátos módon ezt a zöldeskék, ködös ürességet éppoly fenyegetőnek érezte, mint a szüntelenül dühöngő, kegyetlen vihart, melybe akkor került, mikor az Arianusra érkezett. A hajót körülölelő csend éppoly hangosan visszhangzott a fülében, mint a mennydörgés robaja annak idején. Igaz, a hajó most nem hánykolódott fel s alá, mint valami játékszer egy vadóc gyermek kezében, és a Halálkapun, keresztül tett utazás által megtépázott deszkákat sem verte az eső. Itt az ég felhőtlen volt, derűs... és közel-távol nem látszott semmi, leszámítva a szikrázó napot.

A felhőtlen égbolt szinte megbabonázta Haplót. Elszakította tőle a tekintetét, és átsétált a kormánykőhöz a kormányzófülkébe. Kétoldalt ráhelyezte a tenyerét, ezzel teljessé tette a kört: jobb keze a kövön, a kő a két tenyere között, bal keze a kő másik oldalán, a keze után a karja, a karja után a teste és vissza a bal kezéig. Hangosan kántálta a varázslatot. A kő kéken kezdett izzani a keze alatt, fény tört elő az ujjai közül, s láthatta saját életerejét vörösleni az ereiben. A fény annyira felerősödött, hogy tekintete már nehezen állta - pislogott egyet. A ragyogás nem szűnt, s hirtelen világoskék fénynyalábok csaptak ki a kőből mindenfelé.

Haplo rákényszerült, hogy elkapja a tekintetét, s kissé elfordította arcát, de továbbra is a követ kellett néznie, azt kellett figyelnie. Ha a navigációs sugarak valamelyike szilárd anyagba ütközik - remélhetőleg földre - visszaverődik, és visszatérve a hajóra, aktivál egy újabb rúnát a kövön, mely pirosan izzik fel. Haplo akkor abba az irányba kormányozhatja a járművét.

Bizakodva, reménytelenin várt.

Semmi.

A türelem volt az egyike azoknak a tulajdonságoknak, melyekre a Labirintus tanította meg a patrynokat - mit tanította, beléjük verte, döngölte, nyomorította. Ha valaki elveszítette a türelmét, ha megfontolás nélkül, ostobán cselekedett, a Labirintus azonnal elégtételt vett. Ha szerencséje volt, meghalt. Ha nem volt szerencséje, és túlélte a dolgot, olyan leckében részesült, mely végigkísértette élete hátralévő napjaiban. De tanulságos lecke volt. Igencsak tanulságos.

Haplo a kormánykövön nyugtatta kezét, és várt.

A kutya mellette ült, éber tekintettel nézett körbe, a fülét hegyezte, fogát villogtatta. Az idő csak múlt. A kutya a földre heveredett, mellső lábát kinyújtotta, de fejét felemelve tartotta, s továbbra is éberen figyelt, miközben tollsöprűre emlékeztető farkával a földet sepegte. Az idő csak telt tovább. A kutya ásított. Fejét a mancsára hajtotta, és szemrehányó tekintetet vetett Haplóra. Haplo várt, keze továbbra is a kövön nyugodott. A kő már régóta nem bocsátott ki kék sugarakat. Egyetlen dolgot látott csupán: a napokat, melyek úgy ragyogtak az égbolton, mint a túlhevített rézpénzek.

Haplo azon gondolkozott, vajon repülnek-e még. Nem tudta megállapítani. Mivel mágia vezérelte a hajót, a kötelek nem csikorogtak, a szárnyak nem mozogtak, a jármű semmiféle hangot nem hallatott. Haplo nem talált viszonyítási pontot, nem látott elsuhanó felhőket, nem látott földet közeledni vagy távolodni maga alatt - nem volt horizont sem.

A kutya az oldalára fordult és álomba merült.

A rúnák a keze alatt sötétek és élettelenek maradtak. Haplo érezte, hogy a félelem apró, hegyes karmai, mardossák. Próbálta meggyőzni magát, hogy bolondság, nincs itt semmi, amitől tartania kellene.

Hát éppen ez az, szólalt meg egy belső hang valahol a mélyben. Nincs itt semmi.

Lehetséges, hogy a kő nem működik?

Haplo azonnal el is vetette az ötletet. A mágia sohasem téved. Akik használják, azokkal előfordulhat, de Haplo tudta, hogy ő a megfelelő módon aktiválta a sugarakat. Elképzelte, hogy hihetetlen sebességgel száguld, bele a végeláthatatlan ürességbe. Csak repül és

repül, az útnak pedig sosem akar vége szakadni. Hogyan lehetséges, hogy a sugarak még nem értek vissza?

Eltűnődött. A fénysugár a barlang sötétjében egy bizonyos távolságig megvilágítja az utat, fokozatosan elhalványul, majd teljesen eltűnik. A fény a forrás közelében a legerősebb. De ahogy távolodik a kiindulási ponttól, egyre szétszórtabbá és halványabbá válik. Hideg futott át Haplo hátán, még a szőr is felállt a karján. A kutya felpattant, vicsorogni kezdett, torkából hangos morgás tört elő.

A kék sugarak hihetetlenül erősek voltak. Borzasztóan nagy távolságot kellene megtenniük ahhoz, hogy annyira szétszóródjanak, hogy már nem tudnak visszatérni. Vagy talán valamilyen akadályba ütköztek?

Haplo lassan levette a kezét a kormánykőről. Lehuppant a kutya mellé, és megsimogatta, így próbálta megnyugtatni. Az állat megérezte gazdája aggodalmát, nyugtalanul tekintett rá, farka a padlót verdeste - nem tudta, hogyan segíthetne.

- Én sem tudom dörmögte Haplo, és a vakítóan üres égboltot bámulta.

Életében először teljesen tanácstalan volt. Az Arianuson az életéért kellett kétségbeesett harcot vívnia, de akkor sem érezte ezt a páni félelmet, amely most kezdte a hatalmába keríteni. Számtalan ellenféllel került szembe a Labirintusban - olyan ellenfelekkel, akik sokszorta nagyobbak és erősebbek voltak nála, s néha még intelligensebbek is -, és soha nem adta meg magát a félelemnek, mely most lassanként munkálkodni kezdett benne.

- Ez örület! - mondta hangosan, és olyan hirtelen ugrott talpra, hogy megijesztette a kutyát, aki visszahőkölt, és gyorsan kitért az útjából.

Haplo végigszaladt a hajón, minden ablakon kinézett, kikukucskált minden résen és repedésen, kétségbeesetten remélte, hogy megakad a szeme valamin, bármin a végelethatalatlan, kékeszöld égbolton és azokon az átkozott, fényesen ragyogó napokon kívül. Felmászott a legmagasabb pontra, ki a hajó hatalmas szárnyaira. Az arcába csapódó szél érzése volt az első jel, amely arra utalt, hogy valóban haladnak valamerre a levegőben. Belekapaszkodott a korlátba és a hajóperemen keresztülhajolva lenézett, egyre lejjebb és lejjebb, le a végtelen kékeszöld mélységbe. Aztán hirtelen felötlött benne a gondolat, vajon valóban lefelé néz-e. Lehet, hogy felfelé néz. Az is lehetséges, hogy fejfelé repül. Lehetetlenség volt megállapítani.

A kutya a létra lábánál ácsorgott, felfelé bámult a gazdájára és nyüszített. Az állat félt felmenni. Haplo előtt megjelent egy kép, amint átesik a korláton, s csak zuhan és zuhan egyre alább, megállíthatatlanul és meg tudta érteni a kutyát, amiért nem vállalta a kockázatot. A patryn izzadságtól nedves tenyere szorosán rákulcsolódott a korlátra. Erőt vett magán, elengedte, és sietve lelépelt, vissza a földre.

Mikor leért a hidra, fel-alá kezdett járkálni, és gondolatban gyáva féregnek titulálta magát.

- A fenébe! - dühöngött, és öklével erősen rácsapott a kemény fa válaszfalra. A bőrére tetovált rúnák megvédték a sérülésektől, így a patrynnak még az az elégtétel sem adatott meg, hogy átérezze a fájdalmat. Dühében még egyszer a falba akart csapni, de egy erőteljes, éles ugatás megálljt parancsolt a mozdulatnak. A kutya a hátsó lábára emelkedett, és mancsával Haplo felé kapkodott, mintegy könyörögve, hogy hagyja abba. Haplo látta saját képét visszatükröződni az állat könnyes szemében: egy örület határán sodródott, dühöngő embert képét.

A Labirintusban történt szörnyűségek nem tudták megtörni. Akkor most miért kellene megtörnie? Csak mert fogalma sem volt, merre tart, csak mert nem tudta megkülönböztetni a fentet a lenttől, csak mert az a rettenetes érzés kerítette hatalmába, hogy vég nélkül sodródik tova ebben a kékeszöld ürességben... Na most már elég!

Haplo borzongva vett egy mély levegőt, és megsimogatta a kutya oldalát.

- Minden rendben, barátom. Már jobban érzem magam. Minden rendben.

A kutya nyugtalanul tekintett a gazdájáig, de mellső lábával visszahuppant a földre.

- Önuralom - mondta Haplo. Uralkodnom kell magamon ez a szó mellbe vágta. - önuralom. Ez a baj velem. Elvesztettem az önuralmamat. Még a Labirintusban is tudtam parancsolni magamnak. Képes voltam befolyásolni a saját sorsomat. Amikor a kaodinokkal harcoltam, a hatalmas túlerővel szemben, mikor legyőzött voltam, mielőtt még elkezdődött volna a csata, akkor is megvolt a lehetőségem, hogy tegyek valamit. Végül a halál mellett döntöttem. És akkor jöttél te - Haplo megsimogatta a kutya fejét -, és én mégis az életet választottam. De itt, úgy tűnik, nincs választásom. Semmit sem tehetek...

Vagy mégis? A pánikérzés megszűni, a jeges félelem elszállt. Hideg, józan gondolatok töltötték be a hátrahagyott úrt. Haplo odament a kormánykőhöz, és immár másodszer ráhelyezte a kezét, csak most más rúnák fölé. Kéz, kő, kéz, test, kéz. A kör ismét bezárult. Kimondta a mágikus szavakat, s a kőből minden irányba fénysugarak csaptak elő, de ezúttal más volt a céljuk.

Nem tömör anyagot - földet vagy sziklát - kerestek. Ez alkalommal Haplo szándékai szerint életjelet kutattak.

A várakozás vég nélkülinek tűnt, s Haplo már ismét úgy érezte, kezd alámerülni a félelem sötét poklába, mikor a sugarak váratlanul visszatértek. Haplo döbönt és zavart tekintettel bámult rájuk. Mindenfelől érkeztek a sugarak, minden irányból bombázták, fentről, lentől, oldalirányból, mindenhonnan áramlottak vissza a kőbe.

Ez lehetetlen, nincs semmi értelme. Hogyan vehetné körbe minden irányból - élet? Maga elé képzelte a világot úgy, ahogyan a sardanok ábráin látta - egy hatalmas gömb, amely lebeg az űrben. Csak egy irányból kellett volna jeleket kapnia, Haplo erősen összpontosított, a fénynyalábokat figyelte, és végül úgy döntött, hogy a bal válla fölül érkező sugarak az összes többinél erősebbek. Megkönnyebbülten úgy határozott, abba az irányba megy tovább.

A patryn egy újabb pont fölé helyezte a kezét a kőn, s a hajó lassan fordulni kezdett, megváltoztatva a haladási irányt. A kajüt, melyet eddig napfény árasztott el, sötétedni kezdett, a padlóra árnyékok vetültek. Amikor a fénysugár a megfelelő szögben vetült a kőre, a rávésett rúna vörösen izzani kezdett. Haladási irány meghatározva. Haplo elvette a kezét a kőről.

Mosolyogva leült a kutya mellé és felengedett. Megtett mindent, amit tudott. Valamiféle élet irányába hajóztak. A többi fénysugarat illetően Haplo csak arra tudott gondolni, hogy valami hibát követett el.

Ilyesmi nem sűrűn fordult elő vele. Úgy döntött, a körülményekre való tekintettel ez egyszer megbocsát magának.

14. FEJEZET

VALAHOL GUNIS FÖLDJÉN

„ISMERJÜK A LEGJOBB UTAT”, mondta Rega Paithannak.

Mint kiderült, nem volt legjobb út - csak egy út volt, és sem Rega sem Roland nem látta még soha életében. Egyikük sem járt a törpe királyságban, ám e tényt (akár az előzőt) gondosan elhallgatták az elf elől.

- Na és mennyire nehéz ez az út? - kérdezte egyszer Roland Regától.

- Épp annyira, mint bármelyik másik ösvény a dzsungelben.

De nem olyan volt, és néhány periódusnyi utazás után Rega kezdte úgy érezni, hogy

hibát követtek el. Pontosabban számos hibát.

Az csapás ahol egyáltalán vezetett, elég friss volt. Törpék vágták a dzsungelbe, ami azt jelentette, hogy az út jóval a hatalmas fák felső szintjei alatt vezetett, ahol az emberek és elfek otthonosabban mozogtak volna. Sötét és homályos területeken tekergett, kanyargott és kígyózott keresztül. A napfény, ha egyáltalán utat tudott törni magának, csak egy zöld növényboltozaton keresztül szűrődött le hozzájuk.

A levegő, ilyen mélyen a felső szintek alatt, mintha már századokkal ezelőtt megrekedt volna. Áporodott, meleg és párás volt. Az eső, ami fent zuhogott, odalent csak éppen szitált, felfogta a számtalan faág, levél és mohatelep. A víz nem tiszta és gyöngyöző, hanem barnás színű és erősen mohaízű volt. Egy teljesen ismeretlen, komorvilág volt ez, és egy pentonnyi(22) utazás után a csapat ember tagjai teljesen megcsömörlöttek. Az elf, akit mindig vonzottak az új helyek, kifejezetten izgalmasnak találta a dolgot, és megőrizte szokásos jókedvét.

Akárhogy is, az ösvény nem megrakott karavánok számára készült. A fák, a bokrok és a liánok időnként olyan sűrűn nőttek, hogy a tyronok nem tudták átverekedni magukat rajta a hátukra erősített csomagokkal. Ez azt jelentette, hogy a három utazónak le kellett pakolni a tömött kosarakat, és saját kezükkel kellett keresztülráncigálni őket a sűrű növényzetben, miközben a tyronokat is rá kellett venniük valahogy, hogy utánuk menjenek.

Sokszor az ösvénynek hirtelen vége szakadt egy-egy szürkén burjánzó mohatelep szélénél, csak hogy még mélyebben folytassa az útját a sötétségben. A csapások között nem épültek hidak. Ilyenkor ismét le kellett málházni a tyronokat, hogy hálót tudjanak fonni, és alá tudjanak ereszkedni. A nehéz kosarakat az utazóknak maguknak kellett lejuttatniuk.

A két férfi odafent kitámasztotta magát, és óriási erőfeszítéssel, lassan kiengedte a köteleket, hogy a csomagok a levegőben ereszkedjenek alá a mélybe. A munka neheze Rolandra hárult. Paithan törékeny teste és gyenge izmai nem sok segítséget jelentettek. Végül is az ő reszortja az lett, hogy hozzákötözte a kötelet a faágakhoz, és szorosan tartotta, amíg Roland - akkora erőfeszítéssel, mely teljesen lenyűgözte Paithant - egyedül eresztett le mindent.

Először Regát engedték le, hogy segítsen levenni a leengedett kosarakat a kötélről, és szemmel tartsa a tyronokat, hogy ne másszanak el. Rega lent állt a szikla lábánál, a mozdulatlan szürkészöld sötétségben egyedül, hallotta az állatok morgását és szuszogását és egy vérszívó lajhár váratlan, velőtrázó visítását. Megmarkolta a raztarját, és arra gondolt, bárcsak ne hagyta volna, hogy Roland rábeszélje erre a dologra. Nem csak a veszély miatt, más oka is volt - valami teljességgel váratlan, amire nem számított. Rega szerelmes lett.

- A törpék tényleg ilyen helyeken élnek? - kérdezte Paithan, miközben egyre feljebb és feljebb tekintett, s még mindig nem látta a napot a feje fölött lévő moha és faágak alkotta kusza, sötét növényrétegen keresztül.

- Persze - felelte kurtán Roland, aki nem különösebben akart belemenni a témába, mert attól tartott, hogy az elf több kérdést tesz fel a törpékről, mint amennyit ő, Roland, meg tudott volna válaszolni.

A három utazó kicsit megpihent, miután megbirkóztak az eddigi legmélyebb töréssel az útjuk során. Kenderköteleik éppen, hogy csak elégnék bizonyultak, és Regának még így is fel kellett másznia egy fára, hogy kiszabadítsa a kosarakat, melyek jó egy méternyi magasságban lebegtek a föld felett.

- Istenem, csupa vér a kezed! - kiáltott fel Rega.

- Semmiség nézett a tenyerére Paithan szánalmas képpel. - Akkor csúsztam meg, amikor ezen az utolsó kötélen ereszkedtem lefelé.

- Ez az átkozott párás levegő miatt van - motyogta Rega. - Úgy érzem magam, mintha a

tenger fenekén lennék. Na gyere, bekötözlek. Roland, kedvesem, hoznál nekem egy kis friss vizet?

Roland elnyűtten zuhant a szürke mohapázsitra és a „feleségére” meredt. Miért én?

Rega a szeme sarkából dühödtt pillantást vetett a „férjére”. A te ötleted volt, hogy egyedül legyek veled.

Roland mogorván talpra vergődött, és a vizestömlővel a kezében becsörtetett az erdőbe.

Eljött Rega ideje, hogy ismét bevesse csábítási trükkjét az elf ellen. Paithan szemmel láthatóan csodálta őt, mindig udvariasan és tisztelettel bánt vele. Az igazat megvallva, sohasem találkozott még olyan férfival, aki ennyire kedves lett volna hozzá. De amikor a keskeny fehér kezét a maga rövid, tömzsi, barna ujjai között tartotta, Rega hirtelen olyan riadtan és félénknek érezte magát, mint valami elsőbálozó kislány.

- Nagyon finom az érintésed - szólalt meg Paithan.

Rega fülön elpirult, és hosszú, fekete szempillái alól pislogott fel Paithanra. Paithan a gondtalan elftől szokatlan, komoly és szomorú tekintettel szemlélte a nőt.

Bárcsak ne lennél valaki más felesége!

Nem is vagyok! Rega szeretett volna felkiáltani.

Ujjai remegni kezdtek. Gyorsan elkapta a kezét, és a holmija között kezdett matatni. Mi van velem? Ő egy elf! Csak a pénze érdekel minket! Csak az a fontos.

- Van egy kis kéregcsírából készült gyógykenőcsöm. Kicsit csípni fog, de holnap reggelre már be is gyógyult a seb.

- Az a seb, amitől én szenvedek, sohasem gyógyul be - Paithan keze végigsiklott Rega karján, érintése puha és simogató volt.

Rega nem mozdult, hagyta, hogy Paithan ujjai végigsimítsák, s érintése felperzselje a bőrét. A lángok tovaterjedtek, egyenesen a mellkasáig, s légzése elnehezült. Az elf keze végigsiklott a derekán, és közelebb húzta magához. Rega görcsösen markolta a gyógyíres üvegcsét, és hagyta, hogy közelebb kerüljön a férfihez. Nem nézett a szemébe, nem volt rá képes. Sikerülni fog, gondolta.

Az elf karja vékony volt, a bőre sima, a teste karcsú. Megpróbált megfélemlíteni róla, hogy a szíve olyan hevesen vert, hogy majdnem kiszakadt a helyéből. Roland mindjárt visszajön, és itt talál minket... amint éppen csókolózunk... és akkor az elf... teljesen a markunkban lesz...

- Nem! - Rega levegő után kapkodva kiszakította magát Paithan öleléséből. A bőre lángolt, és megmagyarázhatatlan okból rázta a hideg. - Ne... ne csináld ezt!

- Bocsáss meg - szabadkozott Paithan, és azon nyomban visszahúzódott. Ő is kapkodva vette a levegőt. Nem tudom, mi ütött belém. Te férjnél vagy. Ezt tudomásul kell vennem.

Rega nem felelt. Továbbra is hátat fordított az elfnek, közben mindennél jobban kívánta, hogy a férfi átölelje, bár tudta, hogy ha megtenné, ismét elhúzódna tőle.

Ez örület! - mondogatta magában, miközben a kézfejjével kitörölt egy könnycseppet a szeme sarkából. Egy csomó férfinak engedtem, hogy átöleljen, olyanoknak, akik egy szikrányit sem érdekeltek. De őt most... akarom... és nem tudom megtenni...

- Megígérem, hogy nem fordul elő még egyszer - fogadkozott Paithan.

Rega tudta, hogy komolyan is gondolja, érezte, hogy összefacsarodik a szíve, s majd meghalt a gondolatra. Megmondja neki az igazat. Már majdnem belefogott, amikor meggondolta magát.

Mit is mondhatna neki? Hogy Roland és ő nem házas társak, hanem testvérek, és azért találták ki ezt a hazugságot, hogy csapdába csalják az elfet: azt tervezték, hogy ha rajtakapják, hogy nem helyén való kapcsolatba keveredett, akkor megzsarolják? Maga előtt látta a felháborodást és a gyűlöletet az elf arcán. Még az is lehet, hogy otthagyná őket!

Jobb lenne, ha valóban megtenné, szólalt meg benne az ésszerűség hívős, éles

hangja. Milyen boldogságra van lehetőséged egy elffel? Még ha valamilyen módon tudathatnád is vele, hogy szabad vagy, és elfogadhatod a szerelmét, meddig tarthatna ez a kapcsolat? Ő nem szeret téged - egyetlen elf sem szerethet igazán egy embert. Csak szórakozni akar. Ennyi lenne az egész. Egy kis szerelmi kaland, maximum egy-két hónapra. Aztán elmegy, visszatér az ő fajtájához, te pedig kiteszített leszel a saját néped között, mert engedted egy elf csábításának.

Nem, felelte Rega csökönyösen. Igenis, hogy szeret. Láttam a szemében. És be is tudom bizonyítani - nem próbált erőszakoskodni velem.

Rendben van, válaszolt az idegesítő hang, akkor szeret téged. Na és akkor mi van? Hozzámész. Akkor mindketten kiteszítettá váltok. Ő sem mehet haza, te sem mehetsz haza. A szerelmetek terméketlen lesz, mert az embereknek és az elfeknek nem lehetnek közös utódaik. Magányosan bolyongtok majd a világban, az évek meg csak telnek. Megöregszel és megcsúnyulsz, míg ő fiatal és életerős marad...

- Hé, mi folyik itt? - ugrott elő a bokrok közül váratlanul Roland. Aztán hirtelen megtorpant.

- Semmi felelte Rega hűvösen.

- Azt látom - morogta Roland és közelebb lépett a hűgához. A nő és az elf a sűrű növényzet közt meghúzódó kis tisztás két átellenes oldalán álltak, olyan távol egymástól, amennyire csak lehetséges. - Mi folyik itt Rega? Veszekedtetek?

- Nem, dehogyis! Minden rendben! Csak hagyj békén! - Rega felpillantott a sötét csavarodó faágak közé, karjaiba burkolózott és reszketett. - Ez nem éppen a legromantikusabb környezet - suttogta.

- Ugyan, hűgicám! - vigyorgott Roland. - Te még egy disznóólban is szeretkeznél valakivel, ha kellően megfizetne!

Rega keze csattant az arcán. Az ütés erős volt és jól célzott. Roland fájó állkapcsát tapogatva, döbbenet bámult rá.

- Ezt meg miért csináltad? Bóknak szántam!

Rega sarkon fordult és elvonult. A tisztás szélén visszanezített és valamit odadobott az elfnek:

- Itt van, dörzsöld be vele a sebedet!

Igazad van, mondta magában, miközben beszaladt az erdőbe, ahol végre egyedül lehetett, és kisírhatta magát. Hagyom a dolgokat, hadd maradjanak úgy, ahogy most vannak. Elvisszük a fegyvereket, és itt a vége. Mosolyogni fogok, és ugratom majd; soha nem fogja megtudni, hogy többet jelentett számomra, holmi kellemes időtöltésnél.

Paithan meglepetésében éppen hogy csak el tudta kapni az üvegcsét, mielőtt az a földre esett volna. Megdöbbenet nézte Regát, ahogy bevetette magát a bokrok közé, és hallotta, ahogy utat tör az aljnövényzetben.

- Nők! - csóválta a fejét Roland, miközben feldagadt arcát masszírozta. Odavitte a vízestömlőt az elfnek, és a lába elé dobta. - Biztos rajta van a havibaj.

Paithan céklavörös lett, és megvető pillantást vetett Rolandra.

A férfi kacsintott.

- Mi a gond, Quin? Valami olyasmit mondtam, amivel zavarba hoztalak?

- Nálunk a férfiak nem beszélnek ilyesmikről - mondta szemrehányóan Paithan.

- Tényleg? - Roland visszanezített, abba az irányba, ahol Rega eltűnt az erdőben, aztán újra az elfre - vetette a tekintetét, és még szélesebben vigyorgott.

- Azt hiszem, nálatok a férfiak sok minden mást sem csinálnak.

Paithan dühe büntudattá mélyült. Vajon Roland látott minket együtt Regával? Így akarja jelezni nekem hogy el a kezekkel a feleségétől?

Paithan Rega érdekében kénytelen volt lenyelni a sértést. Leült a földre, és elkezdte

kenegetni a balzsamot vérző, sebekkel borított tenyerére. Összerezzen a fájdalomtól, amikor a barnás színű massa a nyílt sebhez, és az idegekhez ért. Boldogan viselte a fájdalmat. Ez még mindig jobb volt, mint az, amelyik a szívét mardosta.

Paithan az első egy-két napon még élvezte Rega ártalmatlan flörtölését az úton, addig, amíg hirtelen rá nem döbbsent, hogy talán túlzottan is élvezi. Azon kapta magát, hogy megszállottan bámulja az izmok puha mozgását a lány formás lábán, a barna szemekben égő tűz meleg izzását és a mozdulatot, ahogy áfonyapiros ajkain végigfuttatta a nyelvét, amikor a gondolataiba merült.

A második éjszaka az ösvényen, amikor ő és Roland az esős időszak alatt a tisztás másik oldalán terítették le a pokrócukat, és egymás mellett feküdtek a sápadt napsütésben, Paithan majd megőrült a féltékenységtől. Igaz, hogy sohasem látta kettőjüket csókolózni vagy akár gyengéden megérinteni a másikat. Valójában olyan természetesen családias viszony volt kettejük között, melyet Paithan még házastársak között is elég meglepőnek talált. Mire eljött az úton töltött negyedik periódus, Paithan arra a következtetésre jutott, hogy bár Roland elég rendes fickó az emberek között -, nem becsüli eléggé a kincset, melyet a feleségének tudhat.

Paithant megnyugtatta ez a tudat, hisz mentségül tudta felhozni arra, miért engedte, hogy ilyen érzések kezdjenek izzani benne, és lángoljanak fel a szívében az ember nő iránt, amikor csírájukban kellett volna elfojtania őket. Mostanra a tűz óriási lánggal égett, s egész szíve parázslott. Most jött rá, amikor már túl késő volt, hogy mekkora bajt okozott... mekkora bajt hozott mindkettőjükre.

Rega szerette őt. Tudta, érezte remegő testéből, meglátta abban az egyetlen, rövid pillantásban, melyet a lány rá vetett. Szívének dalra kellett volna fakadnia a gyönyörúségtől. Ehelyett azonban bénult volt és kétségbeesett. Micsoda ostobaság! Micsoda örült ostobaság! Persze megszerezhetette volna magának azt a néhány kellemes percet. Számtalan ember lánnyal megtette már. Szerette őket, aztán otthagya őket. Nem vártak többet, és nem is akartak többet. És ő sem. Egészen mostanáig.

De mégis, mi a fenét akart? Egy kapcsolatot, mely mindkettőjüket kiszakította volna eddigi életükből? Egy kapcsolatot, melyre borzadással tekintettek volna mindkettejük világában? Egy kapcsolatot, melyből semmi jó nem származhatna, még gyermekek sem? Egy kapcsolatot, mely végül elkerülhetetlenül szomorú véget érne?

Nem, ebből nem sülnhet ki semmi jó. Elmegyek, gondolta. Hazamegyek. Nekik adom a tyronokat. Callie így is, úgy is dühös lesz rám. Ha már bűnhődnöm kell, legalább legyen miért, ahogy a mondás is tartja. Most rögtön lelépek. Ebben a percben.

De csak ült tovább a tisztáson, és megszállottan kenegette a tenyerét a balzsammal. Mintha valahonnan a távolból sírást hallott volna. Megpróbált nem odafigyelni, de végül nem bírta tovább.

- Azt hiszem, a feleséged sír - mondta Rolandnak. - Lehet, hogy valami baj van.

- Rega? - Roland felpillantott a tyronok etetése közben. Úgy tűnt, jót mulat magában. - Sír? Azt nem hiszem, biztosan madár csiripelését hallottad. Rega sohasem sír, még akkor sem sírt, amikor egy raztar megszurta egy harc során. Nem vetted észre a heget? A bal combján, valahol itt...

Paithan felállt és besétált az erdőbe, pont az ellenkező irányban, mint amerre Rega ment.

Roland a szeme sarkából figyelte az elf távozását, és egy trágár nótát dúdolgatott magában, amely abban az időben a kocsmában járt.

- Beleesett, mint ló a gödörbe - mondta a tyronoknak - Rega most rátett egy lapáttal, de azt hiszem, tudja, mit csinál. Akárhogyis, ez csak egy elf. Persze a szex az szex. A kis elfek is kipottyannak valahonnan és aligha az égből.

- Na de az elf nők! Csont és bőr mindegyik, ezen az alapon egy pálcikát is az ágyadba vihetnél - tűnődött. - Semmi kétség, a jó öreg Quin lógó nyelvvel fut Rega után. Már csak idő kérdése. Egy-két napon belül letolt nadrággal fogom találni, és akkor majd rendbe tesszük ökelmét! Hát ez van, sajnós.

Ledobta a zizestömlőt a földre, hátát fáradtan nekivetette egy fának, és megpróbálta kinyújtóztatni a merevséget az izmaiból.

- Kezdek hasonlítani a fickóra.

15. FEJEZET

A TÖRPE KIRÁLYSÁG, THURN

MIVEL A TÖRPÉK PRYANON IS SZERETTÉK A SÖTÉTSÉGET, a barlangokat és az alagutakat, városaikat nem a fák tetejére építették, mint az elfek, hanem a mohaföldekre, mint az emberek. Utat a törtek maguknak sötét növényzetben, az örökségük, a kövek és a sziklák felé, bár ez az örökség nem volt több, mint az ősi múlt halvány emléke egy másik világból.

A Thurn Királyság tulajdonképpen egy hatalmas növényekkel benőtt barlangrendszer volt. A törpék a lakásaikat és az üzleteiket mélyen belefúrták az óriási kéményfák törzsébe, melyek onnan kapták a nevüket, hogy nehezen égtek, és a törpe tüzek füstje a fák törzsében lévő természetes nyílásokon keresztül jutott ki a szabadba. Faágak és növények gyökerei alkották a gyalogutakat és az utcákat, melyeket pislákoló fáklyafény világított meg. Míg az elfek és az emberek folyamatos nappalban éltek, addig törpék vég nélküli éjszakában - éjszakában, melyet szeretettel öveztek és áldottnak tartottak, de amely Drugar félelmei szerint hamarosan állandóvá válik majd.

Ebéd közben érkezett az üzenet a királytól. Fontosságát mutatta, hogy étkezés közben kézbesítették, akkor, amikor mindenki teljes és osztatlan figyelme az ételre irányul, és az azt követő - mindennél fontosabb - emésztési folyamatra. Étkezés közben tilos beszélgetni, és az utána következő időben csak kellemes dolgokról szabad társalogni hogy megakadályozzák a gyomorsavak túltengését és az emésztési zavarokat.

A király küldönce nem győzött szabadkozni, hogy elszakítja Drugart az asztaltól, de a probléma nem tűr halasztást - tette hozzá. Drugar felemelkedett a székből, szanaszét döntötte a cserépedényeket, mire a szolgáló hangosan zsörtölődni kezdett, és azzal rémisztgette a fiatal törpét, hogy furcsa dolgok fognak képződni hasában.

A törpe, akit az a kellemetlen érzés kerített a hatalmába, hogy tisztában van az üzenet tartalmával, majdnem azt találta mondani a szolgának, hogy nagy szerencse lenne, ha a törpéknek mindössze holmi gyomorrontás miatt kellene aggódniuk. De inkább nem szólalt meg. A törpék tisztelettel viselkedtek az idősekkel. Apjának odúlakása közvetlenül az övé mellett volt, így Drugarnak nem kellett messzire mennie. Odáig futott, de amikor az ajtóhoz ért, megtorpant - habozott, hogy belépjen-e, nem akarta hallani, amit hallania kellett. Odakint állt a sötétben, ujjával a rúnákkal televesett követ babrálta a nyakában, és bátorságért fohászkodott az Egy Törpéhez. Vett egy mély levegőt, lenyomta a kilincset és belépett a szobába.

Az apja háza pontosan ugyanolyan volt, mint Drugar háza, amely pontosan ugyanolyan volt, mint bármelyik másik törpe ház Thurnban. A fa belső részét simára munkálták, és meleg, sárgás fényűre polírozták. A padló egyenes volt, a falak boltíves mennyezetben végződtek. A bútorok egyszerűek voltak. Az, hogy ő volt a király, nem járt kiváltságokkal az apja számára, csupán további felelősséggel. A király volt az Egy Törpe feje, s a fej, bár

a test érdekében gondolkodik, semmivel sem fontosabb a test számára, mint mondjuk a szív vagy (ami sok törpe szemében a mindenk felett áll) a gyomor.

Drugar az ebédlőasztal mellett találta az apját, de félig teli tányérjait félretolta. Kezében egy kéregdarabot tartott, melynek sima oldalát sűrűn teleírták a törpe nyelv hatalmas, szögletes betűivel.

- Mi újság, Apa?

- Megérkeztek az óriások - válaszolta az öreg törpe. (Drugar kései házasságból született gyermek volt. Anyja, bár igazán jó viszonyban volt az apjával, a saját házában élt, amint azt a szokás diktálta azoknak a törpe nőknek a számára, akiknek a gyermekei már felnőtt korba léptek.) - A felderítők látták őket. Az óriások már elsöpörték Kasnart a föld színéről - az embereket, a városokat, mindent. És errefelé tartanak.

- Talán - jegyezte meg Drugar, - a tenger majd feltartóztatja őket.

- Megállnak majd a tengernél, de nem sok időre - felelte az öreg törpe. - A felderítők szerint nincsenek szerszámaik. Amijük van, azt pusztításra, nem alkotásra használják. Nem fog eszükbe jutni, hogy hajót építsenek. De megkerülik a tengert, és tovább folytatják majd útjukat a szárazföldön.

- Az is lehet, hogy visszafordulnak. Talán csak Kasnart akarták elfoglalni.

Ezt a remény mondatta vele, nem a meggyőződés. És ahogy a szavak elhagyták a száját, már tudta, hogy reményei hamisak.

- Ők nem elfoglalták Kasnart mondta az öreg törpe, és nagyot sóhajtott. - Hanem földig rombolták. A céljuk nem a hódítás, hanem a gyilkolás.

- Akkor tudod, hogy mit kell tennünk, Apa. Nem hihetünk azoknak a bolondoknak, akik azt állítják, hogy ezek az óriások a testvéreink! Meg kell erősítenünk a város védelmét és fel kell fegyveroznünk az embereket. Idefigyelj, Apa! - Drugar közelebb hajolt és visszafogta a hangját, bár ők voltak egyedül az öreg törpe otthonában. - Kapcsolatba léptem egy ember fegyverkereskedővel. Elf nyílpuskák és nyílpisztolyok! És mind a miénk lesz!

Az öreg törpe ránézett a fiára, s valahol a megtört és sötét tekintet mélyén felgyulladt egy szikra.

- Nagyon jó! - átnyúlt az asztal fölött, és bütykös ujjait rákulcsolta fia erős kezére. - Te bátor vagy és éles eszű, Drugar. Jó király lesz belőled. Megrázta a fejét, megsimogatta bádogszürke szakállát, mely majdnem a térdét verdeste. De nem hiszem, hogy a fegyverek idejében megérkeznének.

- Pedig ajánlom nekik - morogta Drugar -, különben valaki nagyon ráfizet. - A törpe felállt, és járkálni kezdett a kicsiny, sötét szobában, mely mélyen a mohafelszín alatt épült, olyan messze a napfénytől, amennyire csak lehetséges. - Kivezényelem a hadsereget...

Ne! - csattant fel az öreg törpe.

- Apa, olyan csökönyös vagy...

- Te pedig egyszerűen egy khadak(23) vagy! - Az öreg törpe felkapott egy sétatálcát, mely pont olyan göcsörtös és hajlott volt, mint a saját lába, és a fiának szegezte. - Azt mondtam, jó király lennél. És leszel is. Ha! Ha kordában tartod a tüzet! A gondolataid tüze fényesen ég, a lángok magasba csapnak, de ahelyett, hogy gátak között tartanád, hagyod, hogy féktelenül lobogjon, és kitörjön az irányításod alól.

Drugar arckifejezése elsötétült bozontos szemöldökét összeráncolta. A tűz, amelyről az apja beszélt benne égett, s a szavakat perzselővé forrósította az elméjében. Drugar igyekezett leküzdeni felindultságát, a szavak égették az ajkát, de nem engedte őket kitörni. Szerette és tisztelte az apját, de úgy gondolta, az öreg törpe megtört ez alatt a rettenetes csapás alatt.

Erőt vett magán, és megpróbált nyugodt hangon beszélni.

- Apa, a hadsereg...

-... saját maga ellen fordul, és egymásnak megy majd! - fejezte be a mondatot az öreg törpe csendesen. - Ezt akarod, Drugar?

Az öreg törpe lassan felemelkedett. Tartása már nem volt tiszteletet parancsoló, hajlott háta nem egyenesedett ki, lába támasz nélkül már nem tudta megtartani a testét. De Drugar, aki méretben jóval hatalmasabb volt az apjánál, látta a méltóságot az elhomályosult szemekben, és újra úgy érezte magát, mint egy kisgyerek.

- A fél hadsereg megtagadja majd, hogy fegyvert fogjon a „testvéreik”, az óriások ellen. És te mit teszel, Drugar? Parancsba adod, hogy menjenek harcba? És hogy veszed rá őket hogy engedelmeskedjenek a parancsnak? Utasítod a hadsereg másik felét, hogy fogjanak fegyvert az ő testvéreik ellen?

- Nem! - kiáltott fel az öreg király, és botjával nagyot csapott a padlóra. A gyékénnyel fedett falak megremegtek a kitörő haragjától. Soha nem jön el az a nap, amikor az Egy Törpe egysége megbomlik! Soha nem jön el az a nap, amikor a test saját vérént ontja!

- Bocsáss meg, Apám. Erre nem gondoltam.

Az öreg király sóhajtott, tartása megtört és megroskadt. Megtántorodott, és a fia kezébe kapaszkodott Drugar és a sétabot segítségével ismét elfoglalta a székét.

- Tartsd féken a lángokat, fiam! Tartsd féken őket! Különbem mindent elpusztítanak, ami az útjukba kerül, még téged is, Drugar. Még téged is. Most menj, fejezd be az evést. Sajnálom, hogy megzavartalak.

Drugar visszament a házába, de nem tért vissza az ebédjéhez. Nehéz léptekkel sétált fel-alá a szobában. Erősen próbálta elfojtani magában a benne égő tüzet, de hiába. A népéért érzett aggodalom lángjai, ha egyszer fellobbantak, már nem egykönnyen alszanak ki. Nem tudott és nem is akart ellenszegülni az apjának. Az öreg törpe nem csak az apja volt, hanem a királya is egy személyben. De akárhogy is, határozta el Drugar, nem hagyja, hogy a tűz teljesen kialudjon. Ha az ellenség megérkezik, perzselő lángokat talál majd, nem hideg, fekete hamut.

A törpe hadsereget nem mozgósították. De Drugar titokban (és apja tudta nélkül) haditerveket készített, és elmondta azoknak a törpéknek, akik hozzá hasonlóan úgy gondolták, hogy nem árt a fegyvereket a kezük ügyében tartani. Szoros kapcsolatot tartott fenn a törpe felderítőkkal, és jelentéseiken keresztül követte az óriások mozgását. Mivel a Zúgó Tenger az útjukat állta, az óriások kelent felé fordultak, és hajthatatlanul folytatták tovább az útjukat a szárazföldön, a céljuk felé - bármi is legyen az.

Drugar úgy gondolta, biztosan nem az, hogy szövetségre lépjenek a törpékkel. Thurnban sötét hírek keltek szárnyra arról, hogy Grish és Klag észaragi településein törpék estek a mézszárlások áldozatául. De az óriásokat nehéz volt nyomon követni, és a felderítők jelentései (mármint azok, amelyek egyáltalán megérkeztek) hiányosak és jóformán használhatatlanok voltak.

- Apa - kérlelte Drugar az öreg törpét, - meg kell engedned, hogy most már mozgósítsam a hadsereget! Nem lehet nem tudomást venni ezekről a hírekről!

- Emberek! - sóhajtott az apja. - A tanács úgy döntött, hogy az óriások elől futó, menekülő emberek azok, akik elkövetik ezeket a rettenetes tetteket! Azt mondják, hogy az óriások szövetségre fognak lépni velünk, s akkor majd bosszút állhatunk rajtuk!

- Személyesen beszéltem a felderítőkkal, Apa - mondta Drugar, és kezdte elveszíteni a türelmét. - Azokkal, akik még életben maradtak. Napról napra egyre kevesebben jönnek. És azok mind is halálra rémültek!

- Valóban? - nézett rá az apja élesen. - És mit mondanak, mit láttak?

Drugar habozott. Most megfogták.

- Rendben van, Apa! Valójában látni nem láttak semmit!

Az öreg törpe megadóan bólintott.

- Én is hallottam őket, Drugar. Hallottam a vad történeteket a „meginduló dzsungelről”. De hogy állhatnék a tanács elé ilyen zagyvasággal?

Drugarnak már a nyelvén volt, hogy megmondja az apjának mit csináljon a tanácsa saját zagyvaságaival, de tudta, hogy egy ilyen durva kitörés nem oldja meg a dolgokat, csak felbosszantja vele az apját. Nem a király hibája volt. Drugar tudta, hogy az apja nagyjából ugyanazokat a dolgokat mondta a Tanácsnak, mint amiket a fia mondott neki. De az Egy Törpe tanácsa, mely a törzs öregeiből állt, nem akarta meghallani.

Drugar összeszorította a fogát, hogy a túlfűtött szavak ki ne csúszhassanak a száján, kilépett az apja házából, és elindult, keresztül az alagutak kiterjedt és bonyolult hálózatán, mely a növényzeten keresztül a felszínre vezetett. Amikor felért, hunyorognia kellett a napfénytől, s a levelek kusza szövevényére tekintett.

Valami volt odakint. És errefelé jött. Drugar nem hitte, hogy ezt a valamit a testvéri szeretet fűti. Várt egy kicsit, s egyre kétségbeesettebben vágyott rá, hogy a mágikus, intelligens elf fegyverek végre megérkezzenek.

Ha az a két ember átverte, esküszik mindenre, ami szent, hogy megfizetnek érte - mégpedig az életükkel.

16. FEJEZET

GUNIS, VALAHOL MÁSUTT

- NEM TETSZIK EZ NEKEM - jelentette ki Rega.

További két periódusnyi utat tettek meg, és még mélyebbre kerültek az erdő sűrűjébe, messze le a felső szintek alá, távol a csillogó napfénytől, a tiszta levegőtől és a frissítő esőtől. Elérkeztek egy mohatelep széléhez. Az ösvény egy mély szakadékba torkollott, melynek az alja a homályba veszett. Még amikor lehasaltak a mohaszikla szélére, és a mélységbe bámultak, akkor sem tudták megállapítani, mi van alattuk. A vastag levelek a faágakon - előttük és felettük - teljesen elzárták őket a napfénytől. Ha lemennek, majdnem teljes sötétségben kell folytatniuk útjukat.

- Milyen messze vagyunk? - kérdezte Paithan.

- A törpéktől? Úgy két periódusnyi járőföldre, azt hiszem - felelte Roland, és a sötét mélységbe bámult.

- Hiszed vagy tudod?

Roland nagy nehezen felállt.

- Minden időérzéked elvész idelent. Nincsenek óravirágok, sőt, semmilyen virágok sincsenek.

Paithan nem felelt. Lefelé bámult a szikla pereméről, mintha megbabonázta volna a sötétség.

- Megyek, ellenőrzöm a tyronokat.

Rega felállt, sokatmondó, éles pillantást vetett az elfre, és odament a fivéréhez. Aztán mindketten csendben elsétáltak a szikla peremétől, és visszamentek a kis tisztásra, ahol a tyronokat kikötötték.

- Ez így nem működik. El kell mondanod neki az igazat - mondta Rega, miközben meghúzta az egyik kosár szíját.

- Nekem? - csodálkozott Roland.

- Csendesebben! Jól van, akkor nekünk kell megmondanunk.

- És az igazság mekkora részét tervezed feltárni előtte, drága kis feleségem?

Rega dühös pillantást vetett fivérére a szeme sarkából, majd rosszkedvűen a távolba

meredt.

- Csak... annyit, hogy még sohasem jártunk ezen az ösvényen. Meg azt, hogy halvány fogalmunk sincs, hol az ördögben vagyunk, vagy hova a pokolba tartunk.

- Itt fog hagyni minket.

- Jó - Rega durván megrántotta a szíjat, s a tyron tiltakozva felbőgött. - Remélem is, hogy megteszi.

- Mi ütött beléd? - kérdezte Roland döbbsen.

Rega szeme szikrákat szórt és teste remegett.

- Csak ez a hely teszi. Gyűlölöm. Aztán meg - visszafordult, a szíjra bámult, és ujjával elgondolkodva futtatta végig rajta - az elf. Valahogy olyan más. Nem olyan, mint amilyennek leírtad. Egyáltalán nem öntelt és arrogáns. Nem fél bepiszkolni a kezét. Nem egy gyáva alak. Kiveszi a részét az őrségből, és a tenyerét ronggyá szaggatta a köteleken. Vidám és szórakoztató társaság. Még főzni is tud, ami máris több, mint amit te valaha is tettél, Roland! Olyan... kedves, ennyi az egész. Nem érdemli meg... hogy megtegyük vele, amit terveztünk.

Roland a hűgára bámult, és látta, hogy barna nyakán lassan halvány pír kúszik fel az orcáira. A lány lesütötte a szemét. Roland kinyújtotta a kezét, elkapta Rega állát, és maga felé fordította az arcát. Megcsóválta a fejét és halkán füttyentett.

- Úgy látom, beleszerettél a fickóba!

Rega mérgesen ellökte a kezét.

- Dehogyan! Ő egy elf, ha nem vetted volna észre! Rega megrémült a saját érzéseitől, ideges volt és feszült, dühös volt magára és a bátyjára is, s kissé nagyobb hévvel ejtette ki a szavakat, mint ahogy azt akarta. Ajkát elbiggyesztette, amikor kiejtette azt a szót, hogy „elf”, s úgy tűnt, undorodva köpi ki, mint valami romlott és gusztustalan falatot.

Legalábbis Paithan fülének úgy csengett.

Az elf abbahagyta a szakadék vizslatását, és visszament, hogy megmondja Rolandnak: szerinte a kötelek túl rövidek, és nem fogják tudni leengedni a csomagokat. Léptei könnyűek és kecsesek voltak, mint az elfeké általában, nem szándékosan settenkedett körülöttük, csak így jött ki a dolog. Mikor Rega utolsó megjegyzése megütötte a fülét lekuporodott a lelógó kasztraindák közé, meghúzódott a széles, szív alakú levelek takarásában, és csendben figyelt.

- Nézd, Rega, ha már eddig eljutottunk, én azt mondom, most már vigyük is véghez a tervünket. Megőrül érted! El fog bukni! Csak kapd el, amikor egyedül van valami sötét helyen, és kezdj el vele hadakozni. Én majd rátok rontok, megmentem a becsületedet, és megfenyegetem, hogy mindenkinek elmesélem a dolgot. Rögtön a pénze után fog kapni, hogy elhallgattasson minket - és máris nyert ügyünk van. Ezzel és az árukért kapott pénzzel remekül elélegélünk a következő évadig - Roland kinyújtotta a kezét, és szeretettel megsimogatta Rega hosszú, sötétszínű haját - Gondolj a pénzre, kedvesem. Túl sokszor voltunk már egy fillér nélkül ahhoz, hogy elszalasszuk ezt a lehetőséget. És ahogy mondtad, ő csak egy elf.

Paithan gyomra görcsbe rándult. Sietve elfordult és halkán távozott a fák között, nem is nézte, nem is törődött vele, hogy hová megy. Azt már nem hallotta, mit válaszol Rega, de nem is bánta. Ha látta volna a lányt, amint cinkosan a férjére kacsint, ha hallotta volna, amint újra azzal a megvető hangsúllyal ejti ki az elf szót, meg is ölte volna.

Nekidőlt egy fának, hirtelen szédülés és hányinger fogta el, levegő után kapkodott, és nem értette önmagát. Egyszerűen nem hitte el, hogy így viselkedik. Végül is, mit számít? Na és ha a kis szuka csak játszott vele? Már a kocsmában felismerte a kicsinyes kis játékát, mielőtt még útnak indultak volna! Mi vakította el ennyire?

Csakis a nő. És ő még volt olyan bolond, hogy azt higgye, Rega belé szeretett! Azok a beszélgetések az út folyamán! Mesélt neki az otthonáról, a hűgáról és a nővéréről, az

apjáról és az örült vén varázslóról. Rega nevetett, és úgy tűnt, tényleg érdekli a téma. A szemében rajongás tükröződött.

Aztán azok a véletlen érintések, amikor a testük egymáshoz ért, vagy amikor ugyanazon vizesztömlő után nyúltak mind a ketten, s a kezük találkozott. Azok az összerezdülések, szempillarebbenések, szívdobbanások és pirulások!

- Igazán jó vagy, Rega - suttogta összeszorított foggal. - Nagyon jó. Igen, „megőrülök érted”. És tényleg „elbuktam” volna. De már nem! Már kiismertelek, te kis szuka! Összeszorította a szemhéját, és könnyeivel küszködve nekiesett egy fának. - Szent Peytin, mindannyiunk Szent Anyja, miért teszed ezt velem?

Talán az imádságnak köszönhető, az imádságnak, mely egyébként oly ritkán hagyta el az elf ajkát, de feltámadt benne a lelkiismeret. Hiszen tudta, hogy egy másik férfihoz tartozik. Paithan még Roland jelenlétében is flörtölt az asszonnyal. Be kellett ismernie, hogy izgalmasnak találta a férj orra előtt elcsábítani a feleségét.

- Azt kaptad, amit megérdemeltél - hallotta Peytin Anya hangját. De az istennő hangja szerencsétlen hasonlatosságot mutatott Calandráéval, ettől Paithan még dühösebb lett.

- Csak egy kis szórakozás volt - próbálta igazolni önmagát. - Nem engedtem volna, hogy túl messzire menjen a dolog, tényleg nem. De az biztos, hogy sohasem akartam... beleszeretni.

Ez utóbbi legalább igaz volt, s ez segített Paithannak, hogy erősen higgye a többit is.

- Mi történt? Paithan! Valami baj van?

Az elf kinyitotta a szemét és megfordult. Rega ott állt előtte, s kezét a karja felé nyújtotta. Az elf elrántotta a karját, elhúzódott az érintése elől.

- Semmi - felelte, és nyelt egy nagyot.

- De szörnyen nézel ki! Rosszul érzed magad? - Rega ismét felé nyúlt. Lázás vagy?

Az elf még egy lépést hátrált. Ha hozzám ér, megütöm!

- Igen. Nem... nem vagyok lázas. Kissé rosszul érzem magam. Lehet, hogy a víztől van. Csak... hagyj magamra egy kicsit!

Igen, jobban vagyok. Tulajdonképpen már meg is gyógyultam. A kis szuka! Nem volt könnyű lepleznie az utálatát és a gyűlöletét, így elfordította a tekintetét, és mereven bámulta a fákat.

- Azt hiszem, itt kellene maradnom veled - mondta Rega. - Egyáltalán nem nézel ki jól. Roland elment körülnézni, hátha talál egy másik utat lefelé, talán egy rövidebbet. Azt hiszem, odalesz egy darabig...

- Tényleg? - Paithan ránézett. Tekintete olyan különös és átható volt, hogy most Rega volt az, aki visszahőkölt egy lépést - És hosszú ideig lesz távol?

- Én nem... - Rega hangja elcsuklott.

Paithan rávetette magát, megragadta a vállát és megcsókolta, keményen, foga belemélyedt a puha ajkakba. Áfonyaízt érzett és vért.

Rega kínlódva vergődött a szorításában. Fenn kellett tartania az ellenállás látszatát.

- Ne ellenkezz! Szeretlek! Nem tudok nélküled élni!

Roland arra számított, hogy Rega ellágyul, sóhajtozni kezd és csókokkal borítja el. Aztán Roland megérkezik, megütközve, elborzadva és megbántva. Csak a pénz enyhítheti az árulás okozta fájdalmat.

És akkor kinevetem! Kinevetem mindkettőjüket! És megmondom nekik, hová dugják a pénzüket...

Fél kézzel átkarolta Rega hátát, és magához szorította a nő félig csupasznak testét. Másik kezével intimebb tájéakra tévedt.

A lánykát érő rúgástól Paithanba éles fájdalom hasított. Összegörnyedt. Egy erős kéz kulcscsonton vágta, amitől hátraesett, egyenesen a bozótba.

Rega ott állt felette, arca kipirult, tekintete villámokat szórt.

- Ne merészelj még egyszer hozzám nyúlni! Ne gyere a közelembe! És ne is szólj hozzám!

Sötét hajszálai ezer felé meredtek, mint egy megrémült macska-szőre. Sarkon fordult és elviharzott.

Paithan a földön vergődött, és most már teljesen össze volt zavarodva.

Mikor Roland visszatért a keresésből, hogy alkalmasabb utat találjon lefelé, lopva kúszott vissza a mohaszőnyegen, és újból azt remélte, hogy Regát és a „szeretőjét” kompromittáló helyzetben találja. Mikor visszaért ahhoz a helyhez, ahol a húgát és az elfet hagyta, mély levegőt vett, felkészült, hogy rájuk zúdítsa a sértett férj haragját, és kikukucskált egy hatalmas árnyadó cserje takarásából.

Csalódottan és bosszúsan fújta ki a levegőt.

Rega a mohaszirt szélén ült, gombóccá görnyedt, mint valami szőrét borzoló mókus, hátát meggörbítette, karját szorosan a térde köré kulcsolta. Sötét és dühös arckifejezése szinte látni engedte a meredező tuskéket körülötte. A húga, a „szeretője” olyan messze állt tőle, amennyire csak lehetett, a mohaszirt másik oldalán. Roland észrevette, hogy az elf igen furcsa szögben meggörnyed, mintha csak valamely kényes testrészét pátyolgatná.

- Átkozottul különös módja egy szerelmi viszony folytatásának! Ilyet még életemben nem pipáltam! - dörmögte Roland. - Hogyan vezessem rá ezt a szerencsétlen elfet - talán lerajzoljam? Lehet, hogy az elf bábikat tényleg az ajtóréson keresztül dobálják be éjszaka! Vagy legalábbis ő ezt hiszi. Azt hiszem le kellene ülnöm vele egy kis férfibeszélgetésre!

- Hé - kiáltott fel -, találtam egy helyet, ahol lejuthatunk, van ott valami sziklaféleség, egy szinttel lejjebb, a mohából kandikál ki. Leereszthetjük rá a kosarakat, onnan pedig már le is dobálhatjuk őket. Mi történt veled? - nézett Paithanra, aki összegörnyedt, és igencsak csínján bánt a mozgással.

- Leesett egy fáról - felelte Rega.

- Igen? - Roland - aki egyszer maga is hasonlóan érezte magát, egy barátságtalan pincérlánnyal való találkozás után - kissé gyanakvóan tekintett a húgára. Rega tulajdonképpen nem tagadta meg, hogy továbbvigye a tervüket az elf elcsábítására. De ahogy visszagondolt a dologra, emlékezett rá, hogy valójában azt sem mondta, hogy megteszi. Akárhogy is, nem mert többet mondani. Rega arca, mintha egy baziliszkusz tekintetétől dermedt volna meg, és olyan pillantást vetett a bátyjára, mely őt is kővé dermedthette volna.

- Igen, leestem - erősítette meg Paithan, s ügyelt, hogy a hangja kifejezéstelen legyen. - És... öö... telibe talált egy ág út közben.

- Ajaj! - kacsintott Roland együttérzően.

- Igen, ajaj - visszhangozta az elf. Nem nézett Regára. Rega pedig nem nézett Paithanra. Arckifejezésük üres volt, szájukat összeszorították, és mindketten Rolandot bámulták. De valójában egyikük sem látta.

Roland teljesen össze volt zavarodva. Nem hitte el a meséjüket, és nagyon szerette volna kikérdezni a húgát, hogy kihúzza belőle az igazságot. De nem rángathatta el Regát egy kis csevegésre anélkül, hogy fel ne keltse az elf gyanúját.

Aztán Roland különben sem volt benne biztos, hogy egyedül szeretne maradni a húgával, amikor az ilyen hangulatban van. Rega apja volt a mészáros a városban, Roland apja pedig a pék. (Az anyjuk, hogy jóvá tegye bűneit, mindig gondoskodott róla, hogy a család jóllakjon.) Voltak alkalmak, amikor Rega félelmetesen hasonlított az apjára, s most éppen egy ilyen alkalomnak lehettek szemtanúi. Szinte látta maga előtt, ahogy a lány a frissen vágott tőkehús fölé hajol, s tekintete vérszomjasan csillog.

Roland csak hebegett valamit, és bizonytalanul intett a kezével.

- A... hmm... hely, amit találtam, arrafelé van, néhány száz lábnyira innen. El tudsz jönni

odáig?

- El - Paithan összeszorította a fogát.
- Megyek, megnézem a tyronokat - jelentette ki Rega.
- Quin majd segít...
- Nincs szükségem segítségre! - csattant fel Rega.
- Nincs szüksége segítségre - dörmögte Paithan.

Rega elindult az egyik irányba, az elf az ellenkező irányba, s egyikük sem nézett a másikra. Roland az üres tisztás közepén állt, és háromnapos barnásszőke szakállát simogatta.

- Azt hiszem, mégiscsak tévedtem. Rega valójában ki nem állhatja! És ez a gyűlölet már kezd hatással lenni az elfre! Pedig már olyan jól mentek a dolgok kettejük között! Vajon mi történhetett? Regával semmi értelme beszélni, akkor nem, amikor ilyen hangulatban van. Vajon mit tehetnék én a dolog érdekében?

Hallotta, hogy a húga könnyörög és hízeleg, s ezzel próbálja meg rávenni a vonakodó tyronokat, hogy induljanak el. Paithan, miközben sántikálva botorkált előre a mohaszirt szélén, gyűlölködő pillantást vetett Rega irányába.

- Azt hiszem, csak egy dolgot tehetek - tűnődött Roland. - Továbbra is úgy intézem, hogy sokat legyenek együtt. Előbb vagy utóbb történnie kell valaminek.

17. FEJEZET

GUNIS, A SÖTÉT MÉLYSÉG

- BIZTOS VAGY BENNE, HOGY EZ EGY SZIKLA? - kérdezte Paithan, miközben egy homályos, szürkésfehér foltra bámult odalent, mely szinte alig látszott ki az indák és levelek sűrűjéből.

- Persze - felelte Roland. - Ne feledd, már jártam ezen az úton.

- Csak azért, mert úgy tudom, ilyen magasan az erdőben nincsenek sziklaképződmények.

- Már nem vagyunk olyan magasan. Elég sokat ereszkedtünk lefelé.

- Az biztos, hogy azzal nem jutunk sehová, ha csak állunk itt és bámulunk - szólt közbe Rega csípőre tett kézzel. - Már így is periódusokkal késésben vagyunk a szállítmánnyal. És mondd, hogy én mondtam, Feketeszakáll alaposan le akar majd faragni az árból! Majd én lemegyek, ha te félsz, elf!

- Én megyek ellenkezett Paithan. - Én nem vagyok olyan nehéz, mint te, és ha az a kiszögellés ott lent nem elég stabil, én...

- Nem vagy olyan nehéz?! Ezzel azt akarod mondani, hogy én köv...

- Mind a ketten lementek szólt közbe Roland békítően. - Odáig én eresztelek titeket, Quin, onnan pedig te engedted le Regát a földre. Aztán leküldöm neked a csomagokat, te pedig továbbküldöd a hú... khmm... a feleségemnek.

- Nézd, Roland, én azt hiszem, jobb lenne, ha az elf eresztene le téged és engem...

- Igen, Redleaf, ez nekem is sokkal jobb megoldásnak tűnik, valóban...

- Marhaság! - vágott közbe Roland. Saját ravaszsága elégedettséggel töltötte el, s magában már további terveket dédelgetett. Én vagyok a legerősebb és innen a kiszögellésig a leghosszabb a távolság. Van valami ellenvetés?

Paithan ránézett az ember férfira - szép arcára, szögletes állára és kidomborodó bicepszére -, és inkább befogta a száját. Rega egyáltalán nem nézett a bátyjára. Az ajkába harapott, és karját keresztbe fonta a mellén, úgy bámult lefelé a dzsungel sötét

homályába.

Paithan rákötözött egy kötelet egy faágra, a másik végét szorosan magára kapcsolta, és leugrott a mohaszirt széléről, még mielőtt Roland odament volna, hogy segítsen. Kis ugrásokkal, könnyedén haladt lefelé a meredek falon, míg Roland kifeszítve tartotta neki a kötelet.

Aztán a kötél hirtelen meglazult.

- Rendben! - hallották a kiáltást odalentről. – Itt vagyok! - Aztán egy pillanatnyi csend, majd ismét meghallották az elf utálkozó hangját visszhangzani odalentről.

- Ez nem is szikla! Ez egy átkozott tapló!

- Egy micsoda? - kiabált Roland, és olyan mélyen behajolt a szakadék szélén, amennyire csak mert.

- Egy tapló! Egy óriási gomba!

Roland látta, hogy húga tekintete szikrákat szór, és megvonta a vállát.

- Honnan tudhattam volna?

- Akármilyen is ez, azt hiszem, elég stabil, hogy megálljunk rajta - felelte Paithan egy kis idő múlva. A két ember fülét még megütötte valami olyasmi, hogy „átkozott szerencse”, de a szavakat elnyelte a sűrű növényzet.

- Csak ezt akartam tudni - mondta Roland vidáman. - Akkor hát, hugi...

- Ne nevezd folyton Így! Ma már másodszor teszed! Mit akarsz ezzel?

- Semmit. Ne haragudj, csak túl sok minden kavargok a fejemben. Na menj!

Rega ráerősítette a kötelet a derekára, de nem lépett át a peremen. Lebámult a dzsungelbe, megborzongott, és megdörzsölte a karját.

- Nem tetszik nekem ez a dolog.

- Állandóan ezt mondogatod, most már kezd unalmassá válni. Én sem vagyok oda érte, de minél hamarabb nekifogsz, annál hamarabb a végére jutsz, ahogy a mondás tartja. Na, ugorj!

- Nem, most nem csak... arról van szó, hogy sötét van odalent. Valami más is van itt. Valami nem stimmel. Te nem érzed? Túlságosan... túlságosan nagy a csend.

Roland megtorpant, körbenézett és a fülét hegyezte. Ő és a húga már sokszor vészelték át együtt a nehéz időket. A külvilág azóta ellenük volt, mióta megszülettek, s megtanulták, hogy csak egymásra támaszkodjanak, és csak egymásban bízzanak. Regának remek megérzései voltak, szinte állati ösztönökkel rendelkezett az embereket és a természetet illetően. Azon kevés alkalommal, amikor Roland - mint kettejük közül az idősebb - nem vette figyelembe húga tanácsát vagy figyelmeztetéseit, mindig meg is bánta. Tapasztalt vadász volt, és most, hogy a lány felhívta rá a figyelmét, már neki is feltűnt a rejtélyes, nyugtalanító csend.

- Lehet, hogy ilyen mélyen mindig ekkora csend van - vetette fel. - Nincs egy leheletnyi szellő sem. Mi pedig teljesen hozzászoktunk, hogy a halljuk a szél süvítését a fák között, ennyi az egész.

- Nem csak erről van szó. Egyáltalán nem láttunk, és nem hallottunk állatokat már legalább egy periódusnyi ideje. Még éjszaka sem. És nem csiripelnek a madarak sem. Rega megrázta a fejét. - Mintha ebben az erdőben minden állat rejtőzködne valami elől.

- Talán azért, mert már közel vagyunk a törpe királysághoz. Minden bizonnyal ez az oka. Mi más lehetne?

- Nem tudom - felelte Rega, és fürkésző tekintettel bámult a fák közé. - Nem tudom. Remélem, igazad van. Na, gyerünk! - tette hozzá hirtelen. - Jussunk már a végére!

Roland leeresztette a húgát a mohaszirt szélén, aki gyakorlott mozdulatokkal ugrált lefelé a szakadék oldalán. Paithan, aki odalent várt, felnyújtotta a kezét, hogy segítsen földet érni, ám Rega sötét szeme olyan pillantást lövellt felé, hogy jobbnak látta arrébb állni. A lány könnyedén ért földet a tapló széles peremén, s kissé elhúzta a száját, amikor

meglátta a ronda szürkésfehér valamit a talpa alatt. A kötel, melyet Roland lökött le a szakadék szélén, lecsusszant és karikába tekeredett a lába mellett. Paithan nekiállt, hogy hozzákösse a maga kötelét egy ághoz.

- És mi tartja ezt a taplót? - kérdezte Rega. Hangja hűvös volt és tárgyira törő.

- Egy fa törzse - felelte Paithan ugyanolyan hangsúllyal. Rámutatott a barázdákra a fa kérgén, melyek szélesebbek voltak, mint ők ketten együttvéve.

- Elég stabil? - kérdezte a lány, és nyugtalanul tekintett le a taplógomba széléről. Egy másik mohaszirtet látott odalent, mely nem is volt annyira mélyen, ha szorosan rákötöttél egy kötelet a derekadra, de nem lett volna kellemes élmény az esés, ha mégsem.

- Én nem nagyon ugrabugrálnék rajta felelte Paithan.

Rega kihallotta a gúnyos élt a megjegyzésből, s mérges pillantást vetett az elfre, aztán megfordult, és felkiáltott a bátyjának:

- Igyekezz már, Roland! Mit csinálsz ennyi ideig?

- Egy pillanat, kedvesem! - kiabált vissza Roland. - Van egy kis gond az egyik tyronnal.

Roland vigyorogva leült a mohaszirt szélére, hátát nekivetette egy faágnak, és kinyújtózott. Időnként megbökte az egyik tyront egy bottal, hogy az felbődjön.

Rega bosszús arcot vágott, az ajkába harapott, és kísértelt a taplógomba szélére, olyan messzire az elftől, amennyire csak tudott. Paithan magában füttyörészett, miközben egy faághoz erősítette a kötelét, kipróbálta, hogy elég megbízható-e, majd Regáét kezdte megerősíteni.

Nem akart a lányra nézni, de nem volt képes megállni. Tekintete minduntalan arrafelé tévedt, ahol Rega állt, miközben olyasmikkel próbálta győzködni magát, mely dolgok a szíve mélyén a legcsekélyebb mértékben sem érdekelték.

Nézz csak rá! Itt vagyunk ezen az Orntól! Elhagyatott helyen egyedül, egy taplógombán ácsorgunk, miközben alattunk egy húsz láb mély szakadék tátong, ő pedig olyan nyugodt, mint Enthial Tava. Sohasem találkoztam még ilyen nővel!

Egy kis szerencsével, suttozta egy gonosz hang odabentről, nem is fogsz többet!

A haja olyan puha! Kíváncsi lennék, milyen lehet, amikor kiengedi azt a szalagot, s a hajzuhatag a meztelen vállára hullik, le egyenesen a derekáig... Az ajka, a csókja, épp olyan édes, mint amilyennek elképzeltem...

Miért nem ugrasz inkább egyenesen a szakadékba? - tanácsolta a gonosz hang. - Egy csomó szenvedést megspórolnál magadnak. Ő azon van, hogy elcsábítson, aztán pedig megszaroljon! Bolondot csinál belő...

Rega lélegzete elakadt, önkéntelenül hátratántorodott, s kezével a fa törzsébe kapaszkodott a háta mögött.

- Mi történt? - Paithan ledobta a kötelet, és odaugrott a lányhoz.

Rega dermedten bámult előre, egyenesen a dzsungelbe. Paithan követte a tekintetét.

- Mi az? - kérdezte ismét

- Te is látod?

- Mit?

Rega pislogott és megdörzsölte a szemét.

- Nem... nem tudom. - Zavartnak tűnt. - Úgy láttam, mintha a dzsungel... megmozdult volna!

- Csak a szél - mondta Paithan szinte dühösen. Nem szívesen vallotta be, hogy mennyire megijedt, s főleg, hogy nem maga miatt.

- Érzek akár egy leheletnyi szellőt is? - kérdezte Rega.

Nem, nem érzett. A levegő forró volt, tikkasztó, és nem mozdult. Szorongva gondolta sárkányokra, de a föld nem remegett. Nem hallotta azt a morajló hangot, amellyel a teremtmények közlekedtek az aljnövényzeten keresztül. Paithan egyáltalán nem hallott semmit. Csend volt, átkozottul nagy csend. Hirtelen egy kiáltást hallottak a fejük fölül:

- Hé! Gyere vissza! Te nyomorult tyron...

- Mi történt? - kiáltotta Rega. Megfordult és olyan közel hátrált a taplógomba széléhez, amennyire csak mert, és kétségbeesetten próbált felnézni. - Roland! - Hangja elcsuklott a félelemtől. - Valami baj van?

- Ezek az ostoba tyronok! Mindegyik megbokrosodott!

Roland hangja a távolba veszett. Rega és Paithan recsegést és ropogást hallottak, s mintha leveleket és indákat szaggattak volna odafent, érezték, ahogy Roland léptei alatt megremegett a fa, aztán minden elcsendesült.

- A tyronok engedelmes állatok. Nem szélednek szét csak úgy. - Paithan nyelt egyet, hogy megnedvesítse kiszáradt torkát. - Ha csak tényleg nem rémiszti meg őket valami.

- Roland! - kiabálta Rega... - Engedd őket, hadd menjenek!

- Maradj csendben, Rega. Nem teheti! A tyronok viszik a fegyvereket...

- Füttyülök a fegyverekre! - kiáltotta Rega kétségbeesetten. - Én felőlem a fegyverek, a törpék, a pénz és te is, mind elmehettek a pokolba! Roland, gyere vissza! - Ökölbe szorított kézzel a fa törzsére csapott - Ne hagyj minket csapdában idelent! Roland!

- Mi volt ez a...

Rega megpördült és levegő után kapkodott. Paithan hamuszürke arccal bámult a dzsungelbe.

- Semmi - felelte összeszorított szájjal.

- Hazudsz! Te is láttad! - sziszegte Rega. - Láttad, hogy megmozdult a dzsungel!

- Ez lehetetlen. Csak a szemünk csal meg minket. Fáradtak vagyunk, nem aludtuk ki magunkat...

Vérfagyasztó kiáltás hasított a levegőbe a fejük felett.

- Roland! - sikította Rega. Teljes erejéből a fa törzsére vetette magát, belekapaszkodott a kérgébe, és megpróbált felmászni rajta. Paithan megragadta, és visszahúzta. Rega dühödten kapálózott, és megpróbált kiszabadulni a szorításából.

Újabb rekedt kiáltás hallatszott, aztán annyit hallottak, hogy „Reg...”, majd a hang fojtott hörgésbe torkollott.

Rega hirtelen elvesztette minden erejét, és Paithan karjaiba roskadt. Az elf szorosan átölelte, és a mellkasához szorította a lány arcát. Amikor már kissé megnyugodott, Rega hátát nekitámasztotta a fatörzsnek és elállt, testével védelmezve a lányt. Amikor Rega rájött, hogy mit csinál az elf, megpróbálta ellökni magától.

- Rega, ne csináld! Maradj, ahogy vagy!

- Látni akarom, mi történik! - A lány raztarja megvillant. - Harcolhatok is...

- Nem tudom, mi ellen - suttogta Paithan. - És azt sem, hogyan.

Az elf arrébb lépett. Rega felállt mögötte, szeme kikerekedett, és rémület töltötte el. Visszahúzódott a férfihez, és karjával félve átölelte a derekát. Paithan magához húzta, és szorosan átölelte. Egymásba kapaszkodva figyelték, ahogy a dzsungel egyre közelebb nyomul hozzájuk, bekerítve őket.

Nem láttak arcokat, szemeket, karokat, lábakat, sem testeket, de határozottan az volt az érzésük, hogy valaki hallgatja és figyeli őket, s rendkívül intelligens és módfelett ellenséges teremtmények kutatnak utánuk.

És akkor Paithan meglátta őket. Illetve nem is igazán őket látta, csak azt, hogy valami, ami addig a dzsungel részének tűnt, elszakadt a háttértől, és feléje indult. Csak akkor, amikor már nagyon közel volt hozzá, amikor a feje már egy vonalban volt az övével, akkor jött rá, hogy amivel szembekerült, az nem más, mint egy hatalmas emberi lény. Meglátta a két lábat, melyek a földet taposták. A lény feje egy magasságban volt az övével. Egyenesen feléjük igyekezett, és őket bámulta. Ez önmagában nem volt olyan különös dolog, az által vált félelmetessé, hogy a teremtmény nyilvánvalóan nem látta, mit üldöz.

Nem volt szeme; egy hatalmas lyuk tátongott a homloka közepén, mintha odafúrták

volna.

- Ne mozdulj! - zihálta Rega. - És maradj csendben! Talán akkor nem talál ránk!

Paithan szorosán átölelte a lányt, és nem válaszolt - nem akarta lerombolni a lány reményeit. Pár pillanattal azelőtt akkora zajt csaptak, hogy egy vak, süket és ráadásul részeg elf lord is rájuk talált volna.

Az óriás egyre közelebb került hozzájuk, s most már Paithan is rájött, miért tűnt úgy számukra, mintha a dzsungel indult volna meg. A teremtmény testét tetőtől talpig levelek és indák borították, és a bőre olyan színű volt, s mintha olyan anyagból is lett volna, mint a fák kérge. Amikor az óriás már egészen közel volt, Paithan még akkor is nehezen tudta kivenni az alakját a háttérből. Duzzadt feje csupasz volt és sápadt, kopasz feje búbja és homloka éles kontrasztban állt környezetével.

Az elf gyors pillantást vetett maga köré, és látta, hogy még húsz-harminc óriás bukkan elő a dzsungelből, s indul el feléjük könnyed, tökéletesen természetellenesen hangtalan léptekkel.

Paithan újból nekidőlt a fa törzsének, s magával húzta Regát. Reményvesztett mozdulat volt ez, nyilvánvaló volt, hogy nincs menekvés. A teremtmények feje, a rettenetes sötét lyukakkal a homlokukon, egyenesen feléjük fordult. A legközelebb álló óriás keze megragadta a taplógomba szélét, és felkapaszkodott.

A talaj megremegett Paithan lába alatt. Egy másik óriás csatlakozott az elsőhöz, hatalmas ujjak kapaszkodtak felfelé a gomba peremén. Paithan döbönt rémülettel tekintett le az óriási kezekre, s látta, hogy az ujjakra rászáradt vér tapad.

Az óriások felfelé kapaszkodtak, a taplógomba megremegett, és Paithan hallotta, hogy leszakad a fatörzsről. Egyensúlyukat veszítve az elf és az ember lány egymásba kapaszkodtak.

- Paithan! - kiáltotta Rega, s a hangja elcsuklott. - Sajnálom! Én szeretlek téged! Tényleg szeretlek! Paithan válaszolni próbált, de nem tudott. A félelemtől elszorult a torka, elakadt a lélegzete.

- Csókolj meg - zihálta Rega - Akkor nem látom...

Paithan tenyere közé fogta a lány arcát, így az nem látta, mi történik körülötte. Becsukta a szemét, száját a lány ajkára szorította.

És megszűnt körülöttük a világ.

18. FEJEZET

VALAHOL PRYAN FELETT

HAPLO A HÍDON ÜLT A KORMÁNYKÖNÉL, a kutya ott kuporgott a lába előtt, ő pedig fáradtan és reményvesztetten bámult kifelé a Sárkányszárny ablakán. Mióta is repülnek?

- Egy napja - felelt Haplo a saját kérdésére, s hangjába keserű irónia vegyült. - Egy hosszú, unalmas, eseménytelen, véget nem érő napja.

A patrynoknak nem volt időmérő szerkezeteik, nem volt rá szükségük. Mágikus érzékenységük a külvilágra lehetővé tette számukra, hogy ösztönösen érezzék az idő múlását a Nexuson. De előző utazásai során Haplo már megtanulta, hogy ha keresztülmegy a Halálkapun, és belép egy másik világba, a mágikus erők megváltoznak. Ha majd hozzászokik ehhez a világhoz, a teste újra megfelelően fog reagálni rá, de egyelőre fogalma sem volt, hogy mennyi idő telt el valójában azóta, mióta belépett Pryanra.

Még nem szokott hozzá az állandó napfényhez, szüksége volt természetes pihenőidőre

az életciklusában. Még a Labirintusban is voltak nappalok és éjszakák. Haplo sokszor átkozta magában az éjszaka eljöttét a Labirintusban, mert az éjjellel együtt járt a sötétség, és a sötétség leple alatt gyakran előbújt az ellenség. Most pedig legszívesebben térdre borult és úgy könyörgött volna egy kis áldott szünetért a szikrázó napsütésben, az áldott sötétségért, mely nyugalmat és pihenést hozott - ha mégoly éber pihenést is.

A patrynnak igazán össze kellett szednie magát - egy újabb álmatlan, napfényes „éjszaka” után, mikor már komolyan fontolgatta, hogy kinyomja saját szemét.

Érezte, hogy lassan kezd megtébolyodni.

A Labirintus pokla nem volt képes megtörni őt. S most, ami másoknak a mennyországot jelentheti - egy békés, csendes hely, mely állandóan fényárban úszik - az neki a vesztét okozhatja.

- Ez legalább egy értelmes gondolat! Haplo felnevetett, és már jobban érezte magát. Egyelőre sikerült megmenekülnie az örülettől, de tudta, hogy már nem áll mesze tőle.

Volt vize és tápláléka is. Amíg mindkettőből marad valamennyi, addig tud újabb adagot teremteni. Balszerencséjére az étel mindig ugyanolyan lesz, csak azt tudja reprodukálni, amije van: nem tud beleavatkozni az étel szerkezetébe, s így semmi újat nem tud alkotni. A szárított marhahústól és a borsótól már szabályosan rosszul volt, erőlködni kellett, hogy legyúrja a torkán. Arra nem gondolt, hogy többféle ételt hozzon magával. Nem számított rá, hogy a Paradicsomban kerül majd csapdába.

Haplo a tettek embere volt, de mivel most tétlenségre kényszerült, idejének nagyrészt azzal töltötte, hogy mereven bámult kifelé a hajó ablakán. A patrynok nem hisznek istenben. Hitük szerintük ők és - bármily kellemetlen is a tény - ellenségeik, a sardanok állnak a legközelebb az isteni lényekhez. Így Haplo nem imádkozhatott, hogy érjen véget a dolog, csak egy dolgot tehetett: várt.

Amikor először pillantotta meg a felhőket, csak mélyen hallgatott - Még a kutya füle hallatára sem merte feltételezni, hogy esetleg kiszabadulhatnak végre szárnyas börtönükből. Az is lehet, hogy ez csak egy optikai csalódás, csak a szeme csapja be, mint amikor a szomjazó oázist vél felfedezni a sivatagban. Hisz tulajdonképpen nem látott mást, mint hogy a zöldeskék ég néhány helyen halvány szürkévé sötétedett.

Gyorsan körbejárt a hajón, és összehasonlította azt, amit a hajó orrából látott azzal, amit maguk mögött hagytak, és ami körülöttük töltötte ki az űrt.

És ekkor, amikor a hajófedélzetről az égre emelte a tekintetét, ekkor pillantotta meg a csillagot.

- Ez már a vég - mondta a kutyának, miközben a fehér fény felé sandított, mely a feje fölött világított a homályba burkolózó kékeszöld messzeségben. - Már a szemem is káprázik.

Vajon miért nem vette észre eddig azt a csillagot? Már ha egyáltalán csillag volt.

„Valahol a fedélzeten lennie kell egy műszernek, amit az elfek arra használtak, hogy a távolba nézzenek.”

A patryn mágikus erejét is használhatta volna, hogy fokozza látása érzékenységét, de ez is azt jelentette volna, hogy teljesen magára hagyatkozik. Az volt az érzése, bármilyen furcsán is hangzott, hogy ha egy közömbös tárgyat iktat maga és a csillag közé, az majd felfedi előtte az igazságot.

Hosszas keresgélés után meg is találta a messzelátót egy ládában, ahova elzárta, mint érdekes ritkaságot. A szeme elé helyezte, és a szikrázó, pislákoló fényre irányította, s közben félig-meddig arra számított, hogy eltűnik. De ehelyett most már tisztán látta, nagyobbak, fényesebbnek és tökéletesen fehérnek.

Ha ez valóban egy csillag, akkor miért nem vette észre előbb? És hol van a többi csillag? A mestere szerint az ősi világot számtalan sok csillag vette körül. De amikor a sardanok elpusztították a világot, a csillagok eltűntek az égről. Ha igaz, amit a mestere állít,

egyetlen új világban sem lehetnének csillagok.

Haplót nyugtalanság kerítette hatalmába, és elgondolkozva tért vissza a kapitányi hídra. Meg kellene változtatnom az útirányt, és a fény felé kellene repülnöm, hogy közelebről megnézzem. Végül is, nem lehet csillag. A Mester megmondta.

Haplo rátette a kezét a kormánykőre, de nem mondta ki a szükséges szavakat, nem aktiválta a rúnákat. Kétség férközött a szívébe.

Mi van, ha a Mester téved?

Haplo erősen megszorította a követ, a rúnák éles széle belevágott tenyere védtelen bőrébe. A fájdalom kellő büntetés volt, mert kételkedni merészelt a Mesterében, kételkedett abban az emberben, aki kimentette őket a pokoli Labirintusból, az emberben, aki felépítette az otthonukat a Nexuson, és aki világok meghódítására vezette őket.

A Mester, az ő csillagászati ismereteivel, azt állította, hogy itt nem lehetnek csillagok. Oda kell repülnöm a fényhez, hogy megnézzem, mi van ott. Nem veszítem el a hitemet. A Mester még soha nem csapott be.

Ám Haplo mégsem aktiválta a rúnákat.

Mi lesz, ha közel repül a fényhez, és a mestere mégis tévedett ezt a világot illetően? Mi van, ha kiderül, hogy ez a hely az ősi világra hasonlít egy bolygó, mely egy nap körül kering a hideg, fekete és végtelen űrben? Lehet, hogy végül csak repülök majd a semmiben, tovább és tovább, amíg utol nem ér a halál. Most legalább láttam valamit, ami reményeim és hitem szerint felhő, és ahol felhők vannak, ott valószínűleg föld is van.

A Mesterem az uram is. És én mindenben, feltétel nélkül engedelmeskedem neki. Ő bölcs, intelligens, mindentudó. Engedelmeskedni fogok. Igen, engedelmeskedni...

Haplo felemelte a kezét a kormánykőről. Rosszkedvűen elfordult, odament az ablakhoz és kinézett.

- Ott van, barátom - suttogta.

A kutya meghallotta az aggodalmat a gazdája hangjában, és együttérzően nyüszített, miközben fektében a farkát csóválta. Így jelezte, hogy ő ott van, ha Haplónak esetleg szüksége lenne rá.

- Föld! Végre föld! Megcsináltuk!

Efelől nem volt semmi kétsége. A felhők lassan eloszlottak, s Haplo valami sötét zöldet pillantott meg alattuk. Ahogy közelebb repül, a sötét zöld egység különböző zöld árnyalatokra tagolódott, a világos szürkészöldtől a mély kékeszöldön keresztül a sárgával tarkított smaragdzöld foltokig.

- Most már nem fordulhatok vissza.

Nem lenne túl sok értelme, érvelt énjének egyik fele. Leszállsz ezen a földön, kapcsolatba lépsz az itt élőkkal, ahogy a mestered parancsolta, aztán amikor elmész innen, akkor majd odarepülhetsz, és megnézheted azt a szikrázó fényt.

Ez logikusan hangzott, és Haplo kissé megnyugodott. Mivel sohasem vesztegette az idejét önvádra vagy önelemzésre, a patryn higgadtan folytatta a teendőit, előkészítette a hajót a leszállásra. A kutya megérezte gazdája növekvő izgatottságát, és ott ugrált körülötte, és játékosan belekapott a lábába.

De az izgatottság és a közelgő győzelem mámore mögött ott lappangott egy sötét érzés. Az utolsó néhány perc rettenetes felismerést hozott számára. Haplo hitványnak és megvetésre méltónak érezte magát. Felmerült benne a kétség mestere tévedhetetlenségét illetően.

A hajó már egészen közel került a talajhoz, és Haplóban csak most tudatosult, milyen gyorsan repülnek. Úgy látszott, mintha a talaj száguldana feléje, és Haplo kénytelen volt csökkenteni a szárnyakon lévő rúnák mágikus erejét. Ezzel a művelettel visszafogta a hajó sebességét, és lelassította a haladását. Már meg tudta különböztetni az erdőt, és a nagy kiterjedésű, fátlan zöldterületeket, melyek alkalmasnak tűntek a leszállásra. Ahogy

elrepült egy tenger felett, a távolban más vizeket is felfedezett - tavakat és folyókat, melyek alig látszóttak ki a körülöttük növényzet takarásából. De településeknek semmi nyomát nem látta.

Egyre tovább és tovább repült, szinte súrolta a fák tetejét, de nem látott egyetlen várost, erődöt vagy épületet sem. Haplo a padlóra roskadt a magasba nyúló ablakok előtt. A kutya már régen elaludt. Egyetlen hajó sem szelte a vizeket, egyetlen csónak sem ringatózott a tavakon. A széles mezőket nem szelték át utak, a folyókon nem íveltek át hidak.

A sardanok Nexuson hagyott feljegyzései szerint ezt a birodalmat elfeknek, embereknek és törpéknek kell benépesíteniük, s a sardanok talán maguk is megtelepedtek itt. De ha így van, vajon hol lehetnek? Mostanra már biztosan látta volna a nyomukat. De az is lehet, hogy nem.

Haplo előtt csak most körvonalazódott a kép, most kezdte csak felfogni, milyen hatalmas is ez a világ. Lehet, hogy több tízmillióan lakják, ő mégsem fogja megtalálni őket, akkor sem, ha egész életét kereséssel tölti. Teljes városok rejtőzhetnek a fák sűrű takarásában, az odafentről kíváncsiskodó tekintetek számára láthatatlanul. Semmiképp nem találhatja meg őket, nem tudhatja, hol vannak, hacsak le nem száll hogy átverekedje magát a bujazzöld dzsungelen.

- Ez teljesen lehetetlen - dörmögte Haplo. A kutya felébredt, és hideg orrát a gazdája kezéhez dörgölte. Haplo megsimogatta a kutya puha bundáját, és szórakozottan megvakargatta selymes fülét. A kutya szusszantott egyet, lefeküdt és behunyta a szemét.

- Egy egész hadsereg lesz szükségünk, hogy átkutassuk ezt a helyet! És még akkor is előfordulhat, hogy nem találunk semmit. Talán nem kellene foglalkoznunk az egésszel. Én... Mi a...?! ... Hé, várjunk egy kicsit!

Haplo talpra ugrott. Megrémisztette a kutyát, aki felpattant és hangosan ugatni kezdett. Haplo rátette a kezét a kormánykőre, és lassan megfordította a hajót, miközben egy világos, szürkészöld kis foltra szegezte a tekintetét maguk alatt.

- Ez az! Itt van! - kiáltott fel lelkesen, és úgy mutatott ki az ablakon, mintha egy több száz fős gyülekezet elé tárta volna a felfedezését, nem csak egy fekete-fehér foltos kutya figyelmébe ajánlotta volna.

Különböző színű apró fénypontok és kicsiny füstpamacsok szűrődtek át alig észrevehetően az egységes zöldön. Csak a szeme sarkából pillantotta meg őket, és vissza kellett fordulnia, hogy megbizonyosodjon róla, valóban ott vannak. Egy pillanat múlva ismét feltűntek. Lehet, hogy csak a természet műve, próbálta megnyugtatni magát, s borzongással töltötte el, mennyire elvesztette az önuralmát.

Nem számít. Leszáll és megnézi, mi az. Legalább kiszállhat ebből az átkozott hajóból, és friss levegőhöz jut.

Haplo lassú körökkel egyre lejjebb ereszkedett, a fénypontok irányába. Amikor lejutott a legmagasabb fák csúcsa alá, csodálatos látvány tárult a szeme elé. Bizonyára hálát adott volna érte az istennek, ha lett volna olyan isten, akinek hite szerint a háláját címezhetne volna.

Az üres térség peremén egy építmény állt, melyet szemmel láthatólag értelmes agy irányította kezek emeltek. A fények pedig erről a szent helyről érkeztek. Most már látta az embereket is, az apró alakokat, akik mint a bogarak nyüzsögtek a szürkészöld színű tisztáson. A fények egyre sűrűbben villantak fel, mintha csak izgatottak lennének. Olybá tűnt, mintha a fények az embertömeg közepéből törtek volna elő.

Haplo már felkészült a találkozásra ennek a világnak a lakóival. Jó előre kitervelte a meséjét, mely sokban hasonlított arra, amit Limbecknek, a törpének adott elő az Arianuson.

Pryan egy másik részéből jöttem, az én népem (attól függően, hogy milyen körülmények

között találkoznak) csakúgy, mint ti, a szabadságáért küzd az elnyomók ellen. Mi megnyertük a csatát, és én azért jöttem, hogy segítsek másoknak a szabadságuk kivívásában.

Természetesen mindig megvolt a lehetőség, hogy ezek a népek - elfek, emberek, törpék - békében és barátságban élnek egymással, hogy nincsenek elnyomók, és minden rendben halad a maga útján a sartanok irányítása alatt, és köszönik szépen, nem kérnek a felszabadítókból. A világok változnak, de egy dolog mindig változatlan. Ezeknek a mensch(24)-eknek egyszerűen nem szókása, hogy békében éljenek a társaikkal.

Haplo most már tisztán látta az alakokat odalent, s tudta, hogy azok is látják őt. Emberek rohantak ki az épületből, és az ég felé bámultak. Mások pedig felfelé futottak a domboldalon, a fényforrások irányába. Szeme előtt, a kinyúló faágak takarásában, egy hatalmas város körvonalai kezdtek kirajzolódni. Az erdő sűrűjén keresztül egy tavat pillantott meg, melyet hatalmas épületek vettek körül, megművelt kertekkel és egyenletesre nyírt, széles zöld pázsitsávokkal.

Ahogy még közelebb ereszkedett, látta, hogy az emberek felfelé bámulnak, az ő szárnyas sárkányhajójára, melynek orrát és egész testét olyan szakértő kéz festette tele, hogy azoknak, akik odalentről szemlélték, úgy tűnhetett, valódi sárkányt látnak. Észrevette, hogy sokan nem mertek kilépni a nyílt mezőre, ahová - ahogy mostanra már rájöttek - Haplo le akart szállni. Kíváncsian kukucskáltak ki a fák rejtekéből, ahol meghúzódtak, de ahhoz túl óvatosak voltak, hogy közelebb merészkedjenek.

Haplo valójában azon lepődött meg igazán, hogy nem mindenki menekült fejvesztve a közeledtére. Néhányan közülük, jobban mondva ketten, éppen a hajó alatt álltak, fejüket felemelték, s kezükkel próbálták leárnyékolni a szemüket a vakító napsugarak elől. Látta, hogy az egyikük - egy egérszürke színű, lebegő köpenybe burkolózó figura - egy szabad terület felé mutogat. Ha nem lett volna teljességgel lehetetlen a dolog, Haplo azt hihette volna, hogy már várták!

- Túl régóta vagyok már idefent - mondta a kutyának. - Az állat erősen megvetette a lábát, úgy bámult kifelé a hajó hatalmas ablakain keresztül, és az odalent álló embereket ugatta dühödten.

Haplónak nem volt több ideje nézelődni. Kezét a kormánykövön nyugtatta és a rúnákhoz fordult, hogy lelassítsa a Sárkányszárny mozgását, egyensúlyban tartsa a hajót, és biztonságban földre tegye. Szeme sarkából látta, hogy a köpenyes alak fel-alá ugrál, és egy siralmas kinézetű öreg kalapot lóbál a levegőben.

A hajó földet ért, de Haplo legnagyobb rémületére tovább folytatta az útját! Lefelé süllyedt a földben! Akkor jött rá, hogy nem szilárd talajon landolt, hanem egy hatalmas mohaágyáson, mely megsüllyedt a hajó súlya alatt. Már éppen azon volt, hogy megállítsa a hajó további ereszkedését, amikor az váratlanul magától megállapodott, s szinte úgy fészkelte be magát a puha mohaágyba, mint valami kutya a pokrócba. Haplo - egy örökkévalóságig tartó utazás után - végre megérkezett.

Kinézett az ablakon, de a kilátást eltakarta a vastag moharéteg. Semmit sem látott, csak azt az apró, szürkészöld levelekből álló valamit, ami az ablakhoz préselődött. A fedélzeten keresztül kell kiszállnia.

Odafentről elmosódott hangok hallatszottak, de Haplo úgy gondolta, az emberek valószínűleg annyira megrettentek a hajótól, hogy nem mernek közelebb jönni. De ha mégis, akkor hatalmas sokk fogja érni őket. Szó szerint. Már működésbe hozta a mágikus védőpajzsot a hajó körül. Ha valaki megérinti, egy másodperc töredékére úgy fogja érezni, mintha villám csapott volna belé.

Most, hogy Haplo elérte végre úticélját, ismét megtalálta önmagát. Az agya működésbe tépett, irányított, utasításokat adott. Úgy öltözött fel, hogy testének minden rúnával borított felületét eltakarja a ruha. Börnadrágot húzott és puha, ruganyos csizmát. Hosszú

ujjú ingét a nyakánál és a derekánál szorosan összefogta, s föléje bőrzekét vett. Még nyakkendő is kötött a nyakába, s végeit az inge alá dugta.

A fején és az arcán nem volt tetoválás. - az általuk kibocsátott mágia zavarhatta volna a gondolkodást. A rúnák a mellkasról indultak, valahonnan a szív fölül, és beborították az egész testet, végig a törzsön, az ágyékán keresztül, le a combján, végig a lábszárán és a lábfejen, de a talpán már nem. Spirálok, csigavonalak és különböző piros és kék színű bonyolult mintázatok fedték a nyakát, futottak végig a lapockáján, ölelték körbe a karját, és folytatódtak a kézfejen és a tenyerén, csak az ujjakat hagyták szabadon. Az agyát nem befolyásolta a mágia, pontosan azért, hogy ő tudja irányítani a mágikus erőket; a szem, a fül és a száj azért maradt szabadon, hogy érzékelhesse a külvilágot, a talp és az ujjak úgyszintén.

Haplo utolsó óvintézkedése - miután a hajó földet ért, és nem volt többé szüksége a rúnák irányítására - az volt, hogy vastag kötést tegyen a kezére. A csuklója körül kezdte eltekerni a vászonszalagot, betekerte a tenyerét, egészen az ujjak tövéig, de magukat az ujjakat szabadon hagyta.'

Ez egy csúnya bőrbetegség, mondta a mensch-eknek az Arianuson. Nem fájdalmas, de a betegség okozta gennyes, vörös kiütések nagyon csúnya látványt nyújtanak. Miután meghallották a történetét, az Arianuson mindenki igyekezett távol tartani magát Haplo bekötözött kezétől.

Illetve majdnem mindenki.

Egyvalaki rájött, hogy hazudik, egyikük - miután ráolvasott egy varázslatot Haplóra. - alánézett a kötés alá, és meglátta a valóságot. De ez Alfred volt, egy sartan, aki már előre sejtette, mit fog találni. Haplo észrevette, hogy Alfred különösen sok figyelmet szentel a kezének, de nem foglalkozott a dologgal - ez a hiba majdnem végzetesnek bizonyult a terveire nézve. Most már tudta, mire kell odafigyelnie, most már fel volt készülve.

Haplo maga elé idézte saját alakját, és alaposan megszemlélte a képet - lépésről lépésre körbejárta a képzeletbeli Haplót. Végső soron meg volt elégedve magával. A rúnáknak nyoma sem látszott. Eltüntette az illúziót. A helyére rángatta a kötést a kezén, és elindult felfelé. Felnyitotta az ajtót a fedélzeti nyíláson, és hunyorogva kilépett a napfénybe.

Ahogy megjelent, a hangok rögtön elcsendesedtek. Felhúzta magát a fedélzetre és körbetekintett, közben megállt egy pillanatra, hogy mélyet szippantson a friss, bár szokatlanul párás levegőből. Látta odalent az arcokat, amint tátott szájjal, elkerekedett szemmel felfelé bámulnak.

Elfek - állapította meg -, egyetlen kivétellel.

Az az alak az egérszürke köpenyben ember volt - egy öreg ember, hosszú fehér hajjal és hosszú fehér szakállal. A többiektől eltérően az öregember nem félelemmel és csodálattal bámult rá. Derűsen simogatta a szakállát, és ide-oda forgolódott.

- Én megmondtam! - kiabálta. - Nem megmondtam? A betyárját, ugye most már hisztek nekem?

- Lábhoz! - füttyentett Haplo a kutyának, és az, a báméskodók még nagyobb meglepetésére, kimászott a fedélzetre, s a gazdája lába körül kezdett ugrándozni.

Haplo nem bajlódott a létrával: a hajó olyan mélyen süllyedt a mohába - a szárnyak akadtak meg a felszínen -, hogy egy könnyed mozdulattal a fedélzetről egyenesen a földre szökkenhetett.

A Sárkányszárny körül gyülekező elfek sietve hátrébb húzódtak, hitetlenkedő és gyanakvó pillantásokat vetve a hajó pilótájára. Haplo lázasan kutatott elméjében a megfelelő kifejezések után. Mély, lélegzetet vett, és már-már belekezdett mondókájába, de szóhoz nem jutott: az öregember odarohant hozzá, és megragadta bekötött kezét.

- A megmentőnk! Épp idejében! - kiáltotta, lelkesen rázogatva Haplo kezét. - Remélem,

kellemes volt az utad...

19. FEJEZET

THURN, A HATÁRON

ROLAND KÉNYELMETLENÜL FÉSZKELŐDÖTT. Megpróbált változtatni testhelyzetén, hogy görcsbe rándult izmait kissé ellazítsa. A manőver segített, de csak egy pár percre, aztán a karja és az ülepe ismét sajogni kezdett, csak épp másutt. Elhúzta a száját, és lopva megpróbálta kiügyeskedni a csuklóját a venyige szorításából, mellyel megkötözték. Fájdalom hasított a karjába, úgyhogy abbahagyta a próbálkozást. Az indák olyan erősek voltak, mintha bőrből lennének, s máris véresre horzsolták a csuklóját.

- Ne pazarold az erődöt - szólt egy hang.

Roland elfordította a fejét, és körbenézett.

- Merre vagy?

- A fa másik oldalán. Pythaindát használnak. Nem tudod elszakítani. Minél jobban erőlködsz, annál erősebben szorítja a karodat.

Roland, miközben félszemmel a fogvatartóit figyelte, lassan araszolva odébb vonszolta magát a hatalmas fatörzs körül. A másik oldalon egy sötét bőrű ember férfit pillantott meg, aki élénk színű köpenyt viselt. Bal fülcimpájában egy arany fülbevaló fityegett. Szorosan megkötözték, mellkasán, karján és csuklóján is indák feszültek.

- Andor - mutatkozott be a férfi, és elvigyorodott. Szájának egyik sarka bedagadt, s fél arcát alvadtt vér bontotta.

- Roland Redleaf. Csak nem egy Tengeri Király? - kérdezte a fülbevalóra pillantva.

- De. Te pedig thilliai vagy. Mit csináltok ti Thurn területén?

- Thurn? Thurnnak még csak a közelében sem játunk! Mi a Távoli Partok felé igyekszünk.

- Ne próbálj átverni, thilliai! Nagyon jól tudod, hol vagy. Tehát üzleteltek a törpékkel... - Andor elhallgatott és megnyalta a száját. - Most jó hasznát venném egy kis itókának.

- Utazó vagyok mondta Roland, és aggodalmas pillantást vetett a fogvatartóikra, hogy lássa, figyelik-e.

- Nyugodtan beszélhetünk. Ránk se bagóznak. Tudod, nincs sok értelme elhallgatni az igazat. Nem élünk már olyan hosszú ideig, hogy bármit is számítson.

- Mi? Ezt meg hogy érted?

- Ezek elpusztítanak mindent és mindenkit, ami az útjukba kerül... Húsz ember a karavánomból... Mind meghaltak, még az állatok is. Az állatok miért? Ők nem tettek semmi rosszat. Ennek nincs semmi értelme, nem gondolod?

Halottak? Húsz ember meghalt? Roland vizslató tekintettel nézett a férfira, azt gondolta, talán hazudik, így próbálja meg távol tartani a thilliait a Tengeri Királyok kereskedelmi útvonalától. Andor nekivetette a hátát a fa törzsének, és behunyta a szemét. Roland látta, hogy izzadságcseppek gördülnek le a férfi homlokán, látta a sötét karikákat beesett szeme alatt és a hamuszürke ajkakat. Nem, nem hazudott. Félelem markolt Roland szívébe. Eszébe jutott Rega kétségbeesett sikolya, ahogy a nevét kiáltotta. Keserű ízt érzett a szájában.

- És... te? - nyögte ki.

Andor megmozdult, kinyitotta a szemét, és újból elvigyorodott. Sérült ajkai miatt a mosoly féloldalásra sikerült, s Roland valahogy hátborzongatónak találta.

- Éppen kissé eltávolodtam a táborhelytől, tudod, a természet hívásának kellett

engedelmeskednem. Hallottam, hogy harcolnak... hallottam a kiáltásokat. Az az estidő... Vizek Istene, szomjazom! - Nyelvével ismét megnedvesítette az ajkát. - Nem mozdultam. A pokolba is, mit tehettem volna? Az az estidő... Óvatosan visszaesontam. Ott találtam őket - az üzlettársaimat, a nagybátyámat... - Megrázta a fejét. Elfutottam. Csak rohantam és rohantam. De elkaptak, és idehoztak, éppen az előtt, mielőtt téged. Ahogy ezek látnak szem nélkül, hátborzongató

- Kik... azaz inkább mik ezek? - kérdezte Roland.

- Te nem is tudod? Hát titánok.

Roland felhorkant.

- Azok csak a gyermekmesékben léteznek.

- Persze! A gyerekek. - Andor felnevetett. - Az unokaöcsém még csak hétéves volt. Megtaláltam a testét. A koponyája kettéhasadt, mintha valaki rálépett volna. - A nevetés rekedtessé vált, és megtört; a férfi fájdalomosan felköhögött.

- Nyugalom - suttogta Roland.

Andor megborzongott, és vett egy mély levegőt.

- Ezek titánok, ha mondom; ugyanazok a titánok, akik lerombolták Kasnar birodalmát. Eltörölték a föld színéről. Egyetlen épület sem maradt állva, egyetlen ember sem maradt életben, csak azok, akiknek sikerült idejében elmenekülniük. És most dél felé tartanak, a törpe királyságokon keresztül.

- De a törpék feltartóztatják őket, ugye?

Andor felsóhajtott, elhúzta a száját, és elfordult.

- Azt beszélik, a törpék szövetséget kötöttek, és ezeket a bestiákat szolgálják. Hagyják, hogy a titánok átvonuljanak rajtuk, és megsemmisítsenek minket, aztán átveszik az uralmat az országunk felett.

Roland halványan emlékezett rá, hogy Feketeszakáll mondott valamit a népéről és a titánokról, de ez már nagyon régen volt, és a szavakat elhomályosította az alkohol gőze.

Szeme sarkából valami mozgást vett észre, és megfordult. Újabb óriások jelentek meg, beosontak a hatalmas, szabad tisztásra, ahol a két férfit megkötözték. Annyi zajt sem csaptak, mint egy szellő, levél zizegését sem lehetett hallani az útjukban.

Roland gyanakodva figyelte az újonnan érkezőket, látta, hogy csomagokat cipelnek a karjukban. Észrevette, hogy egy sötét színű hajtincs hullik ki a lepel alól...

- Rega! Roland felült, és vadul hadakozni kezdett a köteleivel.

Andor elmosolyodott, szája grimaszba húzódott.

- Még egy páran közületek, mi? És egy elf is volt veletek! Vizek Ura! Ha mi kaptunk volna el titeket...

A titánok a foglyokat annak a fának a tövébe fektették amelyikhez Rolandot kötözték. A férfi szíve megkönnyebbült, amikor látta, hogy finoman bánnak a rabokkal, és óvatosan teszik le őket a földre. Sem Paithan, sem Rega nem volt magánál, ruhájukat pedig valami furcsa anyag borította, úgy látszott, mintha apró taplódarabkák lennének. De úgy tűnt, egyikük sem sérült meg. Roland nem látott vért, zúzódásokat vagy törött csontokat. A titánok szakavatott mozdulatokkal, gondosan megkötözték a foglyokat, aztán vagy egy percig úgy bámultak le rájuk, mintha tanulmányoznák őket, aztán elmentek. Összegyűltek a tisztás közepén, kört alkottak, és arcukat a többiek felé fordították.

- Kísérteties társaság - állapította meg Roland. Olyan közel helyezkedett Regához, amennyire csak tudott, és fejét a mellkasára hajtotta. A lány szívverése erős volt és szabályos. Könyökével gyengéden oldalba bökte.

- Rega!

A lány szemhéja megrebbent Kinyitotta a szemét, megpillantotta Rolandot, és döbbsen és zavarodottan pislogni kezdett. Az emlékezetébe toluló rémképek elhomályosították a tekintetét. Megpróbált megmozdulni, de rájött, hogy meg van kötözve,

és rémülten fojtotta vissza a lélegzetét.

- Rega! Psszt! Maradj nyugton! Nem, ne próbálkozz! Ezek az átkozott indák csak erősebben szorítanak, ha erőlködsz.

- Roland! Mi történt? Kik ezek a... - Rega ránézett a titánokra és megborzongott.

- A tyronok valószínűleg megéreztek ezeknek a lényeknek a szagát, és megvadultak. Éppen utánuk futottam, amikor a dzsungel életre kelt körülöttem. Csak arra maradt időm, hogy felkiáltssak, és annyi. Elkaptak, kiütöttek.

- Paithan és én a... a kiszögellésen álltunk. Akkor jöttek ezek, és belekapaszkodtak a kezükkel, és rázni kezdték...

- Jól van, jól. Most már vége. Quin is jól van?

- Azt... azt hiszem - Rega lepillantott spórával borított öltözetére. - A tapló valószínűleg felfogta a zuhanást. - Odahajolt az elfhez és a fülébe suttogott. - Paithan! Paithan, hallasz engem?

- Jaj! - Paithan magához tért, és felkiáltott.

- Hallgattasd már el! - mordult fel Andor.

A titánok abbahagyták egymás szemlélését, és világtalan tekintetüket foglyaik felé fordították. Egyesével, lassan, hangtalanul mozogva az erdei talajon, a titánok feléjük közeledtek.

- Remek - szólalt meg Andor dühösen. - Találkozunk a pokolban, thilliai.

Valaki felnyűszített. Hogy Rega volt az vagy az elf, Roland nem tudta megmondani. Nem volt képes annyi időre elszakítani a tekintetét a titánokról, hogy megállapíthassa. Érezte, hogy Rega remegve simul hozzá. Az aljnövényzet mozgásából arra következtetett, hogy Paithan, aki ugyanúgy meg volt kötözve, mint a többiek, megpróbált Regához közelebb vergődni.

Roland tekintetével követte a titánokat, és nem talált okot arra, hogy kétségbe essen. Hatalmasak voltak, de nem tűntek különösebben félelmetesnek vagy fenyegetőnek.

- Nézd, hugi - sziszegte a fogai között. - Ha meg akarnának ölni, már megtették volna. Őrizzük meg a hidegvérünket! Nem tűnnek túl okosnak. Lehet, hogy sikerül megalkudnunk velük.

Andor rettenetes, vérfagyasztó hangon nevetett fel. A titánok - lehettek vagy tízen - félkörben gyülekeztek a foglyok körül. A szem nélküli arcok feléjük fordultak. Aztán meghallottak egy nagyon halk, nagyon csendes, szelíd hangot.

Hol van a citadella?

Roland zavartan tekintett fel rájuk.

- Mondtatok valamit? - Meg mert volna esküdni rá, hogy egyikük szája sem mozgott.

- Igen, én hallottam! - felelte Rega döbbenetesen.

Hol van a citadella? - ismétlődött a kérdés. Roland hallotta a csendes szavakat átsuhanni a fejében.

Andor ismét felnevetett, már-már mániákusan.

- Nem tudom! - kiáltott fel hirtelen, és fejét fel-alá himbálta. - Nem tudom, hol van az az istenverte citadella!

Hol van a citadella? Mit tegyünk?

Most már nem suttogás, hanem kiáltás volt, mint egy sikoly, mely az ember koponyájában reked.

Hol van a citadella? Mit tegyünk? Mondd meg! Várjuk a parancsot!

Az először csak bosszantó hang Roland fejében pillanatok alatt fájdalmas kiáltássá erősödött. Az agyában lüktető fájdalom ellenére kétségbeesetten erőlködött, próbált gondolkodni, de sosem hallott semmiféle „citadelláról”, legalábbis Thilliában nem.

- Kérdezd... meg az elfet! - nyögte végül, fájdalmában összeszorított foggal. Alig tudta kipréselni a szavakat a száján.

Rémületes sikoly jelezte a háta mögül, hogy a titánok megfogadták tanácsát. Paithan az oldalára vetette magát, és fájdalmában a Földön hanykolódott, miközben elf nyelven kiáltozott valamit.

- Elég! Elég! - könyörgött Rega, és a hangok hirtelen abbamaradtak.

Csend volt a fejében. Roland erőltlenül a kötelekre dőlt. Paithan a mohaszőnyegen feküdt, és fojtottan zokogott. Rega szorosan megkötözött kézzel mellette kuporgott. A titánok foglyaikra meredtek, majd az egyikük, minden figyelmeztetés nélkül, felkapott egy husángot, és a megkötözött, tehetetlen Andorra sújtott vele.

A Tengeri Király kiáltani sem tudott: ütéstől eltört bordái átjárták a tüdejét.

A titán ismét lecsapott, és szétzúzta áldozata koponyáját. Meleg vér fröccsent Roland ruhájára. Andor üres tekintete gyilkosára meredt; a Tengeri Király úgy halt meg, olyan kísérteties mosollyal az arcán, mintha éppen valami borzasztó viccen nevetett volna. Teste összegörnyedt a halálos fájdalomtól.

A titán újra és újra lecsapott a véres faággal, addig csépelte a testet, míg az véres masszává nem vált. Mikor Andor teste a felismerhetetlenségig roncsolódott, a titán Roland felé fordult.

Roland elnémult. Halálos rémület lett rajta úrrá, aztán minden erejét összeszedve hátravetette magát, és a földre döntötte Regát. Megfordult, fölé görnyedt, és a testével védelmezte a lányt. Rega csendben feküdt, túlságosan is csendben, s Roland azon tűnődött, vajon elájult-e. Remélte, hogy igen. Akkor könnyebb lenne, sokkal könnyebb. Paithan a közelben feküdt, s tágra nyílt szemmel bámulta azt, ami Andorból maradt. Az elf arca hamuszürke volt. Úgy tűnt, nem is lélegzik.

Roland felkészült a csapásra, s azon imádkozott, hogy már az első ütéstől meghaljon. Hallotta a motozást odalent a mohában, érezte, hogy egy kéz megragadja az övcsatját, de ez a kéz nem tűnt valóságosnak számára, nem olyan valóságosnak, mint a fölötte ólalkodó halál. De egy hirtelen rántás, és ahogy keresztülesett a mohán, az gyorsan magához térítette. Levegő után kapkodott, köpködött és kapálózott, mint valami holdkóros, aki beleesett egy jeges tóba.

A zuhanás hirtelen és fájdalmasan ért véget. Kinyitotta a szemét. Nem vízben volt, hanem egy sötét alagútban, mely a sűrű moharétegben vezetett előre. Egy erős kéz arrébb taszította, és egy éles kés elvágta a köteleit.

- Gyerünk! Gyerünk! Ezeknek ugyan nehéz a felfogásuk, de utánunk fognak jönni!

- Rega! - motyogta Roland és megpróbált visszafordulni.

- Itt van ő is és az elf is! Na menj már! Rega hátulról nekiesett. Az arca Roland vállának ütődött. Felkapta a fejét.

- Indulás! - kiabálta a hang.

Roland megragadta a hűgát és maga mellé rángatta. Egy alagút tátongott előttük, mely egyre mélyebbre vezetett a mohában. Rega elkezdett lefelé mászni az úton. Roland követte. A félelem irányította a testét az diktálta mit kell tennie, ha meg akar menekülni ebből a helyzetből, mert a gondolatai, úgy tűnt, cserben hagyták.

Kábultan tapogatózott a szürkészöld sötétségben, örült igyekezetében csak támolygott előre, négykézláb mászott, és hason csúszott, ahogy éppen esett. Rega, aki kisebb termetű volt, könnyedén tudott mozogni az alagútban. Időnként megállt, hogy visszanézzen, de tekintete elsiklott Roland mellett, az elfet kereste mögötte.

Paithan arca rémisztően fehér volt, inkább hasonlított kísértetre, mint élő emberre, de legalább mozgott; a kezére és a térdére támaszkodva, hason csúszva haladt előre a folyosón, mint egy kígyó. Mögötte a hang folyamatosan nógatta őket.

- Gyerünk! Gyerünk!

Nem telt bele sok idő, és ez a megfeszített tempó teljesen felőrölte Roland erejét. Az izmai sajogtak, a térde véresre horzsolódott, és minden levegővételnél éles fájdalom

hasított a mellkasába. Most már biztonságban vagyunk, mondta magában. Ez a hely túl szűk azoknak a bestiáknak...

Hirtelen valami hasadás - vagy repedésszerű hangot hallottak, mintha a földet hatalmas kezek szaggatták volna fel, és Roland gyorsan tovább indult. Mint egy mongúz, amely kígyóra vadászik, a titánok elkezdtek ásni a földet, s egyre szélesebb utat vágtak a talajba, így próbálták elkapni őket.

A foglyok egyre lejjebb és lejjebb haladtak, időnként csak leestek vagy legurultak azokon a helyeken, ahol az alagút túl meredekké vált és a sötétben nem látták hová lépnek. Az üldözőktől való félelem és a folyamatos ösztökélés, hogy „Gyerünk! Gyerünk!” már az állóképességük határára sodorta őket. Aztán egy sípoló levegővétel és egy zuhanás hangja jelezte Rolandnak, hogy az elf ereje teljesen elfogyott.

- Rega! - kiáltotta Roland. A lány megtorpant, lassan megfordult, és aggodalmas tekintettel nézett rá. - Quin feladta. Gyere, segíts!

Rega bólintott - már nem volt elég ereje, hogy megszólaljon - és visszamászott. Roland kinyújtotta a kezét, elkapta a lány karját, és érezte, hogy remeg a kimerültségtől.

- Miért álltatok meg? - követelőzött a hang.

- Nézd... az elfet! - Roland levegő után kapkodott. - Teljesen kikészült. Mindegyikünknek... pihenés kell.

Rega erőtlenül nekidőlt, izmai sajogtak, és nehezen vette a levegőt. Roland fülében lüktetett a vér. Nem tudta megmondani, hogy követik-e még őket. Nem mintha számítana, gondolta.

- Akkor pihenünk egy kicsit - jelentette ki a rekedtes hang -, de nem sokáig. Mélyebbre kell jutnunk. Még mélyebbre.

Roland körültekintett, és nagyokat pislogott, hogy megszabaduljon az apró tüzes pontoktól, melyek a szeme előtt ugráltak, és elhomályosították a látását. Persze egyébként sem látott sokat a sötétség áthatolhatatlan volt.

- Biztosan... nem jönnek... ilyen mélyre.

- Nem ismered őket. Ezek félelmetesek.

A hang, most hogy kicsit tisztábban hallotta, ismerősnek tűnt.

- Feketeszakáll, te vagy az?

- Már mondtam: Drugar a nevem. Az elf kicsoda?

- Paithan - mutatkozott be az, s megpróbált kényelmesebb pozícióba helyezkedni: lekuporodott, hátát az alagút falának vetette. - Paithan Quindiniar. Örvendek a találkozásnak, uram, és szeretném megköszönni, hogy...

- Ne most - hördült Drugar. - Mélyebbre kell jutnunk. Még mélyebbre!

Roland behajlította a tenyerét. Ahol az alagút érdes falának dörzsölte, ott sebes volt és vérzett.

- Rega? - kérdezte aggódva.

- Semmi baj. Bírom még. - Hallotta, hogy a lány felsóhajt, aztán tovább mászik az alagútban.

Roland vett egy mély levegőt, letörölte homlokáról a verejtéket, és követte a lányt, egyre lejjebb a sötét mélységbe.

20. FEJEZET

AZ ALAGUTAK MÉLYE, THURN

A MENEKÜLŐK NÉGYKÉZLÁB MÁSZTAK ELŐRE A FOLYOSÓN, egyre mélyebbre és

mélyebbre ereszkedtek, miközben a hang folyamatosan nógatta őket a hátuk mögött: „Gyerünk! Gyerünk!” Rövid idő elteltével már egyáltalán nem voltak tudatában, hogy hol járnak vagy mit tesznek. Mozgásuk automatikussá vált, úgy haladtak előre a sötétben, mint valami felhúzható játék, nem is gondoltak rá, hol vannak vagy mit csinálnak, túlságosan fáradtak és kimerültek voltak ahhoz, hogy érdekelje őket.

Aztán olyan érzésük támadt, mintha nyílt térbe jutottak volna. Ha kinyújtották a kezüket, már nem érezték az alagút falát. A levegő, bár nem mozdult, meglepően hűvös volt, és nedvesség és növényzet illatát árasztotta.

- Leértünk a legmélyebb szintre - mondta a törpe. - Most már pihenhetnek.

Mindannyian lerogytak, a hátukra feküdtek, levegő után kapkodtak, és nyújtózkodva próbálták meg ellazítani görcsbe húzódt, sajtó izmaikat. Drugar nem szólt többet. Azt is hihették volna, hogy otthagya őket, ha nem hallották volna hangos zihálását. Hogy végre kipihenhették magukat, egyre inkább eljutottak hozzájuk a környezetükből érkező ingerek. Akármin is feküdtek, az szilárd volt és kemény, egyenes felületű, és mintha homokszerű réteg borította volna.

- Mi az, amin fekszünk? - kérdezte Roland, és feltámaszkodott. Belemarkolt a homokszerű valamibe, és átfolyatta az ujjai között.

- Kit érdekel? - szólalt meg Rega. Hangjába metsző él vegyült. Zihálva vette a levegőt - Ezt már nem tudom elviselni. Ez a sötétség! Rettenetes! Nem kapok levegőt! Megfulladok!

Drugar mondott valamit a törpék nyelvén, ami úgy hangzott, mintha sziklák csapódtak volna egymáshoz. Fény lobbant fel a levegőben, olyan fényesség, mely már szinte fájdalmas volt a szemüknek. A törpe egy fáklyát tartott a kezében.

- Most mar jobb, ember?

- Nem, nem sokkal - felelte Rega. Felült, és félve tekintett körbe. - Csak még sötétebbnek látszik a sötétség. Gyűlölök idelent lenni! Nem bírom elviselni!

- Vissza akarsz menni? - vetette fel Roland.

Rega elsápadt, szeme kikerekedett.

- Nem - suttogta, és arrébb csúszott, hogy közelebb kerüljön Paithanhoz.

Az elf már felemelte a kezét, hogy átölelje, és megnyugtassa, de aztán tekintete Rolandra tévedt. Elvörösödött, felállt, és arrébb sétált. Rega csak bámult utána.

- Paithan?

Az elf nem fordult meg. Rega a tenyerébe temette az arcát és keserű zokogásban tört ki.

- Amin ültök - mondta Drugar - az nem más, mint porhanyós föld.

Roland tanácstalan volt, nem tudta, mit tegyen. Tudta, hogy mint a „férje”, oda kellene mennie, és megnyugtani Regát, de az az érzése támadt, hogy a jelenléte csak még rontana a helyzeten. Aztán meg úgy gondolta, hogy inkább saját magát kellene megnyugtania. Ahogy lenézett a ruhájára, a fáklya fényénél meglátta a piros foltokat - a vért, Andor véréét.

- Föld - ismételte meg Paithan. Talaj. Úgy érted, már a talajszinten vagyunk?

- Hol vagyunk? - érdeklődött Roland is.

- Egy k'tark-nál vagyunk, ami a ti nyelveteken azt jelenti „útkereszteződés” - felelte Drugar. - Számos alagút fut össze ezen a helyen. Szerintünk ideális találkozóhely. Van itt élelem és víz is. - Egy csomó sötét valamire mutatott, melyek alig voltak kivehetőek a fáklya pislákoló fényénél. - Szolgáljátok ki magatokat!

- Én nem is vagyok olyan éhes - dörmögte Roland, és vadul próbálta ledörzsölni a vérfoltokat az ingéről. - De egy kis víz jólesne.

- Igen, víz! Rega felemelte a fejét, a könnycseppek az arcán megcsillantak a fáklyafényben.

- Majd én hozok - ajánlotta fel az elf.

A fekete valamikről kiderült, hogy fahordók. Az elf felemelt egy tetőt, alákukucskált, és beleszagolt a hordóba.

- Víz - jelentette a többieknek. Teletöltött egy flaskát a folyadékkal, és odavitte Regának.

- Ezt idd meg - mondta kedvesen a lánynak, és kezét a vállára tette.

Rega a tenyerébe fogta a flaskát, és szomjasan belekortyolt. Tekintete az elfre szegeződött, az elfé pedig rá. Roland, ahogy nézte őket, érezte, hogy valami sötét érzés keríti hatalmába. Tévedtem. Nagyon tévedtem. Szeretik egymást. Nagyon is szeretik. És ez nem szerepel a tervben. Egy szikrányit sem érdekel, ha Rega elcsábít egy elfet. De átkozott legyenek, ha hagyom, hogy beleszeressen.

- Hé - szólalt meg. - Nekem is jól jönne egy kicsi.

Paithan felállt. Rega színtelen mosollyal az arcán átnyújtotta az üres flaskát. Az elf a vizeshordó felé indult. Rega dühös, szúrós pillantást vetett Rolandra. Roland ugyanígy nézett vissza rá, és a szemöldökét ráncolta. Rega sötét haját hátravetette a vállán.

- El akarok menni! - jelentette ki. - Ki akarok jutni innen!

- Semmi akadálya - felelte Drugar. - Ahogy már mondtam, nyitva áll a lehetőség, hogy visszamásszon a felszínre. Már nagyon várják.

Rega megborzongott. Visszafojtott egy kiáltást, és a tenyerébe temette az arcát.

- Semmi szükség rá, hogy ilyen keményen beszélj velem, törpe. Éppen elég rettenetes volt, ami odafent történt. És ha engem kérdezel... - Paithan elkeseredetten tekintett körbe - ez sem tűnik sokkal jobbnak idelent!

- Az elfnek igaza van - vetette közbe Roland. - Megmentetted az életünket. Miért?

Drugar egy fa szekercén babrált az ujjával, mely széles övébe tűzve lógott.

- Hol vannak a nyílpuskák?

- Gondoltam - bólintott Roland. - Ha ezért mentettél meg minket, akkor hiába vesztegetted az idődet. Azokat az alakokat kellene megkérdezned. Persze az is lehet, hogy már régen megtetted! A Tengeri Király azt mondta, hogy ti, törpék ezeket a szörnyetegeket szolgáljátok. Azt mondta, te meg a néped csatlakozni fogtok a titánokhoz, és elfoglaljátok az emberek földjét. Igaz ez, Drugar? Ezért kellene a fegyverek?

Rega felemelte a fejét, és a törpére meredt. Paithan óvatosan belekortyolt a flaskába, és közben Drugart nézte. Roland visszahőkölt. Nem tetszett neki a felvillanó szikra a törpe sötét szemében, sem a fagyos mosoly a szakállas arcon.

- Az én népem... - mondta Drugar halkán - az én népem nincs többé.

- Micsoda? Beszélj már értelmesen, a fenébe is, Feketeszakáll!

- Hiszen mást sem csinál - szólalt meg Rega. - Nézz rá! Szent Thillia! Azt próbálja megértetni veled, hogy mindannyian meghaltak!

Orn vére! - szitkozódott elhűlve Paithan, az elfek nyelvén.

- Ez igaz? - kérdezte Roland. - Tényleg így van? Mindenki... meghalt?

- Nézz már rá! - kiabálta Rega szinte hisztérikusan.

Mindannyian össze voltak zavarodva, saját félelmeik annyira elvakították őket, hogy valójában egyikük sem látta a törpét. Mikor felnyílt a szemük, észrevették, hogy Drugar öltözéke teljesen megtépázott és vérfoltokkal tarkított. Szakálla, melyre mindig is nagy gondot fordított, fakó és kusza volt, haja pedig fésületlen és zilált. Alkarján egy hatalmas, ronda seb éktelenkedett, homlokára vér tapadt. Lapát kezével a szekercén babrált.

- Ha nálunk lettek volna a fegyverek - mondta a törpe, és rezzenéstelen, fekete tekintetét nem vette le az alagútban mozgó árnyékokról -, akkor harcba szállhattunk volna velük. Akkor talán még most is élnének.

- Ez nem a mi hibánk! - Roland tiltakozva emelte maga elé a kezét - Anyyira igyekeztünk, amennyire csak tudtunk. Az elf - mutatott Paithanra - az elf késett.

- Én nem tudtam! Honnan tudhattam volna? Az átkozott ösvényed tehet róla, Redleaf! Száz láb magas sziklákon ugrabugráltunk fel-le, és egyenesen ezeknek a bestiáknak a

karjaiba futottunk...

- Ahá, ezek szerint rám akarod kenni az egészet!

- Hagyjátok már abba a veszekedést - sivitotta Rega. Mit számít, hogy kinek a hibája? Csak egyetlen dolog számít, hogy kijussunk végre innen.

- Igazad van helyeselt Paithan. Kissé lehiggadt és visszafogta a hangját. - Vissza kell mennem, hogy figyelmeztessem a népemet.

- Ha! Nektek, elfeknek, nincs miért aggódnotok! Az én népem majd elbánik ezekkel a szörnyetegekkel! - Roland a törpére pillantott és vállat vont - Nem akarlak megbántani, Feketeszakáll, öreg barátom, de a harcosoknak - valódi harcosoknak, nem egy csapat fickónak akiket térdnél elváltak - nem jelenthet problémát hogy elbánjanak néhány ilyen szörnyeteggel.

- És Kasnar? - kérdezte Paithan. - Annak a birodalomnak mi lett a harcosaival?

- Parasztok! Farmerek! Roland csak legyintett. - Mi, thilliaiak, valódi harcosok vagyunk. Nekünk már vannak tapasztalataink.

- Egymás csépelésében, talán. Odafent nem tűntél valami rettenthetetlennek!

- Rajtaütésszerűen támadtak le! Mit vársz tőlem, elf? Rám ugrottak, mielőtt még megmozdulhattam volna. Jól van, nem fogjuk őket egy lövéssel leteríteni, de garantálom, hogy ha öt-hat lándzsa áll ki azokból a lyukakból a fejükön, nem fognak hülye kérdéseket feltenni mindenféle citadelláról...!

... Hol vannak a citadellák?

A kérdés ott visszhangzott Drugar fejében, dobogott, döngött, kalapált az agyában, s minden szótag fizikai fájdalmat okozott, Drugar a milliárdnyi törpe zug egyikének rejtekéből tekintett le a széles, nyílt mohamezőre, ahová az apja a törpék nagy részével egyetemben kivonult, hogy találkozzon az óriások előőrsével.

Nem, az előőr nem éppen a megfelelő kifejezés. Ez a szó feltételez valamiféle fegyelmet, rendezett mozgást. Drugarnak úgy tűnt, hogy ez a kis csapat óriás csak belebotlott a törpékbe, mintegy véletlenül, nem előre megtervezetten, csak egy rövidke kitérőt tettek miközben fontosabb céljuk felé igyekeztek... hogy útbaigazítást kérjenek?

- Ne menj oda, Apám! - Drugar kísértésbe esett, hogy könyörögjön az öregnek. - Legalább hadd beszéljek velük, ha már ragaszkodsz ehhez az ostobasághoz! Maradj hátul, ahol biztonságos!

De tudta, ha ilyesmit mondott volna az apjának, megérezhette volna a sétapálca simogatását a hátán. És lett is volna oka, hogy megüssön, ismerte el Drugar. Végére is ő a király. És nekem mellette kell állnom!

De nem tette.

- Apám, parancsold meg az embereknek, hogy zárkózzanak be! Mi ketten majd elbánunk ezekkel a...

- Nem, Drugar. Mi Egy Törpe vagyunk. Én vagyok a király, de én csak a fej vagyok. Az egész testnek jelen kell lenni, hogy hallja és lássa, hogy mi folyik, és részt vegyen a megbeszélésen. Ez azóta így van, amióta létezőnk. - Az öregember arckifejezése ellágyult, szomorúvá vált. - Ha valóban a végünk közeleg, akkor legalább elmondhatjuk, hogy úgy halunk meg, ahogyan éltünk - egyként.

Az Egy Törpe felvonult, lassanként szivárogtak elő otthonaikból, mélyen a föld alól, s felsorakoztak a nyílt mohamezőn; mely fedélként szolgált városuk felett, hunyorogva, pislogva, és a magukban átkozva a szikrázó napsütést. Izgatottságukban, hogy fogadhatják „testvéreiket”, akiknek hatalmas teste majdnem akkora, mint Drakar, a törpék istene, nem vették észre, hogy sokan közülük hátramaradtak, közvetlenül a város kapujánál. Drugar itt állította fel az ő harcosait, abban reménykedve, hogy fedezni tudják majd az esetleges visszavonulást.

Az Egy Törpe látta, hogy a dzsungel megindul, egyenesen a síkság felé.

A számukra szokatlan napsütéstől elvakítva a törpék látták, hogy az árnyak a fák közül (vagy maguk a fák voltak azok?) lépnek a tisztásra. Drugar összehúzta a szemét, és erősen összpontosított, megpróbálta megszámolni, hányan vannak az óriások, de ez olyan volt, mint faleveleket számolni az erdőben. Elborzadt, és döbbsent rémülettel gondolt arra, hogyan vehetik fel a harcot valami ellen, amit nem is látnak.

Mágikus fegyverekkel, elf fegyverekkel, intelligens fegyverekkel, melyek megkeresik a célpontot, a törpéknek talán lett volna esélyük.

Mit tegyünk?

A hang a fejében nem hangzott fenyegetően. Bánatos, vágyakozó és szomorú volt.

Hol a citadella? Mit tegyünk?

A hang választ követelt. Kétségbeesetten Várta a feleletet. Drugaron furcsa érzés lett úrrá - egy röpke pillanatra, minden félelme ellenére, osztozott ezeknek a teremtményeknek a szomorúságában. Komolyan sajnálta, hogy nem tud nekik segíteni.

- Nem hallottunk semmiféle citadelláról, de szívesen csatlakozunk hozzátok a keresésben, ha...

Apja sosem tudta befejezni a mondatot.

A két óriás csendben mozgott, látszólag minden ellenséges szándék vagy harag nélkül lenyúltak, a markukba kapták az öreg törpét, és darabokra szaggatták. A véres húscafatokat unottan lehajigálták a földre, akár a szemetet... aztán minden indulat vagy harag nélkül, módszeresen ölni kezdtek.

Drugar csak nézett, rémulten, tehetetlenül. A szörnyűség, aminek tanúja volt, s amit képtelen volt megakadályozni, megbénította az elméjét, s a törpe ösztönösen cselekedett, azt tette, amire felkészült, anélkül, hogy gondolkodott volna. Megragadott egy kurta tülköt, a szájához emelte, és megfújta. A kürt éles-panaszos hangjával hívta vissza övéit, vissza a biztonságos otthonaikba.

Harcosai, akik közül néhányan magasan a fák ágai közt foglaltak el lőállást, nyílzáport zúdítottak az óriásokra. Az éles fahegyek, melyek a legnagyobb embert is felnyársalták volna, az óriások bőréről egyszerűen lepattantak. A nyílzápor annyi volt nekik, mint egy bosszantó szúnyogcsorda: kézlegyintésekkel intézték el, ha volt érkezésük időt szakítani rá öldöklés közben.

A törpék rendezetten vonultak vissza. A test egy volt - mindaz, ami egy törpével történt, mindannyiukkal történt. Megálltak, hogy segítsenek az elesetteiknek. Az idősebbek hátul maradtak, és a fiatalokat próbálták biztonságba terelni. Az erősek felemelték a gyengéket - következképp egytől-egyig könnyű prédának bizonyultak.

Az óriások utánuk eredtek, és könyörtelenül legyilkolták őket. Vértől vöröslött a mohamező. Az elesettek kusza halmokban heverték, néhányat még az ágakra is feldobáltak. A legtöbbjüket a felismerhetetlenségig összezúzták.

Drugar az utolsó pillanatig várt: mielőtt biztonságba húzódott volna, meg akart bizonyosodni róla, hogy azok, akik túléltek az öldöklést, épségben visszaérnek-e. És még akkor sem akaródzott elmennie. Két emberének kellett szó szerint lerángatnia az alagútba.

Hallották, hogy faágak törnek és hasadnak darabokra a fejük felett. A földalatti város „tetejének” egy része leomlott. Amikor beszakadt az alagút a háta mögött, Drugar és seregének maradéka megfordult, hogy szembenézzen az ellenséggel. Sehol sem voltak biztonságban.

Amikor Drugar magához tért, egy félig beomlott alagútban találta magát, halott katonái teste alatt. Félretolta a holttesteket, és egy pillanatig mozdulatlanul figyelt, hátha meghallja valami jelét az életnek.

Síri csend volt, félelmetes és vészjósló. Élete hátralévő részében kísérteni fogja ez a

csönd, s a szavak, melyek a szívében visszhangoztak.

„Senki...”

- Elviszlek benneteket a népetekhez - szólalt meg Drugar hosszú hallgatás után.

Az elf és az emberek megfordultak és rámeredtek.

- Ismerem az utat. - A törpe a sötét mélység felé mutatott. - Ezek az alagutak... Thillia határáig vezetnek. Idelent biztonságban leszünk.

- Egész úton! Itt... idelent! - rémült meg Rega.

- Vissza is mehatsz - emlékeztette Roland egy mozdulattal.

Rega nagyot nyelt. Megborzongott, és megázta a fejét.

- Miért? - sandított a törpére Roland.

- Igen - szólalt meg Paithan is. - Miért segítenél nekünk?

Drugar felnézett rájuk. A gyűlölet lángja égette-emésztette belülről. Gyűlölte őket, a vékony alkatukat, a csupaszra borotvált arcukat, gyűlölte az illatukat, a felsőbbrendűségüket; gyűlölte, hogy olyan magasak.

- Ez a kötelességem felelte.

Minden, ami egy törpével történik, mindannyiukkal történik.

Drugar keze hosszú szakála takarásában, az övéig csusszant. Ujjai vadászkése lajhárcsont markolatán fonódtak. Szívében rettentő vérszomj vetett lobot.

Függelék

(1) Nexus Lordja: A patrynok története a Világpusztulás után.

(2) Idézet Nexus Lordjának titkos naplójából

(3) Haplo Pryan: A Tűz birodalma, Halálkapu feljegyzések 2. kötet

(4) A vakolat elpusztult állatok csontjaiból kivont mészből készült, melyet más szerves anyagokkal vegyítettek, hogy megfelelően felvihető anyagot kapjanak.

(5) Az elf társadalom Equilanon a következőképpen számítja az időt: egy órában száz perc van, egy periódusban huszonegy óra, egy évszakban ötven periódus, és egy évben öt évszak. Pryanon az időt többféleképpen számolják, attól függően, hogy milyenek a helyi időjárási viszonyok. Arianus bolygójával ellentétben, ahol a nappal és az éjszaka váltakozik, Pryanon soha nem nyugszik le a nap.

(6) A szegrúzok családjába tartozó szárnyas madárfajta, melyet üzenetek küldésére használnak, nagy távolságra. A postapipec, ha megfelelő képzésben részesült, teljes biztonsággal közvetíti az üzeneteket két pont között.

(7) Equilani pénzegység. A gránitkő papír megfelelője, mivel maga a kő különösen ritka, általában csak a világ legalsó szintjén lelhető fel.

(8) Természetes mágnesvasérc, magnetit. Lenthán egyik őse, Quindiniar fedezte fel, s elsőként jött rá különleges képességeire, melyek először tették lehetővé az utazást a kontinensen. Az ornit felfedezése előtt az embereknek nem volt módjuk arra, hogy betájolják a helyes irányt, s reménytelenül eltévedtek a dzsungelben. Hogy hol található a

központi mágnes, az szigorúan őrzött családi titok.

(9) Az elfek halottainak elföldelésére szolgáló moharéteg vastagsága.

(10) Az estidő valójában nem azt jelenti, hogy leszál az éj és sötét lesz. A periódusnak azt az időszakát hívják így, amikor leeresztik a rolókat és a tisztességes népek aludni térnek. Jóllehet, ez az az idő, amikor az alsóbb, "sötétebb" szinteken beindul az élet, így elég baljós jelentéseket is hordoz.

(11) Az évszakokat Pryanon a gabonaérés szakaszairól nevezték el: Megújhodás ideje, Vetésidő, Érésidő, Aratásidő, Ugaridő. A vetésforgót csak az emberek használták. Az emberek jobbak voltak a természeti mágiában, mint az elfek, akik inkább a technikai mágiában jeleskedtek, így sokkal eredményesebb farmerek voltak, mint az elfek.

(12) Ezeknek a virágoknak folyamatosan nyílnak a szirmai, az időjárási ciklusoknak megfelelően. Bár különböző néven ismerik őket, minden faj az idő mérésére használja ezeket a növényeket. Az emberek magát a virágot használják erre a célra, az elfek pedig hasonló elven működő mágikus szerkentyűkkel helyettesítik őket.

(13) Ezt a fegyvert az elfek egy bandelor nevű gyerekjátékból fejlesztették ki. A gömbölyű tokban, mely pontosan a tenyérbe simul, egy mágikus orsóra rögzítve hét fa penge található. Az orsó köré tekert hosszú szőlőinda végét a középső ujra hurkolják. Egyetlen mozdulatra a mágikus orsó kirepül a tenyérből, és kiengedi a pengéket. Egy újabb mozdulat, és a pengék bezáródnak, s a fegyver visszahúzódik a tenyérbe. Akik jól tudnak bánni ezzel a fegyverrel, akár három méter távolságba is ki tudják engedni, s az éles pengék már keresztül is vágtak az ellenfél testén, mielőtt rájöhetne, mi is találta el.

(14) Ezek a hegyek valójában mohatelepek, melyek az óriási őserdei fák legtetején nőnek.

(15) Az elf hadsereg három részből, a Királynő Testőrségéből, az Árnyőrségből és a Városőrségből áll. Az Árnyőrség területe a város alsóbb régiója; ők lehetnek képesek arra, hogy felvegyék a harcot a mohaszőnyeg alatt élő fajzatokkal.

(16) Nexuson már az ősidők óta az jelezte valaki korát, hogy hány Kapun küzdötte már át magát a szabadság reményében. Ezt a rendszert egységesítette a Nexus Ura, hogy pontos nyilvántartást vezethessen a patryn populációról. Akárki is jött ki a Nexusra, alaposan kikérdezte, s azokból a részletekből, amiket elmesélt, a Lord megállapította a korát, s közölte is az illetővel.

(17) A tyron egy óriás pók, melynek páncélozott teste és nyolc lába van. Hat lábát a fákon és a pókhálókön való közlekedésre használja, a két első lábát pedig karmos „mancsként”, emelésre és hasonló műveletekre. A csomagokat a testére kötözik, a lábak közé.

(18) Pryan ismert földjein természetes jeget nem nagyon találhatunk. Az után terjedt el a használata, hogy az emberek mágikus időjárás kísérleteik során felfedezték. A jég az egyike annak a kevés emberek által készített terméknek, amelyre az elfeknél is volt kereslet.

(19) Peyton, a Mennyek Úrnője. Az elfek hite szerint Peyton teremtette a világot halandó

gyermekai számára. Legidősebb fiait, Ornt és Obit választotta ki, hogy uralkodjon fölötté. Öccsük, San féltékenységében kapzsi és harcias emberekből toborzott seregével háborút indított bátyjai ellen. Ez a háború megosztotta az ősi világot. Sant odalentre száműzték. Az embereket kiűzték az ősi világból, s áttelepítették ide. Peytin teremtett egy új fajt, az elfeket, s elküldte őket, hogy visszaállítsák a világ tisztaságát.

(20) Elf szó, jelentése: főnök.

(21) A szumicukor - ahogy az elfek kifejezik, ha valaki úgy adja elő a kitalációit, mintha valóság volna - egy emberek által kotyvasztott édesség, melyet az igencsak édesszájú elfek különösen kedvelnek. A cukorka nagyon jó ízű, de ha túl sokat fogyasztanak belőle, meglehetősen kellemetlen hatást gyakorol az elfek emésztésére.

(22) Emberek által használt, két hetes időszaknak megfelelő időegység.

(23) Zsarátnok - hosszúkás fadarab, melyet gyantával itatnak hogy könnyen lángra kapjon, ha a megfelelő varázsszavakat kimondják.

(24) A sardanok és a patrynok ezt a szót használták az „alacsonyabbrendű” fajok az emberek, az elfek és a törpék - megnevezésére, mindhárom népre egyformán.